

העוולים הזה

גליון מוגדל - 600 פרוטה

הדו"ח הבלעדי המרעיש על

ההקרב בתוך מ"פ"א"ה

מספר 1162 שנה 23

ב"ש כסלו תש"ד, 30.12.1959

100,000

תנורי "פיירפרפקט" נמצאים בשימוש של לקוחות ברחבי הארץ

יום יום מצטרפים מאות צרכנים לציבור זה.

מכשיר משוכלל וחדש זה יהפוך את דירתך לנווה של חום ונועם בימות החורף הקרים.

הגדלת יצורנו תבטיח הספקה מיידית של ה"פיירפרפקט" לקהל הצרכנים

"פרפקטשן" חבי ישראל-אמריקה בע"מ תל-אביב * חיפה * ירושלים

ארבע ידיעות שונות טיפלו השבוע באנשים הידועים לך היטב מעל עמודי עתון זה — ושהמטרה הגיעה אליהם באיחור רב. או שאנו טובים מטובי החוקרים, או שהופעת עברייני מעל עמודי עתון זה מבטיחה לו מנוחה מן המשטרה למשך שנה לפחות.

★ ★ ★

אם אתה מחונן בזכרון טוב, תזכור את הסיפור המשעשע על דוד קדוש מיפו. קדוש התמר להיות איש קדוש באמת, לעזור למוכי-גורל עלידי מעשי כשפים ולפתור את בעיותיהם.

כתב העולם הזה השקיע מאמץ רב בגילוי פעולותיו הבלתי-קדושות של קדוש. הוא התחפש כאחד המסכנים, ביקש את עזרתו תמורת תשלום. הוא עבר בעצמו את כל גילגולי מנגנון-הכישוף. לאחר מכן פירסם (העולם הזה 1099) כתבה מפורטת מאד, בתוספת תמונות. הכתבה הכילה פרטים ופרטי-פרטים על מעשי קדוש, שמות קרבתיו ושיטותיו. אפשר היה לחשוב כי תדריך מפורט זה, ימריץ את המשטרה לפתוח בחקירה, לגבות עדויות ולהגיש תיק. אולם טחנות-הצדק לא עבדו — או שעבדו באיטיות מפליאה. רק בשבוע שעבר נעצר הקוסם, שוחרר בערבות.

קדוש

מה עם כל האנשים המסכנים, מוכי-הגורל וחסרי-האמצעים, שבגלל חוסר הגנה, נתנו במשך שנה זו את פרטותיהם כדי לזכות במעשי-הכישוף?

★ ★ ★

ימים מעטים לפני פרסום הכתבה על קדוש הגיעו אלינו ידיעות על איש מסתורי המציג את עצמו ככתב העולם הזה. בין השאר ניגש האישי לצלם פרטי בבאר-שבע, הטיל עליו לצלם שבט בואי על חשבון המערכת, ובבוא יום-ההשלוש נעלם.

עברי

הפעם הופעלה חולית-חוקרים של העולם הזה במלוא המרץ, גילתה אחרי מאמץ מזוהז כי העתונאי המדומה הוא צעיר בשם פואד בן-אליהו עברי, שנהג להציג את עצמו ככתבם של עתונים שונים. כדי להזהיר את הבריות, פירסם העולם הזה (1098) כתבה קצרה, תחת הכותרת "העתונאי המדומה", תוך פירוט מלא של תעלוליו.

מה קרה? מאומה. כתב העולם הזה, אשר פואד נהג לטול לעצמו את שמו, לא הוזמן אפילו למסירת עדות. פואד יכול היה להמשיך בתעלוליו באין מפריע.

הוא עשה זאת ברצון. הוא הבטיח נשואין לעולה צעירה מעיראק, העובדת כמלצרית בבית-קפה תל-אביבי, הוציא ממנה כספים רבים בסיפורים על אחים חולים, פרי דמיונו הפורה.

השבוע, באיחור של שנה, הובא פואד לדין, אחרי שנתפס במקרה על-ידי המשטרה בכפרי-יונה, שם הציג את עצמו ככתב של עתון אחר. שופט-השלום יהודה טרייביש דן אותו לשנת מאסר-על-תנאי, בעתן שניים מתוך המקרים הרבים החלויים ועומדים נגדו.

★ ★ ★

שמו של אלכסנדר בן-דוד כחדאי זכור לך היטב. היה זה הבחור אשר מגלה-הכוכבים הססגוני אלי גלר (היושב עתה בבית-הסוהר) טען כי ניסה לסחוט ממנו כספים.

בן-דוד

בן-דוד הכחיש את האשמה, למרות כמה הרשעות קודמות על מקרים דומים. הוא הצליח לצאת זכאי מן המשפט שהוגש נגדו, אולי מפני שקשה היה לחייב איש על פי עדותו של אדם מסוגו של אלי גלר.

מאז עבד בן-דוד במקומות שונים, לא החזיק מעמד אף באחד מהם. הוא הופיע בחקירת אסון-אילת כקצין משוחרר וממוחה לעניני בטחון (אף שלא היה מעולם קצין), והיה נראה שהוא נהנה מאמונם של חוגים בסחוננים מסויימים.

השבוע הוגשה נגדו תלונה על-ידי בעל בית-מלון בתל-אביב. לדבריו, בא בן-דוד למלון שלו, התגורר שם שבועיים, שילם בסוף בצ'ק ללא כיסוי. כשנודע הדבר, החלו מגיעות תלונות נוספות של אנשים אחרים, אשר גם להם נתן צ'קים מסוג זה. כל האנשים פנו למשטרה, אך בן-דוד לא נעצר.

אחרי הגשת התלונה צילצל בן-דוד לבית קרוביה של חיילת בת-קיבוץ, אותה הכיר במקרה. הוא ביקש לצאת עמה לבלות. החיילת, שהזוהרה מראש, דחתה אותו, אך בן-דוד לא התרגש. כשהעירה לו הצעירה כי שמעה על תעלוליו, הוא פשוט הניח את שפופרת הטלפון.

התלונה שהוגשה למשטרה עודנה נמצאת בטיפול.

★ ★ ★

משעשע ביותר היה הסיפור הרביעי. המשטרה החליטה להראות למספר שופטים איך מתנהלת פעולתה השיגרתייה. המטה הארצי נתן את הסכמתו לכך שהשופטים יתלו לשוטרים בעבודתם הרגילה.

דהאן

למולם של השופטים, נודמן להם לחזות בהצלחה גדולה של המשטרה. באופן שיגרתי לגמרי הגיעה המשטרה, במקרה, אל ביתו של חיים דהאן. שם נתגלה לשוטרים המופת תעים, ולשופטים המופתעים עוד יותר, קן של פרצות ונרקומאנים. לדברי כתב נלהב, אף התחלל במקום קרב דרמתי בין השוטרים והנרקומאנים.

אם היה בין השופטים איש שהוא קורא קבוע ובעל-זכרון של עתון זה, היתה נמנעת ממנו ההפתעה. כי לפני למעלה משנתיים הוציא פירסם העולם הזה (1019) כתבת-ענק על הנרקומאנים בישראל, שבמרכזה עמד חיים דהאן.

לוי אשכול

שינוי כתובת —

המינוי המשנה את כתבתו, מתבקש להודיע על כך למחלקת המינויים שבועיים מראש, כדי למנוע עיכובים במשלוח.

מעתיקה גם בישראל!

אנו שמחים להגיש את תה-צילון המשובח ביותר

וזאת בהיתר ממשלתי מיוחד לכמות מוגבלת בלבד —

באריזת פח הרמטית מס. 518

תה ויסוצקי

להשיג בכל החניות

Kissable

ה ש פ ת ון
של האשה המודרנית
נרתק חדיש, אלננטי,
נוסחה חדשה.

מלניק

זרי כלה וסידור סלים

משה בן ישיעיה
בכר דיזנגוף 13, על 24749

טיולים עמומים מתל-אביב, חיפה וירושלים

בימים:

- רביעי (יומיים) **ל-א י ל ת** ושני
- שני **ג ל י ל** "
- ראשון (יום אחד) **ירושלים**
- חמישי **ס ד ו מ** "

מחירים עממיים
הטברה בשפות הנפוצות

פרטים והרשמה במחלקת
הטיולים והתיירות של "אגד" (ד.ש.א)

תל-אביב: שד' רוטשילד 8, טל. 32211
חיפה: רחוב הנביאים 5, טל. 68151
ירושלים: רח' יפו 42, בכר ציון, טל. 4000

אגד מוביל בכל הדרכים אל הדוכים מובילות לאגד

אנגלית • צרפתית

לומדים בשיטה קלה ויסודית בביה"ס "קדימה" ת"א, בן-יהודה 74, טל. 20314.

נפתחים:

- **קורסים ואולפנים למבוגרים** (שפה שימושית, דקדוק, כתיב, סגנון ושיחה Conversation).
- **קבוצות נפרדות לתלמידי בתי-ספר** (מתחילים, מתקדמים ועזרה בכתיבה).
- **הכנה לבגרות בלשון האנגלית ומספרותה.**

הלימודים בקבוצות קטנות, עלידי מורים מעולים.

פרטים והרשמה: מ' 9 עד 12 לפני הצהריים; 3 עד 9 בערב.

בקשר לכתבה על מפעל המשטרה שמת, הקצין לוי יצחק רחום (דברניקר), הנני להעיר: הקצין רחום לא היה כל כך רחום, מסרתו היחידה היתה עליה מהירה בדרגה ולא היה איכפת לו כלל לשלוח אנשים הפורמפסע לכלל המרכז ברמלה. גם אותי הוא קילל בצורה פרועה ונסה כאשר סירבתי לו להודות במה שהוא רצה שאוהר, תסלחו אם כן לא אהיה בין אלה שיניחו פרי חיים על כפרו.

ד.ג. תל-אביב

עשה קר רב

אני מסכים בכל לבי עם מה שכתב העורך במאמרו החשוב, "שוק הרבנים" (העולם הזה 1161), אולם אני רואה למה מצא פסול בהרב שלמה נורו שמחויק התמקלע בידו יחד עם ספר-התורה הקדוש. אין אוקריו על רב לשאת כלי מלחמה. ויוארי לתת לבו על כך, שבשפתנו הקדושה רב, משמע גם מורנו ואדונו ומשמע גם יורה חיציים, כמו שאמר: השמינו אל בכל רבים כל דרכי קשת (ירמיהו, ג' כ"ט) ורש"י מפרש: רבים — יורי חיציים.

יחזקאל לוי, ירושלים

קשה לי לדרת לכות דעתכם. במשך שנים ארוכות אתם נלחמים נגד השתלטות של המפלגות החרדיות באופן בלעדי על הרת במדינה, ועומדות על כך כי אין כל מונח פוליו לאלה על הרת במדינה, והנה באים להציע מועמד שאינו נמנה על עושי דברם של האדונים שיראו ורפאל למשרת הרבנות, ואחם קמים נגדו.

בין כה שלטת מפא"י על כל שטחי החיים במדינה. מדוע אם כן לא תשלט גם על הרת? מוטב לעשות רצונן של אדון אחד, מאשר להיכנע לקפריזות של שני אדונים.

י. י. הלפרן, פתח-תקוה

חז"ל היו אומרים: "אהב את המלאכה ושנא את הרבנות". בימינו, כשהרבנות נהר רוקנה מתוכנה וכמעט אין היא קשורה בעבודה מעשית, הסיכמה היא: "שנא את המלאכה ואהב את הרבנות".

ועוד אמרו חז"ל: "שלושה דברים מקצרים ימיו ושנותיו של אדם: מי שנותניו לו ספר תורה לקרוא ואינו קורא, כוס של ברכה לברך ואינו מברך, והמנהיג עצמו ברבנות". משום כך לא ברור למה קבע שרדמות של המועמד לרבנות לא יהיה מעל גיל 71. האם הוא רוצה שדווקא אנשים צעירים בימים לא יארכו ימיהם? והרי במקרה זה מתבקש מאלו שדווקא אדם בא בימים, שראה כבר הרבה שנים, יסול המשרה המקצרת חי בעליה.

שלמה קדרון, תל-אביב

אישיות מתושבצת

ברכות מקרב לב על השינוי שהנהגתם במדור התשבץ שלכם. בתקופה האחרונה הוא הפך למשעשע וקל מדי לפתור. תשבצי ה' קוראים המתפרסמים לאחרונה בעתונכם התי זירו, לי בכל-אופן, את העניין במדור, ואחד הגורמים לכך היא ההשוואה בין אישיותו של מחבר התשבץ לבין קוי אופיו כפי שהם משתקפים בניסוח התשבץ.

גרשון קובנר, תל-אביב

למשל, אם הוא אדם מאוזן או מאונך.

השיר והפרס

קראתי את הכתבה על מיבצע "בנעליהם" שנערך עליידי מועדון ה"רוטרי" ביום הח' מישי, 17 בדצמבר

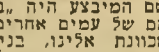
באולם קולנוע "תל-אביב" (העולם הזה 1161). הייתי אחד המשתתפים בתחרות זו. אני מודה להני ה"רוטרי" בעד ההורמות שנתנה לי להשתתף במכתו ולקבל את הסמינדיה. אך אני מרשה לעצמי להעיר כי לשאי לא היה צורך להוציא מנגינת השיר "א יודישע מאמע", עניתי לא נכון, כפי שצוינו בכתבתם זו, כיוון שכל השאלות האחרות היו מופנות אל עמים אחרים, בי התאם לנושא התחרות. ורק שאלה זו הייתה מחוץ לנבולות הנושא שהיה לפנינו. שם המיבצע היה "בנעליהם", כלומר, בנעלי הם של עמים אחרים, ואילו שאלה זו הייתה מכוונת אלינו, בני העם היהודי, שאלו שייכת מנגינה זו. לכן מחשבתני היתה מופי ניה בכיוון אחר לגמרי, אף-על-פי שידעתי את המנגינה הזאת. מכאן נבעה גם איי ההבנה.

אלכסנדר רכטר, תלמיד כתיב חי

בית ספר גרץ, תל-אביב

אולי נערכה התחרות בידי כנענים, שי

חשבו את היהודים לעם זר.

רכטר

התאם לנושא התחרות. ורק שאלה זו הייתה מחוץ לנבולות הנושא שהיה לפנינו. שם המיבצע היה "בנעליהם", כלומר, בנעלי הם של עמים אחרים, ואילו שאלה זו הייתה מכוונת אלינו, בני העם היהודי, שאלו שייכת מנגינה זו. לכן מחשבתני היתה מופי ניה בכיוון אחר לגמרי, אף-על-פי שידעתי את המנגינה הזאת. מכאן נבעה גם איי ההבנה.

אלכסנדר רכטר, תלמיד כתיב חי

בית ספר גרץ, תל-אביב

אולי נערכה התחרות בידי כנענים, שי

חשבו את היהודים לעם זר.

פזיחה המלכות

כתבתם על "התנועה הספורט" (העולם הזה 1161) היתה מאלפת ובמקומה. הגיע הדין שמישהו יקום את הסכר בפני גל ההתנהגות של בנות הטיפישעשרה הספורות שתמי צאנה בנכר את אשורן.

רנה לוינסון, חיפה

אתם מתרעים על "התנועה המורוה" של הנירת נערות ישראליות עליידי שואוין עם מיליונרים. האם אינכם רואים כי בכל זה אשמים הפולחנים הספשיים של "מלכות" מיניה? כל הפולחנים האלה מכניסים לכל הערות הישראליות שזכו ב"בתרים" רגשות של הירות, התשאות ובוו לכל בתי-מחנה פשוט.

גם בלי פולחנים אלה ירועה הנערה הישי ראלית בתור היורה ומתשואת ואפילו קצת שחצנית ביחסה לבחורים. ובכלל המצב כי נוכחי בישראל, בו מחורים עשרות בחורים אחרי נראה אחת, כבורה כמעט כל נערה כי היא נראה למלכות.

ש. נמרי, תל-אביב

ידידי כשרון

קראתי בעיון את מאמרכם על מר אלכסנדר ירחין (העולם הזה 1160). לפני נסיעתנו לירודיה בשנת 1957 נלחמתי עם מר ירחין, שיצא עם דבריו בעתונות, אחרי שכל אנשי הממשלה התנכרו לו והוליקוהו שולל. ואחרי הרבה הפצרות השפעתני עליו.

אד מי נלחם קודם כל בשבילו ולמענו? לזה יש לי תיקים מלאים, גם הרבה פתקאות התומות עליידי ראשי-הממשלה, שרי-האוצר וגם דב יוסף, ובעיקר פרופסור ברנמן ועוד כמה מאנשי המדע ברחובות. מי הציג את מר ירחין? מי היה הראשון שהוציא אותו מראשו הכולים, הביא אותו לשרד-הבוקר והלך עמו פסיעה-פסיעה עד שניתנה ההקצבה הי ראוונה הרוציה לפועל של המפעל?

הנה תראו גם שטר ורחין כותב בעצמו באיגרת ששלח אלי ב-15 בדצמבר שנה זו: "בכרת ניהה התשואל. אני מוקיר רחשי לך. יש פעם מסרתו בימים אלה לעתונאים על הכבוד המגיע לך התשואל, עליו השלום, על הטרחה שמרה ולא קיבל בעדה פרס. אני טוען שאין לשבח בעל כשרון, שהנו מתת אלוהים. אבל מינע השבח לעוור לו לבעל הכשרון לנלות את כשרונו".

ניהה התשואל, קרית מסלון

מפשיט ערומים

אני בא כאן להביע את התמרמרותי העמוקה על הנליון האחרון (העולם הזה 1160) בגלל הכתבה והתמונות על הכסרים טו. יש אולי מקום לזכות על הכביה אד התמונות היו מיותרות לחלוטין.

תוד עיון בשמות כותבי המכתבים למערכת אשר להוכח בכלל ביון קרואי העתון מניס אנשים בעלי רמה נבונה, לא פעם מופיעים תארים של מנהלים, רופאים, ע"ד וכמו ע"ד הר"ר (והשבצו) ועוד אנשים

שיש להם מסעו תר-בתי נבנה. אין לי ספק שאלה קוראים את העתון לא בגלל כתבות כזו על ה-כסריפטי, אלא ראשי-הבכרתו ו-הפוליס הבקרתו ו-כן בגלל תיאוריו האוביקטיביים על העשה במדינה. לשם מה פרסמתם איפוא, תמונות, את המונח ה"אמיתי" תמר אלקיים כשער, ואפילו אם צינורתם את שדיה, ואת שאר תמונותיה? נדמתם לי אינעני-מות רבה. כרניל אני מעביר את העתון הפציע לקראו. הנספ רציני להעלימו ולא יבולתי, ממש תעמל וממנו, ואלה שהמפיהו לא טרחו כלל לקרוא את מאמר העורך (המוטו) לא הוד"ח על המנהג ורחין או הקסירה על אימוסי-הטרק מילות מקורות הירדן, אלא מתחו ישר בעמדים בהם מופיעה הכתבה המצולמת על "האמיתי" ה"דולח". בכך עדיין אין אסון, אלא שאחרי יטבל הצבועים האלה תוינו היטב את עינם במעורותם, הפליטו בולוו: כו, כו, רק העולם הזה מסונל לזאת.

על הכביה בכללה — מ"ט הנשאלים בי

משאל, 12 השיבו בלא מוחלם ופסקני. אני מצטרף אליהם. לרעתי יש להעביר בכנסת חוק רחוק על איסור הצגות פינול מעין אלה.

אבישי מנחמי, קרית מוצקין

הנני נמנה על קוראי שבועונכם מיום הוסדו, ודומני שעד כה לא החסרתני גם נליון אחד, אף על פי ולמרות הענין הרב שאני מנלה בקריאתו — ההלמתי לוותר על נליון השבוע ולא להביאו הביתה.

הנליון הזה כולל בתוכו תמונות עירום המעוררות את סקרנותם של ילדי שהגדולה בהם היא כת תשע והקטן בו ארבע, ואז באות שאלות כגון "מדוע היא מתפשטת עירומה?" ועוד הרבה שאלות מסוג זה. אינני משלה את עצמי כי עליידי כך ש אמנע מילרי מלחנות בתמונות מסוג זה. אצליח להרים את רמת מוסריותם ולתקן את היתרון הקלוקל שלו הם זוכים בדרור זה, אולם כיצד עלי לתרץ תמונות אלה?

וכתב של כל עלון לעורך בעיות הצעות שה ישם, אולם נראה לי שאפשר לדרור ולכתוב על בעית ה"ספריפטי" תוד כדי ויתור על צילומים מסוימים. קורא, תל-אביב

... הכתבה הצליחה לפחות בכך: אחד: להוכיח את צביעותם של אנשים מסוימים, ביניהם כותבי המכתבים למערכת.

כל האנשים המבוכים האלה עומדים בי תורים איכותי כדי לחזות בסרט של בריניט בארד, המכתיב להם רגע של מערומים. אולם כאשר עתו רציני מספל באופן רציני בבעית הספריפטי, הם מתמלאים התמר-מות עמוקה (כמובן אחרי שהיונו את עיניהם בתמונות).

אל תחשבו בהם!

יחיאל קרני, תל-אביב

הזהר מן הרחובים

בעקבות קריאת הרשימה בעתונכם על הי מפעל לוי יצחק דברניקר המנות (העולם הזה 1161), התעוררה במשפתנו שיחה על היסטים המונים הי הם, כשרדברניקר הי יה עוד שוטף פשוט בראשית ימיה של תל-אביב. אני סבור שכראי יהיה לציון בעתונכם את אחד מכתובותיו של אבי בתקופה בה החל ל-התפשט הנהוג של רחבה על אופניים בתל-אביב ולנגני הי עיר היה קשה לני נוב ומתחילי-אני סים, ומשום כך שמי חו לנגנוב כלי קל יותר, היה זה רדי בדיקר שהצליח ל-שים קץ למכת נגי

ר. מסלון, תל-אביב

רחום

בית האופניים של או.

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

ר. מסלון, תל-אביב

הדו"ח המלא על הקרב הסודי במדינה

המלאכה על

מפא"י

אשכול נמר לבון

לפני שלוש שנים הטיל "העולם הזה" (976 והלאה) פצצה לתוך הזירה הפוליטית של ישראל. הוא גילה לראשונה כי בתוככי מפא"י נוצרה קבוצה של מנהלים צעירים, הנשאים את עיניהם אל השלטון הבלעדי במפלגה ובמדינה, והזוכים לחסותו הסמויה של דויד בך גוריון. תחת הכותרת "דיקטטורה בדרך" פירט "העולם הזה" את רשימת ראשי הקבוצה ועמדותיהם (תוך העלמת שמו של אחד מאישיה המרכזיים, משה דיין, שכהן אז עדיין כרמטכ"ל).

אף שבמאמרים אחרים נוסו להגדיר את גידוי "העולם הזה" אז כפרי דמיון חולני, גרמה אותה סידרה לשינוי מכריע בהערכות המפלגתיות במדינה. מיבצע סיני, העברת ענייני החוק משרד החוק למשרד הכטחון ועשרות תופעות אחרות, אישרו את נכונות הניתוח של "העולם הזה".

הדיבור על "קבוצת הצעירים" הפך מאז לענין שבשיגרה. אולם אופנה זו גרמה לראייה פשטנית מדי של הנעשה בתוך מפא"י. כענין כתכים שטחיים, ניתן להגדיר כל התפתחות במפא"י כמאבק בין שתי קבוצות — "גוש" הקשישים וקבוצת הצעירים. זוהי הפשטה כוזבת ומטעה.

הי"3 בנובמבר, שהפחית את השיבות המאבק בין מפא"י ומפלגות האופוזיציה, שם את הדגש על המאבק בתוך מפא"י עצמה. על כן היונו לבל ברידעת להבין את הנעשה בתוך מפלגה זו, השלמת עתה שלטון בלעדי. לצורך זה קיבל "העולם הזה" על עצמו שוב להסיר את הלוט מן המערכה הסודית. בעמודים אלה ניתן בפעם הראשונה תיאור ממצה ונאמן של הקרב על מפא"י — הקרב העשוי להכריע את גורל הארץ בשנים הקרובות.

מאת אורי אבנרי

המפלגה לא קיבלה את דעתו של החבר בן-גוריון? מסרו נציגיה של מפלגת פועלי ארץ-ישראל לנציגי המפלגה הפורוגיסכית, בשעת ניהול המשא-ומתן להקמת הקואליציה הממשלתית. בן-גוריון הסכים עם הפורוגיסכים להקים ביטוח-בריאות ממשלתי. צמרת מפא"י דחתה רעיון זה בצורה ברורה ואפילו מעליבה.

בצורה דרמטית זו נמסרה לאזרחי המדינה הידיעה המדהימה כי במאבק פנים-מפלגתי נשארה ידו של דויד בן-גוריון על התחמונה. האיש שנראה כשליט כלי-כוח במפלגתו, הובס. דרמטית עוד יותר היתה תבוסה שניה, שלא נתגלתה לאזרח בצורה כה חותכת. כבר בערב הבחירות גילה בן-גוריון כי הוא מבקש להקים קואליציה של מפא"י עם הימין, שבמרכזה תעמוד הברית בין מפא"י, הציונים הכלליים ואגודת-ישראל. אולם, ברגע המכריע שמה צמרת מפא"י מחסום בפני שאיפה זו. בניגוד לרצונו המפורש של בן-גוריון, נכפה עליו קו הפוך — וזה בשטח הקרוב ביותר לתפקידו כראש-ממשלה. מפא"י החליטה להקים קואליציה שבמרכזה עומדות מפלגות ההסתדרות.

שתי הכרעות אלה הוכיחו עד כמה מופרכות רוב ההנחות של הפרשנים המדיניים, שתיארו את בן-גוריון כארון בכיחו וכבורר בין שתי סיעות — הקשישים והצעירים. המצב האמיתי מסובך עד אין שיעור יותר.

***

מפא"י שד סוף 1959 אינה דומה למפלגה רגילה בעולם. אין היא דומה גם למפא"י של ימי היסטוריה.

אין זה ארגון של אזרחים של עלי דעות שחת פחות או יותר, הבורחים להם נציגים ומנהיגים כדי להגשים רעיונות אלה. לחברים הפשוטים אין כמעט השפעה על מהלך העניינים בתוך המפלגה. אין ספק שמפא"י נהנית עדיין מאמונו ומאהדתו של חלק גדול מאזרחי ישראל (נוסף על האהדה הכפויה של הבורחים הכפופים למנגנון הפיתוי והלחץ). אך בורחים וחברים אלה מצאים מחוץ למעגל ההכרעות.

ביסודו של דבר, מפא"י היא אגודה מקצועית של מנהלים. היא ארגון של שליטים. אולם

הארגונים מצטרפים לגוף עולמי פוליטי, לא לתת מקום להאשמות של נאמנות כפולה.

הסוד הנורא

הידיעה שהגיעה לראשי המגבית היהודית המאוחדת בחודשי הקיץ האחרון לא היתה נעימה ביותר. תוכנה: ראשי מחלקת הכנסות הפנים של משרד האוצר האמריקאי גמרו אומר לבטל את זכות התורמים למגבית לנכות את תרומותיהם מסכום הכנסותיהם החייבות במס-ההכנסה.

היה משום הגיון בהחלטה כזאת. כי הן פיטור ממס-ההכנסה בא לעודד קרנות פילני-טרופיות, להמריץ בעלי הכנסות להקציב חלק מהן לבתי-חולים ולבתי-ספר. אולם הן מגבית היהודית אינה מסתפקת במטרות פילנטרופיות אלה, מקציבה חלק גדול מספחה למוסד זר, פוליטי מובהק: הסוכנות היהודית לארץ ישראל.

בגלל הפיטור מפסיד האוצר האמריקאי כ-45 מיליון דולאר לשנה.

ניכפון נכנס לפעולה. אולם ראשי המגבית לא נבהלו. גרמו לכך כמה שיקולים יסודיים.

● מי שמבטל את פיטור המס למגבית היהודית, חייב לעשות זאת גם לגבי שורה ארוכה של מוסדות דומים של עדות וקבוצות-צומצמות אחרות, שיש להן השפעה רבה. דוגמה: קרנות העדה הקתולית התומכת ב-האתיקאן.

● ליהודים יש עדיין משקל עצום ב-ארמיקה, בייחוד ערב הבחירות לנשיאות, שיחולו בנובמבר 1960. לא יחכן כי המס שלה הרפובליקאית תאשר את החלטת האוצר העשויה להוסיף למפלגה הדמוקרטית היריבה מיליוני קולות מכרעיים.

לכן שתקו המנהיגים, פתחו במערכה אינטנסיבית מאחורי הקלעים. הם פנו ישיר אל האיש המעוניין ביותר: ריצ'ארד ניקסון, סגן נשיא ארצות-הברית, והמועמד הרפובליקאי הודאי לנשיאות. ניקסון, שהבחין בתודמנות הטובה להוכיח את נאמנותו לבוחרים היהודיים, הפעיל את מלוא השפעתו בממשלה.

כתוצאה מכך הושגה פשרה כללית: התי-רומות למגבית תישארה פטורות ממס, אולם הן לא תועברנה רשמית למוסד זר כמו הסוכנות, אלא למוסד יהודי-אמריקאי חדש, שיעבירן בעצמו לישראל.

הודות להשפעה הציונית הגדולה, לא פורסמה הפרשה כולה בעיתונות האמריקאית. גם כתבי העתונות הישראלית בארצות-הברית שיתפו פעולה.

גולדמן מוכן לנצל. בזה היתה מס-תימת הפרישה, אלמלא זריזותו הפוליטית המופלאה של ד"ר נחום גולדמן. הוא הבחין כי הוא יכול להיעזר בפרשה כדי לצבור הון פוליטי, לחזק את עמדתו.

מטרתו של גולדמן: להבהיל את ראשי המפלגות בארץ, להשיג את הסכמתם להקמת מוסד שיעניק לגולדמן עצמו את ההשפעה המכרעת על חלוקת הכסף של היהודים האמריקאיים.

גולדמן מיהר לארץ, כינס במלון דן ה-מפואר 14 נציגים* של כל המפלגות הציוניות בשרותן של גולדמן: יש להקים מיד מוסד אמריקאי, להפסיק במענקים הגלויים למפלגות הציוניות.

יתכן שגולדמן הרגיש בנימה של ספקנות יצל ראשי המפלגות. כי הללו, שלא נולדו אתמול, ידעו כי ביטול הפיטור כמעט ואינו אפשרי. הם חששו כי גולדמן עשה קנוניה עם מפא"י, מבקש לשנות את מבנה המס-המלאכה.

* אולם מדור תצפית של העולם הזה (1156) הודיע עליה לפני חודש וחצי בכתבו: "קרוב לוודאי כי חלוקת כספי המגבית לא תיעשה עוד על-ידי הממשלה והסוכנות. ההתפתחות האפשרית: התערבות גורמים יהודיים מחוץ לארץ כגוף מפקח על אופן הוצאת הכספים. הטיבה לכך לא תהיה נעוצה בדעת הקהל הישראלי, אלא בהתפתחויות חוקיות מסוימות בארצות-הברית." שבע לפני כן הודיע מדור תצפית של העולם הזה (1155): "שינויים מהותיים יחולו במבנה הן הסתדרות הציונית בקונגרס הבא, שיתכנס בתאוגוסט השנה הבאה."

** חזן וארזי ממפא"י, בן-הארץ מאחדות העבודה, ארגוב, יוספטל והרכבי ממפא"י. הררי וקול מהפורוגיסכים, טרליץ ודולצין מהצ"כ, באדר ויוניצ'מן מחרות, שפירא ורפאל מהדתיים-לאומיים.

העם

טורות כסיטאות

"הכריכנסת אחד יכול להפיל את הממלכה!" קרא מנחה בגין השבוע בלהט ה-יכוח על חוק האחריות הקולקטיבית.

הוא התכחן לסעיף בהצעת-החוק (ובהס-ס הקואליציוני שקדם לה) לפיו יישב שר-מסולק אוטומטית מן הממשלה, אם אחד מחברי סיעתו מצביע נגד הצעה של הממלכה, או אף נמנע מהצבעה עליה.

קרוב לוודאי כי בעיבוד הסופי לא יהיה יעיל כה קיצוני. מן הסתם הוא יאפשר מפלגה, שאסון כזה פקד אותה, לגרש שמית את הח"כ הסרבן משורותיה, אם ח"כ לא יואיל באיכותו להתפטר בעצמו מן הכנסת.

מצפון מכני. אולם בדיון הפרמלי, שכחה הנקודה העיקרית של הצעת-החוק ההסכם הקואליציוני. נקודה זו, באי-מוס-יותה המוחלטת, מגלה לאזרח את אופיה ול-הדמוקרטיות הישראלית יותר מכל מחקר ודיני.

כי למעשה נתנו כל המפלגות הקואליציוניות שטרות על כל ההצבעות של כל חב-ינה למשל ארבע שנים תמימות — כלל-צבעות על נושאים שאיש אינו יכול אף לתוותם מראש. היה זה אישור רשמי לכך-י אין לח"כ הבודד שום תפקיד בכנסת, ושכרתו האישית ומצפונו האישי אינם מר-אים בחשבון אף להלכה.

אישור רשמי זה נתן חוקף חדש לטענה-ישנה שאין בכלל צורך ב-20 ח"כים, וכי-ישעה ח"כים, אחד לכל מפלגה, אשר כל-יחד מהם יהיה מצוייד במספר קולות, ב-התאם לאחוז מפלגתו — יספיקו. שהרי אם-הכנסת עצמה מודה שאין הח"כ יכול להצביע-אלא בעתאם לדון מפלגתו — מה הטעם-בקיום מנגנון גדול ויקר?

ציונות

שקל ללא משקל

בעיני רוב אזרחי ישראל, מעניין כינוס-זועד-הפועל הציוני פחות מועילת חובבי-אוספרנטו. גם השבוע סגרו את מקלטי-הדין שלהם כאשר הודיע קריין החדשות-של כינוס המוסד, פירט את הצעתו האחרונה-של הדין נחום גולדמן לשינוי מבנה ההס-זרות הציונית.

אולם זילול זה לא היה במקומו. כי-ההסתדרות הציונית עדיין ממלאה תפקיד-זרוב במימון המפלגות בישראל, המקבלות-במישרין מן המגבית שמונה מיליון דולאר-דאה להלן. היולול הציוני רק עזר לק-בוצות קטנות של עסקנים לערוך את קנוני-ותיהם במוסד זה באין מפריע.

לדי חברים. על רקע קנוניות אלה יש-זשיבות להמצאתו האנונית האחרונה של-גולדמן, עיקרה: לבטל את החברות האישית-של הציונים בתנועה.

גם עד כה היתה חכרות זו פיקטיבית-במיה רבה. למעשה היו חברים בתנועה ה-ציונית רק מפלגות וארגונים, שחילקה בי-ניהם את הייצוג במוסדות התנועה, לפי-מפתח שהושג במשא-ומתן פנימי. אולם-להלכה נעשה הכל כשם החברים. המפלגות-מכרו לחבריהם שקלים, ובעלי-השקלים היו-הבורחים לקונגרס היהודי והיו באופן-רשמי את חברי התנועה.

המגרעת של שיטה זו: אפילו המפלגות-לא יכלו למכור שקלים רבים. שיטת החברות-האישית הבליטה את העובדה כי ההסתדרות, המתמימת לדבר בשם 11 מיליון יהודים-בעולם, מייצגת למעשה רק מיעוט קטן מהם.

"שקל קנאדי." ההמצאה הגולדמנית-באה לטשטש מצב עגום זה. עיקרה: מעתה-תהיה החברות בתנועה הציונית רק באמ-צעות חרגונים. די יהיה לגולדמן ושות-לשכנע (או לשחד) תריסר עסקני הקהילה-היהודית בציפאגו, למשל, כדי שהקהילה-תצטרף רשמית להסתדרות הציונית — על-ככל חברה, שאיש לא יישאל אותה. הקהילה-תקבל פשוט כמות של שקלים השחה למס-גור חבריה הרשומים. החיים הציוניים ית-פלו בשקט הנוח של חדר-הדרים עלידי-קנוניה של עסקנים.

חידוש שני: השקל לא ייקרא עוד "שקל-ציוני", אלא "שקל קנאדי", "שקל צרפתי"-וכו'. המטרה: לטשטש את הרושם כאילו

* למעשה רק במקרים מעטים, כי לרוב-חולקו המנדטים בקונגרס, בארצות רבות, ללא בחירות.

בניגוד למפלגה פאשיסטית, בה כל כוחות השלטון זורמים למעלה למטה, השלטון הבלעדי של מפא"י מחולק בין אלפי אנשים, אשר בידי כל אחד מהם חלק גדול או קטן של השלטון. מבחינה זו נכונה ההשקפה (שנעשתה לא פעם בעמודים אלה), בין מבנה מפא"י לבין מבנה מטר האצילים בתקופה הפיאודלית. במשטר זה היה המלך רק "ראשון בין שווים", והחלק שלטון המעשי של דוכסים, רוזנים ואבירים, כל אחד מן הדוכסים והרוזנים שלט על שטח מסוים שלטון בלעדי למעשה, והכרעות חשובות יכלו להתקבל רק באסיפה כללית של כל גדולי המדינה.

נתייחס שלכל דוכס, ולכל קבוצה של דוכסים, אינטרסים שונים, שאינם מזדהים תמיד עם האינטרסים של דוכסים אחרים, או של המלך, היה קיים במשטר זה מישחק מתמיד של כוחות. במישחק זה לא היו חזיתות נוקשות, ואף לא סיעות קבועות. מדי פעם ניצרו קבוצות של דוכסים שלהמו למען אינטרס משותף — ולא פעם התפלגה קבוצה כזו כבר למחרת יום הניצחון, והחל מאבק בין שותפיה לבין עצמם.

במצב כזה היה קשה מאד להינבא מראש מה יהיה הרכב הכוחות היריבים בכל מאבק מסוים שהוא. הכל היה גמיש. עוד יותר קשה היה לנבא את הרכב הפלגים היריבים במקרה של מות המלך והצורך לבחור במלך חדש.

בכל זאת היו קיימים גם במשטר זה פלגים קבועים, פחות או יותר, של דוכסים בעלי אינטרסים משותפים. הוא הדין לגבי מפא"י. קיימים בה קצת כחציתית ריסר גורמי-כח עיקריים, וכחריסר גורמי-כח משניים. העירכות הכוחות האלה בכל מקרה שהוא — היא המביאה לידי הכרעה.

סיעת בן-גוריון

ה קבוצה החשובה ביותר ברגע זה במפא"י היא סיעתו של דיויד בן-גוריון. זוהי סיעה מס' 1.

כל המדברים על "קבוצת צעירים", כאילו היו דיון, פרס ושות' ברגע זה גורמים-כח עצמאי, בלתי-תלוי בן-גוריון, שוגים בהזיות. אין "קבוצת צעירים" בתור שכזו. ישנה סיעתו של דיויד בן-גוריון, אשר צעירים מסוימים שייכים אליה ומקיימים להיבנות בה.

בן-גוריון ולהרחיקה מסיעת לבון. אולם לראשי הקבוצה יש רקע משותף רחב עם ראשי סיעת לבון, והם מזדהים עם לבון במידה רבה. במיוחד נכון הדבר לגבי הורוביץ וספיר. שר המסחר והתעשייה הוא אויבו המושבע ביותר של שמעון פרס, שהיה יורשו כמנהל משרד-הבטחון.

בשני המאבקים האחרונים — בעית קופת-חולים ובעית הרכב הקואליציה — פעלו סיעת לבון והסיעה הכלכלית בשיתוף מלא.

מרכז-הכוח של קבוצה זו: המנגנון הכלכלי של המדינה, השליטה על אוצר המדינה, התכנון הכלכלי ומערכות הפיתוח. כראש מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית שולט לוי אשכול גם על החקלאות בצורה הרבה יותר יעילה מאשר שר-החקלאות משה דיין. כי מחלקה זו, והמרכז החקלאי, הן כמעט רשויות דיקטטוריות.

סיעת שרת

ה כוח והחולשה של הקבוצה הרביעית, קבוצת **משה שרת**, זהים עם הכוח והחולשה של שרת עצמו.

מצד אחד שרת הוא עצמאי כלפי בן-גוריון, שסילקו מן השלטון. מצד שני שרת הוא בעל אופי חלש — דבר המתבטא, בין השאר, במסירת בית ברל (שהוא שליט עליו) לניהול פעולות קבוצות הצעירים — הן הצעירים מטעם והן הצעירים-שלא-מטעם. שרת הוא איש גאוותן, יותר מכפי שהוא איש עקבי וחזק.

עם סיעה זו אפשר למנות אנשים כמו **הרצל ברגר** ו**דיויד הכהן**. אך גורלה קשור בגורלו האישי של שרת, מס' 2 ברשימת מפא"י לכנסת, הנהנה עדיין מפרסטיגיה רבה בשורות מפא"י, אך החסר בסיס-כוח ממש.

סיעת הערים

ה קבוצה מסוג אחר לגמרי היא זו שהשתלטה השבוע על מזכירות-המפלגה, עם כניסתו של יוסף אלמוגי לעמדת-כוח זו.

דיון

פרס

אבן

שרת

אלמוגי

ספיר

זוהי קבוצה של שליטים-מקומיים — אבירים בעלי אחוזות מקומיות, המפוזרות בכל הארץ. בראש קבוצה זו עומדים **שרגא נצר**, השליט על מנגנון-מפא"י בתל-אביב, ו**יוסף אלמוגי**, המנצח על מערכת-הבחירות עטורת-הניצחון של מפא"י להסתדרות ולכנסת.

אלמוגי לא קיבל תיק בממשלה מפני שהוא נמצא ברשימה השחורה של בן-גוריון, מאז הפר את מרותו בסכסוך אתא. אולם גם בלעדי זאת עלייתו של אלמוגי מהירה וכמעט מסחררת. האיש, שעוד לפני כמה שנים היה רק נושא-כלים של אבא חושי, התפתח במידה רבה, כנראה גם מבחינה פנימית. בריחתו מחיפה יכולה להתפרש גם כהתרחקות פנימית משיטות חושיסטאן. אולם לאלמוגי עדיין השפעה רבה על המנגנון המפלגתי בחיפה.

לקבוצת-הערים שייכים אנשים **כיונתן להב**, מזכיר מועצת פועלי חיפה; **אורי אלפרמן**, המועמד לתפקיד מזכיר מועצת פועלי תל-אביב; **ישראל פינברג**, סגן ראש עיריית פתח תקוה; **יצחק שפירא**, מזכיר המרכז החקלאי; **מנחם כהן** מתל-אביב; **אביגדור עשת** מחיפה; **משה ברעם** מירושלים; **מרדכי פורקיס** מכפר-סבא; **בר חיים** מחיפה; **זיגמונד הרנינג** מן הועד הפועל; **יהושע רבינוביץ**; **זאב יזנד**; **מאיר זילברמן** ועוד.

התכונה העיקרית של סיעה זו שהיא מבוססת על הפועלים העירוניים, ועל כן יש לה יסוד רב לשתף פעולה עם שליטי ההסתדרות. אולם היא חסרה אופי אינטלקטואלי ועקביות רעיונית. היא פוחדת מבן-גוריון ונאמנה לו. על כן היא לוחמת בקבוצות הצעירים של אשר ילדיו ואברהם עופר, אך לא בצעירים-מטעם, הנהנים מחסות בן-גוריון. בתל-אביב הקימה בשעתה גוש עם פרס נגד שאר הצעירים.

היא מבקשת למצוא לשון משותפת עם משה דיין ושמעון פרס, ומצד שני עם פנחס לבון ומרדכי נמיר. האחוזות המקומיות של קבוצה זו מצטברות יחד לכוח רציני, מעניקות לה מעמד של סיעה חשובה.

הכוחות העצמאיים

ב צד הפיעות העיקריות האלה, קיימות דוכסיות עצמאיות רבות, קטנות וגדולות, שכוהן יקח חלק ניכר בכל הכרעה.

התנועת המושבים היא גורם חשוב כזה. אף ששרי-החקלאות הוא בן-משפחה מושבית, אין פרוש הדבר כי התנועה ערוכה מאחוריו אוטומטית. קיימים בה כוחות ניכרים שישתדלו לצרף את התנועה בחזית נגדית, בהכרעות מסוימות.

איחוד הקיבוצים והקבוצות הוא גורם מסוג דומה. הוא קרוב לאגף לבון מפני שדעות פרס ודיין מנוגדות כמעט לעצם קיומו. אולם הוא נאמן גם לדיויד בן-גוריון.

האיגוד המקצועי יכול אולי להיחשב לגורם דומה, מכיון שאין לשייך אותו אוטומטית לסיעת צמרת ההסתדרות. אולם הוא קרוב לסיעה זו במידה המכתיבה לו ברית קבועה.

ישנן סיעות-שלא-איש אחד. סיעות אלה שומרות על עצמאות מסוימת אם מפני שהאיש ניטראלי מטבעו, ואם שטרם החליט לאיזו סיעה כדאי לו להצטרף. האנשים העיקריים מסוג זה:

אבא אבן, הקרוב מאד לסיעת בן-גוריון, עד כי נדמה לעתים שהוא שייך אליה, אך שסיעת לבון טרם איבדה את תקותה למשכו לצידה ולגייסו נגד דיין ופרס.

ככור שיטרייט, שאין לו כוח ממש, והשומר על ניטראליות, אף שהמטרה עצמה משולבת בסיעת בן-גוריון, באמצעות המפקח הכללי **יוסף נחמיאס**, מאנשי פרס.

אבא חושי, שליט חושיסטאן, השומר על ניטראליות והירה אך העשוי לזרוק את כוחו על אחת מכפית המאזניים בשעת ההכרעה, תמורת חלק בשלל.

קבוצות הצעירים

ב עוד שאין כל אפשרות לדבר על "סיעת הצעירים" כאילו היתה גוף אחד, הרי יש צורך להביא את הקבוצות השונות של הצעירים בחשבון המאבק הפנימי.

(המשך בעמוד 21)

המיוחד בצעירים אלה הוא שבניגוד לתפקיד המקובל של צעירים בעולם, אין הם מורדים בשלטון, אלא להיפך, הם נושאי השלטון. ניתן לכנותם "צעירים מטעם", צעירים, הנהנים מחסותו האישית של בן-גוריון ושעלו לגדולה הודות לסיועו המפורש — בניגוד לצעירים אחרים במפלגה.

לסיעה זו שייכים השרים **משה דיין** ו**גורא יוספסל** (שאינו מן הצעירים בגילו) וסגן-השר **שמעון פרס**. אחד מאנשיה החשובים ביותר הוא **יצחק לבון**, סגנו שונא-הפרסומת של ראש-הממשלה, המושך בתוטים רבים מאחורי הקלעים (השליט על הדרך לאוון "הזקן"). בן-גוריונאים אחרים: **ארהנן ישי**; **טדי קולק**; **שמואל אביעד**, מנושא-כליו של דיין; **דוקשי נסיהו**, האידיאולוג; **שמואל גל**, בתל-אביב.

לרשותו של סיעה זו עומדים תאישלטון חשובים. היא חולשת למעשה על כל מערכת-הבטחון, כולל מנגנון-החושך על כל הסתעפויותיו (למשל בדואר), המשטרה, על חלק מיחסי-החוק, על חלקים גדולים של המנגנון הממשלתי. היא שליטה על הרדיו, ובעקיפין על רוב העיתונים הבלתי-תלויים בארץ, מכיון שכמעט כל העיתונאים המשרתים את מפא"י בעתונות אלה קשורים עם ראשי סיעה זו.

מרכז-הכח של סיעה זו הוא בממשלה. אפשר לכנותה כסיעה הממשלתית.

סיעת לבון

ה קבוצה השנייה היא המרוכזת מסביב ל**פנחס לבון**, ומרכז כוחה בצמרת ההסתדרות העובדים הכללית.

התבצרותה של קבוצה זו בהסתדרות אינה פרי המקרה. נסיונו של לבון להיאחז בממשלה — בימי היותו שר-הבטחון — עלו בתוהו מכמה סיבות. אחת מהן היתה כי הבסיס הרעיוני של קבוצה זו (כפי שיתואר להלן) אינו מקנה לה זיקה למנגנון הממלכתי, אך מתאים לשלטונה בהסתדרות.

לקבוצה זו שייכת למעשה כל הנהגת ההסתדרות וכמה מעסקני מפא"י האחרים. הדמויות העיקריות: **ראובן ברקת**, ראש המחלקה המדינית של ההסתדרות; **ארהנן בקר**, ראש האיגוד המקצועי; **לוי יצחק הירושלמי**, דובר ההסתדרות; **יונה כסה**; מאיר מנצל.

אף שלבון לא הפר את הקו שנקבע בממשלה בעניני שכר, ועשה את הכל כדי לתאם את מדיניות ההסתדרות לזו הממשלתית, הרי הוא חולש על דוכסות בלתי-תלויה, שאינה כפופה למרות בן-גוריון. זוהי עמדת-הכוח העצמאית החשובה ביותר במדינה, בעלת כלים כלכליים אדירים.

מרכז-הכוח של קבוצה זו: האיגוד המקצועי החולש על ציבור הפועלים הגדול, קופת-החולים, הסרסס הכלכלי האדיר של ההסתדרות, עתוני ההסתדרות (דבר ועוד). עם שבירת עצמאותם של ההגלת סולל-בונה, המשביר המרכזי ותנובה, הידק לבון את מושכות השלטון בדוכסותו, ערך אותה לקרב.

הסיעה הכלכלית

ה קבוצה השלישית היא זו החולשת על המנגנון הכלכלי של המדינה. גם זו דוכסות רצינית ביותר.

ראשי סיעה זו הם ארבעת השרים הכלכליים של הממשלה האחרונה — **לוי אשכול**, **פנחס ספיר**, **פריץ נפתלי ומרדכי נמיר** — ונגיד בנק ישראל, **דיויד (דולק)** הורוביץ.

זהו הרכב אישי חזק מאד. ספיר הוכיח את כוחו האישי במערכת-הבחירות האחרונה, ועל חשבונו זוקפים במידה רבה את הניצחון. נפתלי נחשב למוח הכלכלי הרציני ביותר של מפא"י.

פרישתו של נמיר מן הממשלה והשתלטותו על עיריית תל-אביב מחזקות את הסיעה במידה ניכרת. כי ראש עיריית תל-אביב שולט גם הוא על עמדת-כוח עצמאית, שאינה כפופה למרות הממשלה. יש לו חופש-תמרון רב, והוא יכול להפעיל את כוחו באופן חופשי.

הגורם המלבד העיקרי של קבוצה זו הוא תפיסה כלכלית משותפת. תפיסה כלכלית זו, המתרחקת יותר ויותר מתפיסות סוציאליסטיות שיגרתיות, היתה יכולה לקרב אותה לסיעת

(כל הזכויות שמורות)

במדינה

ידעו את הסוד, שלא הגיע עדיין לאוזנם של חבריהם: ראש הרשות הממשלתית יהיה ד"ר יהושע יפה (45). יד ימינו של דב יוסף בימי הצע, האיש הקובע את מדיניות הי שיתק והמחירים העכשווית של משרד המסחר והתעשייה.

הוא פקיד מוכשר, הסביר תעשיין מ" פורסם, שהתנגד למינוי יפה הממושקף, תו" שב רמת-גן, "אולם הוא רגיל למדיניות של יד חזקה, אינו גמיש".

בכל זאת חיפשו עסקני התאחדות בעלי התעשייה משהו להתנחם בו. "אין דבר", קבע אחד מהם, "ישנם קרטלים שהממשלה מעוניינת בקיומם. אלה לא יפורקו. אני מקצה שהקרטל שאני שותף בו גם כן יהיה שייך למעמד המיתוס הזה".

קרטלים רצויים. איוה קרטלים יקבלו עידוד ממשלתי? השיבות הצפויות לעידוד ממשלתי, אופייניות למשק הישראלי:

- מקרים בהם מעוניינת הממשלה ל קיים בשוק המקומי מחירים גבוהים, על מנת לאפשר ליצרנים לייצא סחורה לחוץ-לארץ במחירי-הקרן (כלומר, הצרכן המקומי משלם למעשה סובסידיה לייצוא). דוגמא: עץ לבוד.
- מקרים בהם חוששת הממשלה שההת"ח בין המפעלים תגביר את הייצור ותו"י

(המשך מעמוד 4)
הדרות הציונית בצורה שתגביר את שלטוני האיש, תעביר את הכסף ישר לידי ממשלת ישראל. ראשי המפלגות לא היו מוכנים ל" הסכים לדיקטטורת גולדמן-מפא"י על הכסף, תוך חיסול השפעתם שלהם על חלוקת השלל.

העורכים מכוויחים לשתוק. כדי לחזק את הרושם של דבריו, נקט גולדמן בשיטה הרגילה בארץ. הוא כינס את עורכי העיתונים היומיים, סיפר להם בסוד כמוס את הידיעה הגוראה שהאוצר האמריקאי עומד להרוס את המגבית. הוא השביע את העורכים שלא לגלות מילה אחת לנפש חיה. העורכים, מוועזים ומוחמאים על שהוכנסו בסוד, הבטיחו לשתוק. מובן שלמחרת היום נודע הדבר בחוגים הקובעים של כל המפ" לגות, הגביר את האמון לדברי גולדמן.

בשבוע שעבר נפלה קבוצה אחת לתוך ה" מלכודת. גם לאנשי ליבנה-תמיר נודע על פגישת גולדמן עם ראשי המפלגות. בת" מימותם האמינו כי אכן בא הקץ למגבית, מיהרו להדביק מודעות גדולות ברחובות, לבשר לאזרחי המדינה שהמגבית עומדת לפני חיסול, וכי פירוש הדבר שינוי המשטר בארץ. יודעידבר רק היינו. הם ידעו כי מפצצה

צבי צור עומד לקבל תוך ארבעה חודשים מינוי ממשלתי חשוב.

המגבית היהודית המאוחדת לא תזכר כלל בריוני הוועד הפועל הציוני. הסכם על כך הושג עוד לפני פתיחת הישיבות.

ויכוח חריף צפוי בחרות בעקבות הידיעות על נסיון לפיצול המפלגה. הוברר כי הידיעה לפיה ניסה פנחס רוזן, בהשראתו של דויד בן-גוריון, לפנות לחלק המתון של חרות, לא היתה נכונה. מסתבר כי הידיעה, שהוכחשה לאחר מכן על-ידי רוזן עצמו, הודלפה על-ידי החמונים בחרות כדי לאיים על בנין.

פקיד גבוה באוצר עשוי לעוף ממשרתו, מאחר שהוא מואשם בהזלפת פירוט התקציב הממשלתי לשנת 1960/61, בו חוסלה ההקצבה לשיכונים ולבתים לעולים. ידיעה זו עוררה פעולה נגדית בחוגים המעוניינים.

למרות ההשמצות ההרדיות מעל גבי העתונות, יתכן שבקרוב תיערך התפייסות בין הרב יהודה ליב מיימון לבין שר הדתות יעקב טולידאנו. רקע ההתקרבות: נכונותם של הרב מיימון וסיעת יצחק רפאל לתמוך בבחירת הרב גורן לרב ראשי, מאחר ששאר המועמדים קשורים עם סיעות יריבות במפלגה הדתית הלאומית.

שמות חדשים יופיעו בצמרת משרדי הכטחון והעבודה. למרות הצהרותיו החוזרות של שר העבודה גיורא יוספסל יוכנסו כמה מידידיו לעמדות מפתח במשרדו. גם שמעון פרס, שהחזיק את משרדו

במרכז מפא"י פתוח חודש לאחר הבחירות, ישבץ את עוזריו האישיים במנגנון משרדו.

גם יוסף אלמוגי לא ישכח את ירדיו. בהשפעת אלמוגי סירב עורך-הדין הצעיר נתן בועז להיות מרכז המחלקה האקדמית בהסתדרות, יתמנה ראש לשכתו של מזכיר מפא"י.

כמעט ברור כי ח"כ משה ניסים ישתתף בבחירות לזוועי דת הצ"כ, יופיע בראש סיעה חדשה של בני עדות המזרח. בבחירות אלה, שבניגוד לקודמות יתנהלו בכל הארץ, תופיע גם סיעה של צעירים, אשר ברא" שר יעמוד עורך-דין אהרן מויאל.

אגוד העובדים של הציר נים הכלליים והעובד הציוני במפלגה הפרוגרסיבית יופיע כנראה כגוש מאוחד בוועידת ההסתדרות. שני גופים אלה ניהלו לאחרונה שיחות בדרג גבוה על הופעה משותפת.

אתה עלול לקרוא עתון ערב נוסף ביום שישי אחרי הצהריים. לאחר שהתברר כי עתוני הערב הקיימים נמכרים ביום שישי החל מהשעה תשע בבוקר, מהווים התחרות לעתוני הבוקר, הציע איגוד המו"לים כי עתוני הבוקר יתאגדו, יוציאו עתון ערב משלהם.

תביעה משפטית על הוצאת דיבה תוגש נגד צבי לכוץ. התובע: אריה ספקטור, ממנהלי ידיעות אחרונות ובעל מניות בעתון, יגיש תביעה זו כתוצאה מהסכסוך בין השניים על מניות העתון. נסיגות התיווך בין השניים, שנעשו על-ידי שר כלכלי חשוב של מפא"י, עלו בתוהו. מיד אחרי הגשת התביעה ינסה שר אחר של מפא"י לתווך בין שני היריבים.

צפה להפגנות חדשות של הסטודנטים בירושלים. הסיבה הפעם: איסור האוניברסיטה על בעל המסעדה הענקית במקום למכור ארוחות במחיר נמוך מ-1,400 ל"י ארוחה, הכרחתו למכור בשעות הצהריים קפה ועוגות בלבד, כדי לחזק על הסטודנטים לסעוד במזנה.

שעריזיה אינוברסיטאית אחרת, שתחריף את היחסים בין הנהלת האוניברסיטה והסתדרות הסטודנטים: איסור על מפעלי-השיכפול של הסטודנטים למכור ספרים לוועזים במחיר נמוך, כדי שלא יתחרו בחנות הספרים המהודרת בקריית-האוניברסיטה.

יוסף דגן, המזכיר הכללי של ההתאחדות לכדורגל בישראל, יפרוש בקרוב ממשרתו. חוזהו של דגן עומד להסתיים והנהלת ההתאחדות אינה נוטה לחדש אותו, מתוך מגמה להכניס לתפקיד אדם אחר, שיתאים יותר לרוחם ולשיטת עבודתם של הבוסים בהתאחדות.

צפה להתנגשות קרובה בין ההתאחדות לכדורגל לבין עיתונאי הספורט בישראל, אחרי תקופה ארוכה של יחסים-שלום. היא תתעורר נוכח כוונתה של ההתאחדות להפוך את הבטאון החדש שלה לעתון ספורט מקצועי שיופץ בקרב הקהל הרחב, יתחרה במדורי הספורט הקיימים בידיעות ממקור ראשון. כבר עתה אסרה ההתאחדות על מאסן הנבחרת, גיולה מאנדי, לכתוב בבטאון אחר.

מרחץ פני ראשון בארץ יפתח בחיפה. מאחר שבבית מרחץ פני נסים רחוצות את הגברים, קרוב לוודאי כי בביתו, בבנין גדול חדש, יעורר סיבוכים קואליציוניים עם השותפים הדתיים.

חינוך על-יסודי

גולדמנית זו, כמו מפצצות קודמות של הדוקטור הפורה, לא יצא הרבה. התוצאה היחידה: שינוי כמה סממנים פורמליים חיצוניים של המערך הציוני, שיאפשר לפקידיו האוצר האמריקאי לקבוע במצפון שקט כי המגבית היא באמת פילנטרופית.

היסטוריה

מאחורי מסך המשי

בארץ בעלת זכרון קצר, לא היה זה פלא שמותו של בראטליי קאבנא (מתחרו עם הבאנה) קראם לא עורר כמעט שום הד. רק החתיקים זכרו כי קראם (59) היה אחד הי לוחמים העיקריים להקמת מדינת ישראל, כאשר היה חבר ועדת-התקירה האנגלו-אמרי קאית לארץ-ישראל (1946).

קראם, נוצרי ממוצא אירי, עורך-דין מצליח שרדף פעם אחרי עלי האן מסביב העולם כדי להשיג ממנו הסכם לגט ולתשלום מ" זונות (מיליון דולאר) לריטה היחורת, היה איש השמאל האמריקאי ומדינאי-חובב. אחרי שנבחר על-ידי הנשיא הארי טרומן כחבר הוועדה לארץ-ישראל ונתגלה כציוני נלהב, לא נמנע מלהתקיף את טרומן ואת ממ" שלחו. ספרו מאחורי מסך המשי היה כתב- אישום נגד משרד-החוץ האמריקאי, על שיסה להפקיר את ישראל בימי מלחמת העצמאות.

יום לפני שמת בשבוע שעבר במאני האטן משכ"ה-לב, שוחח קראם עם כתב העולם הזה, שפך בפניו את ליבו. בין השאר גילה כמה גילויים מעניינים ביותר. "בהיותי בישראל", סיפר קראם, "קיבל" תי הודעה דחופה מן השגריר האמריקאי

המשק

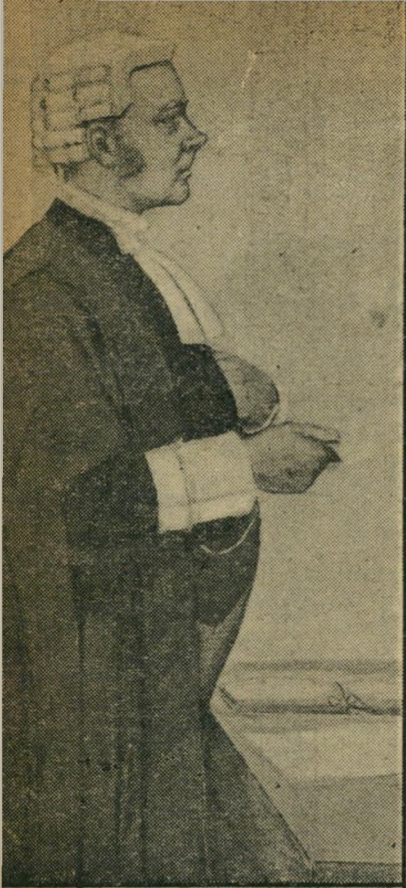
תעשיה כחממה

"אני מפחד מן ה-29 לינואר כמו שיהודי חדר מיום-כיפור", סיפר השבוע תעשיין חותיק, "זה יהיה יום-הדין לכל התעשייה הישראלית".

היתה לו סיבה טובה לדאוג. כי לפי חוק מיוחד נגד קרטלים, שנחקק במושב האחרון של הכנסת השלישית, אסור יהיה למפעלים לתחום על הסכם, לפיו יתחייבו ביניהם לא להתחרות אחד בשני, לא להוריד את מחירי תוצרתם. אם בכל זאת ירצו לעשות כך, יצטרכו לבקש אישור מיוחד מגוף ממלכתי, שיוקם על-ידי הממשלה.

החוק לא השתק בכך. הוא חשב גם על התעשיינים שינסו להגיע ביניהם להסכם סודי, קבע קנסות של עד רבע מיליון לירות. **האיש החזק.** אין פלא כי ביצוע החוק החדש מואג את התעשיינים, שמרביתם נ" הנים מחממת הקרטלים, אינם מתאמצים לשפר את מפעליהם.

אולם לקומץ מנהיגי התאחדות בעלי התע"י, שהירבו השבוע לצאת ולהיכנס דרך הדלת המסורגת של בנינם ברחוב מונטיפיורי בתל-אביב, היתה סיבה נוספת לדאגה. הם

עורך־דין בריטי במדי־קרוב
אבק בנשמה

עולים

הצד השני של המטבע

שעה שחתונות הפספורט החלו לובשות מימדים של מגיפה ישראלית חדשה (ראה עמודים 13—15), נתגלה עתה הצד השני של מטבע הנישואים של בנות ישראל ל־ בעיות עם משפחתן. כולם התנגדו לכך. רזים. על סיפון האניה תיאודור הרצל, הגיעו השבוע שתי ישראליות שנישאו לזרים לפני שנה.

באותם הימים הביטו בעין רעה על גני שואים מעין אלה. סיפרה רבקה צ'רצ'יל (38), לשעבר רבקה ברזילי מחיפה: "היו לי חתונה עם משפחתי. כולם התנגדו לכך. אבל האהבה היתה חזקה מדי והיא שניצחה." אהבתה של רבקה ברזילי, חברית מלידה היתה נתונה לסמל בצבא הבריטי, ששרת בסרפנד בשנת 1937. הסמל, ג'וסף צ'רצ'יל, קרוב בחוק מאד של ראש הממשלה הבריטי המפורסם, שהגיע עם אשתו ושלשת ילדיו ארצה, במסגרת עלייתה של קבוצת עולים אנגלו־סכסיים, לא היה מוכן להרבות דברים. חברו למסע, רוברט מוריסון, אף הוא לשעבר חייל בצבא הוד־מלכותו, ששרת בארץ־ישראל, ראל, היה שתקן כמותה. לעומת זאת נטי גשוחיהם, שזו הפעם הראשונה לאחר כמעט שנה היתה להן ההודמנות לדבר בעברית שטפת, לתת מוצא להתרגשותן.

סיפרה רבקה צ'רצ'יל לכתב "ה־עולם הזה" כששאל אותה ידעיה, בן 14 ובנות השבע והשש, משחקים לידה באולם "חיפה" המפואר ש־באנייה:

את ג'וסף הכרתי בנשף ריקודים בירוש" לים. הוא היה סמל בסרפנד, לשם הגיע שנה קודם מאנגליה. הלכנו שתיים. משפחתי עשתה לי כל מיני בעיות, אבל לבסוף הת־חתנו. התגייסתי לאי.טי.אס. וחכיכתי. ג'וסף עבר למצריים וארבע שנים הייתי כמעט לבד. רק בשנת 1944 הגעתי אליו לאנגליה. ג'וסף השתחרר והסתדר במשרה טובה בבנק בסטפשייר.

צברית לרווק. במשך הזמן נולדו ש־לושת ילדינו. היינו מאוד מאושרים. עמנו חי אחיו הצעיר של ג'וסף, ביל. הוריהם נהרגו באחת ההפצצות האחרונות של הגרמ" גים, והוא עבר לגור אתנו.

היינו מסודרים היטב ומאושרים מאוד. אך כל הזמן התגעגעתי לארץ. לא חללנו לשווח על האפשרות להגיע פעם ארצה. אולם רק בשנה האחרונה גמלה בלבנו ההחלטה לעלות. ביל הצטרף אלינו. הוא עדיין רווק ואני מ־קחה שכאן יתפוס צברית חמודה.

סיפור דומה היה בפיה של בקי מוריסון, בתם הצעירה (17.5) וה־חיננית שני רוכבי ומובח (ישעבר

(חמש בעמוד 10)

לעין בחומר הם יכולים רק במסדרונות. הם חייבים לרוץ כמה פעמים ביום מבית משפט אחד לשני. אם רוצים לתת צורה אנושית לבתי־המשפט, שיתחילו בבניינים, בהם התנאים נוראים. בנינים נוחים, מיוג אויר וכל היתר, ואז נדבר גם על גלימות. **ריצת חמור.** לעורכי הדין עצמם אין דעה אחידה. חלק מצדד בוכות לבישת הג־לימות בבית־משפט־השלום, חלק מתנגד, וקיימים גם כאלה הטוענים שיש לבטל את נוהג לבישת הגלימות גם בבתי־משפט על־יונים. במשאל שערך העולם הזה בין עורכי הדין, הסבירו הם את עמדתם ביוכח על הגלימות.

אמרו מתנגדי הגלימות:

● עורך־דין יעקב הגלר: "אני מאה אחוז נגד שימוש בגלימות בבתי־משפט השלום. איפה ישימו אלף עורכי־דין את הגלימות שלהם? לו לפחות היו בתי־המשפט במקום אחד. כיום צריך עורך־דין לרוץ מ־מקום למקום כמו חמור. הגלימה לא חסרה פה."

● עורך־דין יצחק ברא"ז: "אין צורך ב־גלימה בגלל האקלים. בבתי־המשפט העליון נים זו מסורת ואין לשנותה אולם להנהיג מסורת חדשה? זה לא."

● עורך־דין מיכאל כספי: "אין צורך בגלימות גם בבית־משפט־מחוזי. בבתי־משפט השלום המצב הוא כל כך ירוד ש־צריך כנראה להביש את עורכי הדין בגלימות, כדי שאפשר יהיה להבדיל בינם לבין הקהל המצופף עד אפס מקום כאר־למות הקטנים."

● עורך־דין אהרון פולונסקי: "אם הבי־ריטה, שאצלם הטכס והלבוש משמשים חלק של הנוף המשפטי, לא מצאו לנכון להנהיג זאת בתקופה המנדט בארץ ואם ביטלנו את נוהג לבישת הפאה בבתי־המשפט כדי לעשות את ההופעה שם פשוטה יותר, מדוע נגרם להכריזו סבל נוסף ומיותר בקיץ? את המטרה שמבקשים להשיג בגלימה המסורבלת אפשר להשיג על ידי כך שעורכי הדין יו־פיעו בלבוש פשוט ואחיד, יובדלו על־ידי כך מהקהל והמלקוחות."

אורת' חשיבות. למרבה ההפתעה היה מספר מצדדי הגלימות בקרב עורכי־הדין גדול ממספר השוללים. רובם טענו כי הגלימות מוסיפות חשיבות לנושאיהן. הסבירו המצדדים:

● עורך־דין אמתי דיבון: "אם שופטי השלום רוצים, אני בעד. המקצוע הוא מל־חמתי ואפשר בנקל לעבור את הגבול. ה־לבוש ירסן ויוכיר גבולות. הוא סימן של תרבות ויחייב את עורכי הדין כמו שהחיל חייב לשמור על טוהר נשקו."

● עורך־דין נתן קנת: "היום נוטים אני השיעור לזלזל מאד בבתי־המשפט בגלל הצורה החיצונית של המבנים. הגלימה תטה אולי את כפות המאזניים. היא לא עומדת בסתירה לצורת בתי־המשפט. אדרבא."

● עורך־דין יצחק ארתר: כל לבוש־שרד מוסף, ללבוש הגלימה יש הרגשה של יוקרה של שליחות. גם בעיני הציבור הדבר מוסף לו משקל. אמנם הגלימה תהיה דיסוננס צורם בגלל מראהו העלוב של בית־המשפט, אבל אולי דווקא בכך היא תעזור לדרבן את האהאים לעשות משהו גם בכיתו זה."

● עורך־דין עמירם חרל"ס: בתי־משפט השלום דנים כמעט באותם ענינים של בתי־המשפט־המחוזיים, או שתהיה גלימה בכל־הדרגות או שלא תהיה כלל."

● עורך־דין שלמה גולד: "אולי דבר זה עושה רושם על העיני. ככל שנגדיל את הטכס העד יהיה חרד יותר. לי לא משנה."

● עורך־דין שמואל רחביה: "היהודים לוקים בחסר מבחינת הטכס."

● עורכת־הדין היחידה שהשיבה למשאל היתה הדסה בן־ציתר. אמרה היא: "לו היו עורכי־הדין מופיעים לבושים כפי ש־צריך בבתי־המשפט לא היה הכרח בגלימה, אולם לעצרתו רבים מופיעים בצורה שהיא למטה מכל בקורת. אינני מתעלמת מהק־שים. אולם בניינים חדשים יכינו סוף סוף והגלימות תשארנה."

סיכם את הבעיה השופט הירושלמי יוסף חרשי: "הייתי אחז המופעלים להעלות ה־הצעה. כל המרבה בגינונים משהו יותר הוד לבתי־המשפט. בית־משפט־השלום עוסק כיום בענינים שהיו פעם רק בתחום בית־המשפט־המחוזי ועורך־דין היוצא מבית־משפט־מחוזי לשלום מוריד את הגלימה ומתפרק עמה גם מן הרציניות. גם מצב הדיור עומם מאד, אבל הדברים אינם קשורים זה בזה. אדרבא, דווקא משום שיתר הדברים אינם בסדר חשוב מפרט זה לא יוחמץ. נשרה אורה של רצינות על לובשי המדים ועל כל הסובבים אותם."

(קרא סרלין: "אז תכניס את מאנדי למפ־לגה").
על השאלה את מי הוא מייצג, ענה פו־ויזול: "את עצמי, וגם בזה איני בטוח."
אחרי שכן נשפך השמן על הגלים הסו־עים, בא תורו של איש־מקצוע: עזרא אי־כילוב, הפתח־תקואי הכבד. הוא העלה שורה של נימוקים פורמליים, הציע לבסוף בתמימות לקיים את ועידת־המפלגה במאי, לא במרס. המגמה הברורה, שלא בוטאה: הדחיה תתן למכונת־סרלין שהות לחסל את אי־ההתנגדות.

היתה זאת נקודת־המפנה.
על המזככה. בינתיים דאגה יד חרוצה לסגן לעתונות ידיעה סנסציונית: בוועידה יסולק יוסף ספיר מכהונתו כיושב־ראש הנהלת המפלגה, יוחלף בחיים לבנון, שקרנו עלתה בציבור ובמפלגה למרות שאיבר את ראשות עיריית תל־אביב.

ענה נאחו ספיר בפאניקה. הוא עבר מ־איש לאיש, הזכיר את זכויותיו. לבסוף עשה את הבלתי־נמנע: הוא פנה לסרלין, ביקש ממנו שלא להעלותו על המזככה. סרלין נשאר הפוסק האחרון.

לאחר מכן היה הסיום רק ענין שבשיגרה: הועדה־הפועל הביע אימון בהנהלה ברוב של 66 נגד 15. שאר 129 חברי הועדה־הפועל נעדרו באותו רגע, פרט לשניים שנמנעו.

עתונות

וס חנוכה

כותרת השבוע, בידעות אחרונות, על סוחר רמת־גן:
"עזב את הארץ בלי לרמות."

חוק

מסדר הגלימות השחורות

אין כמעט מוסד במדינה שחנותו החיצונית עומדת בניגוד משהו לכבוד שהוא צריך לעורר אצל הבאים בין כתליו, כמו בית המשפט הישראלי. כך למשל, למרות שהכ־נסת המוסד עולה לאין שיעור על הצאות החוקתו, הרי המבנים בהם הוא משוכן דומים יותר לאורחת ממשלתיות משלכית משפט.

לאחר שהתריעו על כך במשך שנים, קמו עתה שופטי־השלום במדינה, הכריזו בפני הנהלת בתי־המשפט כי כדי להגביר את יראת הכבוד כלפי הרשות השופטת בדרג הנמוך, צריך שהמשפטים יופיעו בפניהם כפי שהם מופיעים בפני בתי־המשפט ה־עליונים: עטוי גלימות. סיבה נוספת ל־בישת הגלימות: סמכות בתי־משפט־השלום הורחבה בשנים האחרונות. גם ההערכה כלפיהם חייבת לגדול בהתאם.

גלימות שחורות אלו דומות לגלימות ש־לבשו עורכי הדין בימי הביניים, כאשר לכל מקצוע היה לבוש מיוחד משלו. הגלימות כבר עברו מן העולם ברוב הארצות, הובאו ארצה על־ידי הרשות האנגלית השמרנית יחד עם הפאה הנכרות. החובה לשאת נכרית בבית־משפט־מחוזי בוטלה עם קום המדינה. הגלימה נשארה. התגובה על הצעה החדשה היתה מיידית. הגיב על הצעה מוכיח הסתדרות עורכי־הדין נחום פלמן: "גם בלי גלימות סובלים חב־רינו בתנאים הנוכחיים של בתי־המשפט."

גובר גורדשטיין
דמותו בעיניים

בתל־אביב כי אנשי לח"י מתכוננים להרוג אישיות מרכזית. השגריר לא ידע מי קרבן המיועד. הוא ביקש אותי לנצל את קשרי עם אנשי המחתרת ולהסביר להם את השטות שבדבר.

"מיד התקשרתי עם מנהיגי המחתרת ונודע לי כי עומדים להרוג בקרוב את הקונסול האמריקאי או את הרוזן פולקה ברנאדוט, מתוך האזרים בארץ. לדבריהם, היו חייבים ללחוץ פעולה כזאת לאות מחאה על התוכנית לבנואם את ירושלים. הודעת י על כך לשגריר. הוא פנה מיד אל ברנאדוט ועץ לו לחזק את משמרו. ברנאדוט סירב. למחרת היום נהרג."

מוות לפיזר. גילוי לא פחות סנסציוני היה בפי קראם ביחס לפרשה אחרת באותה שנה, פרשת אלטלינה. "אני הצלתי את חייו של פיטר ברגסון," סיפר לכתב. "נודע לי כי בן־גוריון עומד להוציאו להורג. הת־קשרתי מיד טלפונית עם ביגיי וביקשתי ממנו שיעשה לי טובה אחת ויחידה. הוא הסכים ושאלני מה בקשתי. כשאמרתי לו כי אני מבקש שישחרר את ברגסון, היה מופ־תע מאד ולא הבין כיצד אני יכול לבקש בקשה כזאת. לבסוף נעתה לבקשתי ושיחרר אותה, אחרי שהסברתי לו את כל הסיכוכים שמעשה כזה יכול לגרום אחריו בארצות־הברית."

לעומת שני גילויים סנסציוניים אלה, שהת־אימו לאופיו חובבי־הסנסציות של קראם, היה הגילוי השלישי פרוזאי יותר. טען קראם: "כשהיים לבנון היה בארצות־הברית, ביקשני להשיג מלחה עבור עיריית תל־אביב. הסכמתי לייצגו במשאומתן הכרוך בהשגת המלחה ואף עמדתי לסייעו בהצלחה. כש־נודע הדבר למר לוי אשכול, הוא הודיע לי בלי כחל ושרק כי לעולם לא יסכים לתל־אביב, עם ראש־עיר אוחכה, תקבל מלחה מארצות־הברית. במקום זה הוא מוכן לאשר מלחה כללי לשלוש הערים — ירושלים, תל־אביב וחיפה — אשר יתחלקו בין ש־לושתן."

מפלגות

על גלים סוערים

"סרלין גמור!" שמחו יריביו הרבים ב־מפלגת הצ"כ, כשהחלה הישיבה המארא־תונית.
"סרלין הוא גאון!" אמרו יריביו, כשנס־תימה הישיבה.
בין שני הפסקים הפרידה אחת ההצעות הפוליטיות המושלמות ביותר בחיים המפ־לגתיים של ישראל.

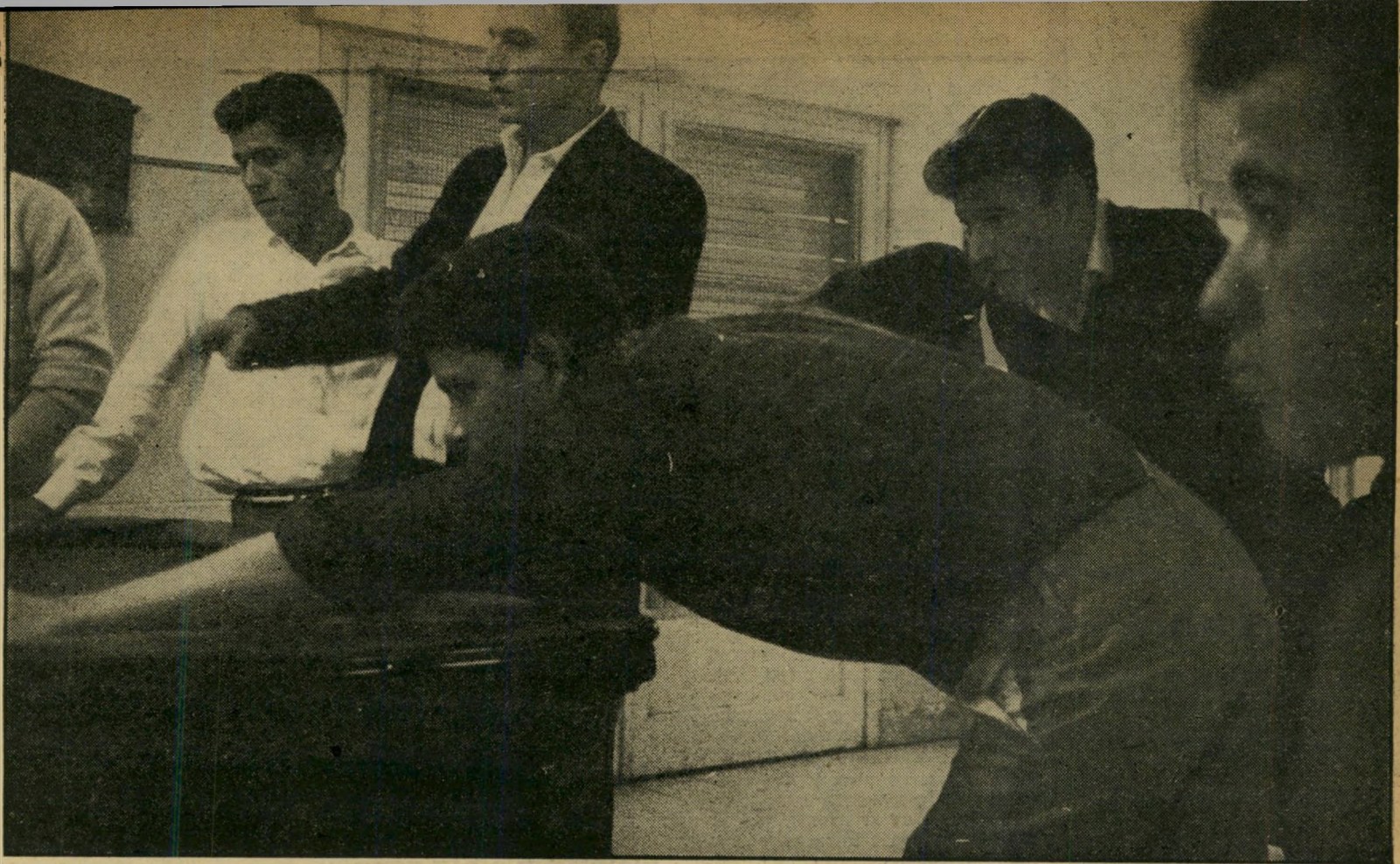
התקפה משורשת. שלוש פעמים הת־כנס הועדה־הפועל של הסתדרות הציונים ה־כלליים, המונה 210 חבר וחברה. פעם ב־בית ציוני אמריקה, פעם במועדון המפלגה ברחוב המלך ג'ורג' 33, ופעם במועדון ה־מסחרי והתעשייתי ברחוב נחמני.
לאורך כל החזית התנהלה ההתקפה. מי אשם בכך שהמפלגה ירדה מ־13 ל־8 ח"כים? מי אשם לא האכזרטיבה שניהלה את המפלגה, ויוסף סרלין שהיה יושב־ראש מטה הבחירות ושמשך גם בחוטים של ועדת־המינויים? משהלושה כיוונים באה ההתקפה: משמחה בבה, איש הוותיק שולק; מברוך וינ־שטיין, ה"כ המעמד הבינוני; ומחוג הצעיר־רים, שחברו סמי קינג הציע רשמית אי־אמון.

בין השמחים בשקט היה יוסף ספיר. הוא היה בטוח שסילוקו של סרלין יפנה לו את הדרך לשלטון־יחיד במפלגה, שחתיקה הור־חקו מומן.

מאנדי רישועה. אולם ככל שהתקדם החיכוך, נראה כי ההתקפה אינה מתקדמת בקלות המקוה. גובר המפלגה אהרון גולד־שטיין, קבלן שעמד במקום ה־10 לכנסת והמשולד לכסות את הציקים של המפלגה, נחנק מדמעות, נאלץ להפסיק את נאומו באמצע. הוא קרא לאחדות.

הרביזיוניסט החתיק, זאב פו־ויזול, הר־גיץ אף הוא, אף שדרש שינויים, "המפלגה דומה לנבחרת הלאומית", קרא בנימה ה־מוריסטית יותר. "היא נחלה מפלה בחרוצלאב. אז מה? אחר־כך היא נחלה נצחון מזהיר בהודו. גם המפלגה תצא לדרך המלך!"

• העיר השבוע נתן ילין־מור: "מעולם לא דיברתי על נושא זה עם קראם, גם כשפגשתינו לאחר־מכן בכנסת. אני נוספק אם אותה קבוצה שביצעה את ההתנקשות בברנאדוט הודיעה על כך למישהו מראש."
• העיר על כך השבוע חיים לבנון: "אני יודע מה דובר בין אשכול וקראם. אך נכון שעמדתי בקשר עם קראם בענין זה. וכי הלוואה כזאת היתה טעונה אישור הממשלה. עזרה רבה לא קיבלתי, אך אני בטוח שהשלם נמיר יהיה יותר קל."

מאמר ראשון: בסידורה שתחשוף את לבטיהם ופחדיהם של בני הדור הצעיר

הגברברי

מאת שלום כהן

לאות הסכמה: "לירה בצד" זאת אומרת שמי שיפסיד, ישלם לא רק את 600 הפרוטה עבור שכירת השולחן, אלא גם לירה למנצח.

המשחק מתחיל — אחד מארבעה משחקים המתנהלים בעת ובעונה אחת ליד ארבעה שולחנות נפרדים. כל השולחנות הם שולחנות סנוקר. לשחמת ופינג-פונג אין זכר. אלה משחקים ששום גברבר המכבד את עצמו לא ירצה שיתפסו אותו משחק בהם. הם רשומים על השלס כדי לתת גון אינטליגנטי למוסד.

יאקי משתלט רק בקושי על מקלו. לא קל לכוון ולחבוט ביד אחת. יש גבול גם למה שמלך יכול לעשות. רק מושך אותו, לוחש באוזני אחד הצופים. יתן לו כמה נקודות פור ובסוף ינצח.

השעה היא שעת ערב מוקדמת. בתוך ענני עשן-הסיגריות נעים כ־30 דמויות. הגיל הממוצע: בסביבות 19-18.

לפתע אני חש במשהו מוזר. תחילה משתקים עשרות הקולות כאילו קפאו לשניה; אחר־כך מתחדשים בקצב מוגבר. נקישות כדורי-השנהב נמרצות יותר, הצחוק רם יותר, הדיבור מהיר יותר. בצדו הימני של האולם אני רואה את הסיבה: סמל ושוטר במדים. שוטרי המקוף שבאו לביקורת שיגרתית.

כי מועדון הסנוקר, נוסף להיותו מועדון לבייליים ומקום ריכוז לגברברים, הוא גם מיפגש למספר לא־מבוטל של צבריינים. הסמל ניגש לשולחן של יאקי. הוא מתבונן בכך וזוגו של המלך. "מה שמך?" הוא שואל. הגברבר מזוקף מלוא קומתו התמירה והחצופה, ומבלי להסיט את המקל לפעולה על פני השולחן, הוא משיב: "נחמיה."

"נחמיה... נחמיה..." מוחו של הסמל מדפדף בכרטיסיה נסתרת של פושעים צעירים. "נחמיה מה?" הבחור מוסר את שם משפחתו. מוחו של הסמל רושם את השם בכרטיסיה. נחמיה מתכופף ומשלים את הפעולה שהופסקה על־ידי הופעת הסמל. הכדור הלבן נוקש בעדינות בכדור אדום, המתגלגל עד לרשת שבפינה. נקודה אחת לטובתו.

★ ★ ★

מלך מוד אדוף

המשחק הפתיים בנצחוננו של יאקי, חפוי שניבא שכני — נצחון שנראה מקרי לחלוטין. כי משחקו של יאקי היה דרגה אחת בלבד מעל לזה של נחמיה. דבר מעניין: יאקי תמיד מנצח, ותמיד עומד משחקו דרגה אחת בלבד מעל לזה של יריבו. למה להבהיל את העולם במשחק מבריק, כשמתפיקה דרגה אחת לנצח? ככה, ליריב המנוצח יש תמיד ההרגשה שהיה יכול לנצח, אילו התאמץ רק מעט.

זו גם הרגשתו של נחמיה. "עוד פרטייה?" שואל יאקי. נחמיה עונה בחיוב — וכעבור עשר דקות מטיל על השולחן לירה שניה. יאקי נוטל את השטר באדישות. עיניו מחפשות פרטנר חדש. הוא מוצא אותו. ירוק אחד, כנראה. מוכן לשחק עם יאקי בשתי ידיים, בלי פור. הצופים מנסיים להתזרזר אותו. הוא מצפצף עליהם. אלוף פתח־תקוה או

התבונן בהם היטב. מכיר אותם? אחיך, בנך? אינך מכיר אותם; אבל ראית אותם, נכון? ראית אותם בכיכר דיונגוף, על שפתיהם, ממתנינם ליד תחנת האוטובוס בשכונה. התבונן היטב בפניהם, בכגדיהם, בתסרוקתם. הם תופעה חדשה־יחסית בהחי הישראלי, תופעה שלא תיעלם מחר. שמם? יששכר, אודי, יורם או אולי יחיאל. אתה יכול לקרוא להם "הגברברים". הם חבריהם של הסדי בויס הלונדוניים; החוליגאנים המוסקבאים הם אחיהם התאומים. בינם לבין האלב־שטארק הגרמניים מבדילה רק הגיאוגרפיה.

מוטב שתוכרו היטב את המלה החדשה המתחשפת בזה ללשון העברית — גברברים; זכר, רבים (לפחות בזוגות); היחיד הוא שם נער). הנקבה של הזן לא התפתחה עדיין לדרגה שאליה הגיעו באנגליה ובכמה מארצות אירופה המערבית; היא עדיין גרוה פאטיבית של הזכר. הגברברים משגשגים בעיקר בתל־אביב, מן הפרורים ומרחובות הפאר, אבל תמצא אותם גם בערים האחרות ובערי־השדה. יש להם שפה משלהם, הם הוסיפו ערך חדש לתרבות החברתית. בכמה פאקולטות לטוציאולוגיה בחוף־לארץ לומדים את תרבותם כתח־תרבות מוגזרת. מרצים קוראים לה "תרבות הכנופיות". רוצה להכירם מקרוב? בוא אתי.

★ ★ ★

סמל המקוף מופיע

ל א נדך רחוק. רק עד כיכר דיונגוף, זה מרכז החיים של תל־אביב. כיכר דיונגוף מס' 14, קומה שניה, במקום שפעם היה אולם התיאטרון של יוקי. על הדלת קבוע שלס: "ביליארד־ספורט — פינג־פונג — שחמת — ביליארד". סובב את ידית הדלת והיכנס. אל תטרח לרפוק בדלת. איש לא ישמע אותך. תחילה יביטו בך בחשדנות. אל תיעלב, אל תחישוש. זוהי חשדנותו של כל חוג סנוקר, אשר אדם זר נקלע לתוכו.

התבונן בבחור המוצק, שם בפניה. זה בעל השפם הדק והשיער החלקלק. שמו יאקי, "מלך הסנוקרים" קוראים לו. סנוקר, לידעתך, היא אחת מצורות משחק הבייל־יארד, בה משתמשים ביותר משלושה כדורי־ים. הוא הבחין בנו. תיכף יפנה אלינו.

"רוצה לשחק?"

"לא. סתם מסתכל."

יאקי פונה אל בחור אחר: גבוה, צועד בצעדי־נמר מלאי־חן. בן 17 לכל היותר. בלוי גינס, נעלי־סירה שחורות, חולצה אדומה אשר שלושת כתוריה הפרומים חושפים חזה שרירי וחלק. סיגריה תקועה בנחית פיו. כן, הוא מוכן לשחק. אבל רק בתנאי שיאקי ישחק ביד אחת. כבר שמע עליו ויודע שלא פשוט לנצח את מלך הסנוקרים. יאקי מסכים.

הוא פושט את זאקט הניילון הכחול. "לי רה בצד", הוא מבליט. הצעיר מנענע בראשו

תודת המערכת

"העולם הזה" מביע תודתו לאותם שעזרו לו בהכנת סידרה זו, ובראש ובראשונה לשופט־הנוער מר דוד רייפן. שאיפשר לכתב "העולם הזה" לעקוב מקרוב אחר פעולות בית המשפט; לסופר ולמחנך יהודה שביט (שטראוד), מרכז הטיפול בילד ובנוער של עיריית תל־אביב, על עזרתו בהבהרת הוקע הכללי של בעיות הנוער; לרב־פקד אריה נאור, ראש המדור המרחבי במחוז תל־אביב; לעשרות קציני־המבחן, מדריכי־הנוער, אנשי־המשטרה ואנשי־ציבור שהקדישו מזמנם ומידעם להכנת סידרה זו. בעיקר נתונה תודת "העולם הזה" לאותם צעירים שהסכימו להעיד בפני חוקרי המערכת על חלקם הם במעמד הגברברים. שמותיהם וזהותם יישמרו בסוד כמוס, כבקשתם.

לא אלוף פתח-תקוה? הוא לא יבייש את הפירמה. שלא ישוץ לו, התלאביבי הזה. הצרה היא רק שאלוף פתח-תקוה לא אחז במקל ביליארד מזה חצי שנה. מאז החליטו בעלי-העסק שכראי יותר להעביר את שולחנותיהם לכיכר דיזנגוף. אלוף-פתח-תקוה משחק רע מאוד. אי אפשר אפילו לקרוא לזה משחק. יאקי יקרע אותו! אבל לא, יאקי אינו קורע אותו. ממש משגע: גם יאקי שכח-מעט איך לשחק. הוא מפסס את הכדורים הבטוחים ביותר. אבל הוא בכל זאת צועד בראש לא הרבה. דרגה אחת בלבד.

"עוד משחק?" הוא שואל אחרי שהכניס את הלירה לכיסו. הפתח-תקואי, צבר זוהר מבני המושבות, לבוש בגדים סולידיים, נוהר. "תן עשרים פור", הוא עונה. יאקי יכול בשקט לתת לו יתרון של מאה נקודות. אבל הוא עומד על המקת. "מה פתאום? המש!"

בערבים מוצלחים במיוחד, יכול יאקי להרחיח 50 לירות ליד השולחן הירוק.

★ ★ ★

ה סנוקר אינו פתוח רק בערבים. אם תבקר בעשר בבוקר — כל בוקר — תמצא אותו מלא. רק שיכבת-הגיל נמוכה קצת יותר. בני 15-16. כל השאר אינו משתתף. המתח, עשן הסיגריות, ניבול-הפה, ההימורים.

הנה למשל אתמול בסנוקר. ניגשתי לאחד הגבריים הצעירים. בן 15 לכל היותר. "רוצה לשחק?" שאלתי. הוא בתן אותי מלמעלה למטה. "לא ראיתי אותך אף פעם פה", השיב, חצי חשדן. "כן", הסברתי, "רק עכשיו למדתי לשחק. רוצה פרטיה או לא?"

"בטח. לירה בצד."

"לירה בצד."

בעל המועדון סידר את הכדורים על השולחן. יריבי — נקרא לו עמוס — הצית סיגריה. מורו, מכיס חולצתו ביצבצה חפיסת סיגריות אמריקאיות, קאמל או משהו כזה. אבל הוא לא השתמש בהן. הוא הוציא קופסת אסקוט מכיס הדונגרו שלו והצית סיגריה. את האמריקאיות שמר לייצוג, לעשות רושם על החברה.

"הרבה זמן אתה משחק?" שאלתי. הוא כיוון היטב, הכניס כדור צהוב לרשת. 2 נקודות. "שנתיים-שלוש", השיב. עוד כמה כדורים. "אין לך שיעורים היומם?" לשניה ניצת את זהיר והחשדן בעיניו האפורות, ומיד אחרי-כך התעמתו שפתיו בחיוך לועג: "לא נתן — שבור בשביל השיעורים!"

רציתי לשאול אותו מה אומרים המורים, אם הוריו יודעים שהוא מסתלק מהשיעורים כדי לשחק סנוקר. מניין לו הכסף לקנות סיגריות אמריקאיות ולשחק כאן. אבל זוהרתי והארכתי את המשחק ככל האפשר. עמוס נראה כבן בית טוב מצפון העיר, צבר אשכנזי לתפארת, מהיר-תנועה ויפהפה. אחד מאלה שהשכנות מצביעות לעברם ואומרות ליוסי המרדן: "הביט על עמוס, איזה ילד טוב הוא!"

עמוס היה מוכן לדבר. ביחוד גבר בילוי-לבו ככל שהתברר לו שהוא עומד לנצח במשחק. בין מכה למכה סיפר שהוא תלמיד ששית בבית-ספר תיכון עירוני. הסתלק מהשיעור ובה לכאן. אביו נהג דן. רק על נושא אחד לא היה מוכן לענות: מניין לו הכסף. "אפסכתי את המשחק ועברתי אל קבוצה קטנה במרכז האולם. המבוגר שבחבורה הכיר אותי. 'אתה לא שלום כהן?' עד לפני שנתיים עבד אצל חברה קבלנית. קיבל 160 לירות לחודש. יום אחד ביקש העלאה במשכורת. בעל-הבית אמר לו: 'שמע חבוב, קיבלנו אותך רק מפני שמרד-דייחיון אמר לנו שעלינו לקבל נכה לעבודה. לא מוצאת חן בעיניך המשכורת, תוכל לעזוב.'"

הוא עזב. "עכשיו עובדים קצת פה, קצת בכרטיסים. עושים איזה 400 לירות לחודש ומסתדרים לא רע." נוכחתי שאמנם ראיתי לא פעם מציע כרטיס-קולנוע ליד הכיכר. הוא הפנה את מבטו בעצבות לעבר עמוס, שהיה שקוע עתה במישחק חדש. "אני, מילא... אבל ילדים כאלה איך מרשים להם לבוא הנה? מסתלקים מהשיעורים והשד יודע איפה יגמרו. צריך להיות חוק שאסור לילדים להיכנס הנה לפני שעה ארבע אחר-הצהרים, ואחרי שמונה בערב!"

צעיר בכחול, שהאזין לשיחה ושמע כי בן-שיחי עבד פעם אצל קבלן, שלף צרור צ'קים מכיסו. "מכיר את הקבלן הזה?" שאל. בן-שיחי הכיר אותו. הוא נתן לי 3500 ל"י בלי כיסוי. עשיתי עבודה בשבילו בקרית שמונה.

בן-שיחי שאל: "כמה תשלם אם אוציא לך את הכסף ממנו?"

זה מקרית-שמונה היררה: "חמשה אחוז."

"בסדר", ענה בן-שיחי, "יש לי אנשים שיסכנעו אותו לשלם כמו כלום. עד המיל האחוז... חמישה אחוז — זה 150 לירות בערך. בסדר גמור."

★ ★ ★

ציד הבחורות

כשאנים מבלים בסנוקר, מה עושים הגברברים? הם יוצאים לרחוב. מן הסתם הספקת כבר לראותם מהלכים לרוחב המדרכה, נעצרים ליד חלונות-הראווה של חנויות ההלבשה או התקליטים. או נשענים אל המעקה בפינת פרישמן-דיזנגוף או בכיכר מוגרבי. "היי תינקות!" קורא אחד מהם לנערה החולפת על פניהם. בחושו הששי הרגיש כי היא אחת מהם. "התינקות" מרימה את אפה לשמים ומנענעת לה את דרכה הלאה. מן המעקה מושלך מפתח מתחת לרגליה. הצליל עוצר אותה. "תזהרי איפה את הולכת!" אומר קול מאחורי. ולפניה מתחופף גברבר להרים את המפתח. "יוצאים הערבים?" הוא שואל.

הנערה יכולה לענות בחיוב. משהו כמו "נפלת על הראשי" או "מהייתה חובש שאני?" הפעם היא מעדיפה לחתור על הזומנה, ממשיכה את דרכה מבלי להוציא הגה מן הפה. הגברבר, ש כולם מתחת לגיל 18 — מלחים אותה בשריקה ארוכה. "אללה, יאללה, משתנה קטנה, מסכם מישוה בקול רם.

על המדרכה, ליד שולחנות בית-הקפה הנוצץ, יושבים עשרות אנשים מבוגרים. כולם ראו את המתרחש. אחדים אמרו: "סתם ילדים משתעשעים". אחרים אמרו: "לאן עוד נגיע?" דמם רתח, אך איש מהם לא קם לומר מלה אחת לגברברים. רק אחד ניגש אליהם. "איך אתם מתנהגים? איך לא מתיישבים לדבר ככה עם בתנוה ברחוב?"

בדיוק לזה הם חיוכו. "מה זה עניינך, יא חארא?" פותח אחד. "הראו איזה אינטימינגט, פרצוף של — — — מוסף שני. 'זו הבת שלך?' שואל שלישי בתמימות. "אנחנו חופשים כאן!" קובע רביעי. האיש מנסה לומר משהו, להתריע, להוכיח. הוא מביט סביבו בתמהון. איש מיושבי הקפה אינו זו. כולם שומעים את הקללות — ולאיש אין חשק לסבול בקיתון דומה. האיש מפלס לעצמו דרך מתוך מעגל הגברברים המאייים, ומסתלק בראש מורכן. "אילו היית הבן שלי..." הוא ממלמל.

אחד הגברברים רוצה להמשיך את הויכוח: "שמע אתה...". הוא קורא בקול תגרני. חברו מושך אותו בשרחל. "תשתין עליו! בואו נטייל קצת."

הם מסתדרים לרוחב המדרכה, וצועדים. ערב שלם עוד לפניהם.

★ ★ ★

תרגום בגוף הסרט

מת לב איך הם הולכים? הליכה איטית, בטוחה, חצופה. קצת מתגלגלת מצד אל צד. ידיים בכיסים או אגודל תקוע בחגורה. הסתכל על שלוש הנערות המתקרבות ממול. הן לא למדו את הליכה הזאת במכונים לחתיכות. ראו את בריגיט בסרט. חמש-שש פעמים ראו את אותו הסרט, עד שלמדו ללכת כמוה. נעלי בלרינה. כפות-רגליים ישרות על האדמה, הגוף מתנדנד שניה על העקב. הרגל הירוקה מתעגלת קדימה. המתנבנים מתנדנדות לאיטן. ראה איך הגברברים ניגשים אליהן. קומתם התכופפה מעט, היינם נשלפו מן הכיסים או מן החגורה, משקל הגוף עובר קצובות מן העקב לכהונים. כמעט בקצב הרוק. הכתפיים נעות ברמז קל של מיקצב. שתי הקבוצות מתקרבות. "היי, בובה!" שריקה, אף מורם לשמים. כולן קבוצה הולכת לדרכה.

שים לב לבגדיהם. הם לבושים באופנה משלהם. השפעת הסרטים בולטת בכל פרט ופרט: הגיינס, החולצה הצבוענית, הנעליים הנעליים יכולות לספר לך על מקום מגוריהם של הגברברים. בני השכונות נוטים לנעול נעליים בעלי אבזמים — השפעת סרטי הקאבוים שעדיין מוצגים ברציפות בשכונות. בני הצפון מעדיפים את נעלי הסירה.

האופנה היסודית היא הוליבודית, ירושת גיימס דין המנות, בתוספת עיטורים של אלהים פרסלי. אבל ניכרת בה גם השפעה איטלקית חזקה מאד. הגיינס האמריקאים אינם המלה

האחרונה והיחידה. הגברבר האלגנטי לובש מכנסיים שחורים, הדוקים מאד לרגליים. דוגמה איטלקית. החולצה היא אמנם צבוענית, אך בצבע אחיד. רצוי אדום-בורדו או שחור. בלי משבצות, בלי פרחים. זה כבר לא במודה. והפיאות — חביבי, זה כבר ישן. חוץ מזה, רק החברה מהשכונות היו הולכים עם פיאות.

הפרט החיוני בלבוש הגברברים השנה הוא צהרון הפרחה. בלי זה, זה לא נחשב. אפילו בתנויות לבגדים משומשים מוכרים רק מעילים עם צהרונים פרחי. בעליהן ראו איך הולכת המודה והומינו מחוץ-לארץ.

מדיים. חנות האופנה מספר אחד לגברברים, היא חלוץ בשטח זה. אבל קשה לקבוע כיצד חודרת האופנה לארץ: אם בעלי מדיים מביאים אותה מחוץ-לארץ, או שהחברה רואים אותה תחילה בסרטים ובזיורגלים ומתחילים לשאול עליה במדיים — ובוה דוחפים את בעלי-העסק הזרזים לספק את הדרישה. אבל מספיק שמנהיג הקבוצה יופיע לבוש לפי האופנה האחד-רונה — ויש מגיפה חדשה בארץ. שבועיים אחרי שאותה אופנה הופיעה במדיים, מציעות עשרות חנויות אחרות את אותם הדגמים לגברברים, במחירים מוזלים.

והבנות? בקיץ האחרון שלטה אופנת החצאית הקצרה והרחבה-מאד. המתנדנדת עם כל נינוע, על תחתונת-ירשת נוקשה. קשה עדיין לקבוע מה תהיה אופנת-החורף של השנה. בינתיים, בהופעות ספורטיות, הולכות הן במכנסי שלוש-רבעי הדוקות מאד.

יש להם גם זיבור מיוחד, לגברברים. באמריקה ובצרפת, התפתח הסלאנג שלהם ללשון חדשה כמעט-לגמרי. בישראל נשאה שפת הגברברים עדיין בגדר העברית המקובלת, אבל עוד לשונם נטויה. אם פעם אמרו על בחורה שהיא מאה אחוז, באה מלחמת-העצמאות והגדירה את אותה הבחורה כחמש-חמש. הגברברים קוראים לה היום בומבה, אבל מי יודע מה יקראו לה מחר?

בעיקר, מורגשת השפעה אמריקאית בדיבורם. לא השפעה ישירה — כי הגברברים אינם יודעים לרוב אנגלית — אלא השפעה עקיפה, השפעת ה"תרגום בגוף הסרט". ומה שהתרגום

עומד נגד עיניו של כל גברבר, החושב על ביי לוי. מכונית פתוחה המסוגלת לפתח מהירות רצינית ביותר + חברה עליונים ובעלי דם + צפצוף ארוך על כל העולם = כייף עולמי.

חלום על גלגלים

בגוף הסרט אינו עושה לשפה העברית משלימים הגברברים במלים ערביות. ★ ★ ★

מוזיקה, מזון, מיימוז

כתובנו מספיק ברחובות. אני יודע איפה שיש מסיבה ערב; נקח בקבוק ונלך. אנחנו קצת מבוגרים, וזה עלול להפריע. אבל הבטחתי שנשתדל לא להתבלט. זאת סתם מסיבה בבית של אחד החברה. לא נשף. נשף נמשך עד שתיים-שלוש. הערב הרשו לו ההורים לדודו להזמין חברה עד שהם יחזרו מהקולנוע.

הנה, זה כאן. רחוב פרץ. דירה בת שלושה חדרים, במרכז תל-אביב. דודו הוא המארח. המסיבה התחילה כבר לפני איזה שעתיים והחברה נמצאים כבר במצב-רוח טוב. החדר מלא עשן סיגריות, רוקדים. בומבה של ריקודים. תקליטים — אש. לאבא של דודו יש הרבה כסף. קנה הייפיי, יש מה לשנות. חלאק, מה צריך יותר?

דודו מושיב אותי בפינה, ואני משתדל להצטמצם. החברה אינם שמים לב אלי במיוחד. רוקד-רוקד. הייפידיליטי, סטריאופוני. רוקד-רוקד. שתה. חלאק! רקוד!

התקליט נגמר. צריך כוח של אתליט בשביל 20 רגע של רוקד-רוקד ארוך-נגן. החברה מתיישבים לנחת. מי על הרצפה, מי על הספה. אחד על כורסה. הוא מושך על ברכיו את בת-זוגו. "דודו, ככה את האור!"

צוחק ילדותיגיש על גבול ההיסטריה. הילדה — בת 16 לכל היותר — איבדה קצת את חושיה. הקוניאק הצורב השפיע עליה. היא נשענת לאחור, ראשה על כתפו של חברה, שנשכב לרוחב הספה. "אוף", היא אומרת, "אני מתה. תן לי סיגריה."

חושך כמעט מוחלט משתרר בחדר. רק נורת הפטיפון דולקת כעין רעה בפינה. מדי פעם ניצת גפרור. פה ושם מהבהבות נקודות-אש ועירות — קצות הסיגריות, שהחברה מעשנים בקדחתנות המעידה על עצבנות גוברת. "היי אתה יוסי!" קורא בחור אחד, "בלי ידיים!" החברה צוחקים.

רק אל תיכנסו לחדר של הזקנים! קורא קולו של דודו אל תוך החלל, בפעם האחרונה עיטתם שם בדרך שלב. שתי בנות צוחקות מן המלה הגסה.

לפתע נולך האור. יורם, ינעל אביך, חתיכת — — — צועק מישוה. יורם בלי חברה הערב. תמיד תמצא "רוק" כזה, שיקלקל את השמחה לאחרים. הוא צוחק צחוק אוילי ומכבה את האור. אבל זה הספיק כדי להראות כמה דמויות חבוקות, רכונות בכל מיני (המשך בעמוד 20)

החומס האר

מנת חומס במסעדות מזרחיות בחיפה, 400 פרוטות. עבור מרים ציווק (15.5), תלמידת בית-ספר תיכוני-דתי לבנות ברחוב יל"ג 28 בחיפה, עלתה המנה, נוסף על ה- כסף, בשורה ארוכה של בונויות וצער.

לפני שלושה שבועות יצאה מרים בחברת אחיה, סטודנט באוניברסיטה בירושלים, להצגה יומית. בגמר הסרט ירדו לעיר התחתית, והגו ממנת חומס במסעדת סקנדר, שחלונותיה הגדולים נשקפים לרחוב. קבוצת חברות של חנה, שעברה ברחוב, ברכה אותה לשלום מרחוק. חנה עוד ראתה כי הגערות מתלחשות ביניהן בהתרגשות, אך לא שמה ליבה לכך. רק אחיה גחן: "הן כועסות עליך שאת יושבת בחברת בחור שאין לו כיפה על הראש."

כעבור יומיים נקראה מרים למנהל. היה זה ביום ששי אחר השעור האחרון, ומרים עלתה נרגשת למשרד המנהל, בקומה העליונה של הבניין. התרגשות אי-הידיעה לא ארכה זמן רב. לאחר דפיקה אל הדלת לו- הזמנת "יבוא", ניצבה פנים על פנים מול

תלמידה ציווק לאח לא היתה כיפה

מנהלה שקבע בחומרה: "אכלת חומס, שהוא מאכל טרף, וישבת בחברת בחור צעיר, שלא חבש כיפה. תביאי לי ביום ראשון את שלוש הספרים שקיבלת בבית-הספר. יותר אני לך מה לעשות כאן."

"אבל המנהל, ישבתי עם אחי... ניסתה מרים להתנצל. לא היתה כל תגובה מצד ד"ר בניון, המנהל. חנה גורשה מבית-הספר."

המעטפה נפתחה. מרים חזרה הייתה ממרתת בכפי, סיפרה לאביה על ה- מקרה. האב, ד"ר משה ציווק, רופא שיניים, לא היה מוכן להכניע. אמה של מרים מיהרה לאחר שבת למפקח על בתי-הספר הוותיקים בחיפה, ד"ר פרידמן. הלז לא ידע דבר על המקרה. אולם גם הוא לא יכול היה לעזור. החלטת המנהל היא הקובעת. האם חזרה למנהל בתה, דרשה ממנו מכתב, בו יציין כי בתה למדה בבית-הספר וירשמו הישגיה.

המנהל ביקשה לחכות מעט, חזר לאחר מספר דקות ובידו מעטפה חתומה. האם דרשה כי המעטפה תיפתח. "אניני, סומכת על מנהל הזורק את תלמיטו מבית-הספר ללא סיבה." לאחר דין ודברים קצר נכנע המנהל. עם מכתב זה רשמה היא את מרים בבית הספר ביאליק. שאינו בית ספר דתי. מרים רק שמחה על השינוי.

היחיד שלא היה מרוצה היה האב. בי שיחה עם כתב העולם הזה אמר רופא-השיניים: "גם אני אדם דתי, אולם איש לא קבע כי חומס הוא מאכל טרף. גם אם יש פסול ביציאה עם בחור ללא כיפה, כיצד

(המשך מעמוד 7)

ינובסקי מוריסון. סיפרה בקי רי כתב "העידם הזה":

אבי שירת בארץ לפני מלחמת העולם. הוא הכיר כאן את אמי, בת להורים יהודיים מסורתיים, והם התחתנו. כשאבא הוחזר לאנגליה נסעה אמי איתי. אבא לא היתה מאושרת באנגליה, אולם הם חיכו שנתבגר ולא נתגעגע לאנגליה.

אנו מאד אוהבים את אבא. לפי רצונו של אבא חונקנו כיהודים. בינתיים באנו רק שנים, אני ואחי הצעיר (9). אחותי המבוגרת ממני טמרה עוד הציגה באנגליה. היא נשאה ובעלה שרם הצליח להשתחרר ממשרתו. רוצים שאלך לחצי שנה לקבוצ ואלמד עברית. לא החלטנו סוכית. אני יודעת ש- צאטרך לשרת בעוד זמרת-קולג' ועבדתי גורא מרוגשת. באנגליה גמרתי קולג' ועבדתי במכוונת אי.בי.אם. אולם כאן אני רוצה להיות עתונאית.

תקווה לצבריות. משפחת צירציל ומשפחת מוריסי (לא קרוב להרברט מוריסון), ישתקעו באילת. הסוכנות היהודית רכשה להם בתים במקום והם יסודרו בעבודה בתמונע. מה יהיה הלאה? הם לא יודעים עדיין, העיקר שוף סוף חזרו לישראל. כאן, מקחת שתי הנשים הצבריות, אי- אפשר שיהיה רע.

חינוך

חינוך סוציאליסטי

מה עושה אלי אחין, שלמד פה חמש שנים לפנינו? שאלה השבוע, במסדרון בית-הספר תיכון חדש, אשה נמוכה וקמוטת פנים גבר צעיר.

הוא משתלם במשפטים בארצות-הברית, השיב לה הצעיר, גם הוא בוגר בית-הספר. האשה, נעולת סנדלים שחורים, מילמלה משה, מיהרה לחשוב כסאות בין החדרים. כי מנהלת המוסד טוני הלה (70), שאירחה השבוע בווגרי 22 מחזורי בית ספרה החלוצי, אינה מתלהבת מן האקדמאים הי- יוצאים מתיכון חדש. המדברת במבטא גרמני, אינה דמות רגילה של מנהל בית-ספר עברי. כשייסדה לפני 23 שנים את תיכון חדש, היתה לה מטרם ברורה, בניגוד לנוער העירוני המפורסם שסיים באותו ה- את לימודיו האקדמיים באירופה, רצתה טוני ליצור שכבה של חברי קיבוצים אינט-לינגוויים, לא חכמי אוניברסיטה. "זהו בית-ספר סוציאליסטי מתקדם", שיגנה לכל המחז-זורים שעברו תחת ידה.

פתק אישי באוטובוס. המנהלת הי- קשישה, שפיתחה בבית-ספרה יחסים חב-רותיים בין המורים והתלמידים, הכירה כל חניך בתיכון חדש, ידועה יותר בזכות זה. אגודת הרבות המתהלכות בין חניכיה. הי- שבוע, כשעברה בין הבוגרים, לחצה את ידיהם, וכלה לשמוע חלק מן הסיפורים ש- היתה נושאן המרכזי.

טוני היתה כמו בלשת חביבה, סיפר השבוע מיכאל ("מישי") צלטנר, בנו של השופט המחוזי. "היא ידעה כל דבר. פעם פגשנו באוטובוס את הדסה, החברה שלי. בין רגע הוציאה טוני עפרון, רשמה על הכרטיס שהעבירה לה הדסה: "דעי לך, מישי נכשל השבוע בחינה למתמטיקה."

"זה כלום", העיר תלמיד אחר. "יום אחד היא נכנסה לכיתה שלנו, ראתה קליפות על הריצפה. טוני רתחה. ניסונו להסביר לה שאין יותר מקום בפח הובל. אבל טוני לא ענתה. במקום זה חלצה את נעליה, נכנסה עם שתי רגליה לפח לחוס את האשפה."

שינועו ירדותי. הסיפורים הגדולים והאהבה האמתית של טוני היא האמנות. לפני שלוש שנים התחכחה במשך שני ש- יורים רצופים עם אחד התלמידים, אם הרי"ת מוס בתמונת רמברנדט הולך מימין לשמאל או להיפך, לא נרגעה עד שהומינה את ה- תלמיד אליה, שיכנעה אותו.

טוני לא כעסה על תלמידים שכינעו שיעוריהם. פרט למקרה שהדבר נגע לאמנות. הרוגו הזה הוליד את הסיפור החדש ביותר על המנהלת המפורסמת. כאשר אחד התל- מידים הגיש לה מאשרת לאמנות, כתבה לו טוני: "יורם יורם אתה תמות / יום אחד מעצלנות / לשמינת הגד שלום / לעצלנים אין שם מקום."

אולם גם הילת האמנות שעטפה השבוע את המנהלת הקשישה לא יכלה להסתיר את העובדה שטוני לא השיגה את מטרחה הי- יקירת: חלקם של בוגרי תיכון חדש בין- יומי המקצועות האקדמיים בירשאל, ו- יצובי הקבוצים, לא היה קטן מחלקם של בוגרי בתי-ספר אחרים.

אפשר להשליך ילדה מבית-הספר ללא כל התראה מוקדמת?

שורת המתנדבים

כספי קרן הפנסיה ירשמו להקמת בית המורה, הציעה הסתדרות-המורים בתחילת השנה, כשהתפרקה קופת הפנסיה של אלפי המורים במדינה. המורים התנדדו ומערכה ציבורית שלמה התארגנה נגד המס החדש. הסתדרות המורים נכנעה. היא החליטה לגייס את הכסף מאותם מורים, לתת להם עם זאת הרגשה כאילו הם עושים זאת מרצונם הטוב והתחלת לאסוף את הכסף להקמת הבנין בהתנדבות.

מדי שבוע בשבוע התפרסמה במקום בולט בחד החינוך, שבועות הסתדרות המורים, ר- שימת התורמים. אולם היה זה מצעו פרוטות עלוב למדי. כל מורה שמעמדו בבית הספר היה מספיק יבני הרשה לעצמו לא לתרום. המצב היה כפי רע. המורים אמנם הוכיחו כי הם חסרים חוש התנדבות אולם את הבנין חייבים היו לבנות.

לפני צאתם לחופשת החג, אספו מנהלי בתי-הספר שפיגרו בהתנדבות את המורים בחדרי המורים, הקריאו בפניהם חומר מטעם הסתדרות המורים. הפעם כבר לא דובר על התנדבות סתם. על העדי העובדים הוטל התפקיד לחייב את המורים להתנדב.

דרכי אדם

דת בהריון

כמו כל יידידותיה בכרם התימנים בתל-אביב נישאה גם רחל כהן (23) כבר בהגיעה לגיל 17. היא לא הרחיקה לכת, נישאה ל- צעיר שכן, חיתה איתו באושר שלוש שנים, ילדה תאומים, בן ובת, ועוד בת. אולם כאשר החל הבעל מזוניה את עבודתו כפועל בעיריה מחשב במקום זאת הרפתקאות ליליות, ב- קשה רחל להתגרש. היא חזרה לבית הוריה. כעבור שנה הכירה רחל את סאלח קיב-לאחיי, אופה רחק ליד עכו, שעבר עם הוריו ליפו. קיבלאווי מצא חן בעיניה. גם עובדת היתוה ערבי לא הצצה ביניהם. סאלח סיפר לה, בפגישתם הראשונה בבית ידידים משר-תפים, כי אמו היתה יהודיה והוא עצמו עושה כבר זמן רב מאמצים כדי להתגייר. שניהם יחד ניסחו מכתב לרבנות, ביקשו לזרז את הטיפול כי רצונם להינשא. תשובה לא קיבלו.

בינתיים הפסיק סאלח לגדוד על פני מאפיות בכל הארץ, קיבל עבודה קבועה במאפייה כיפה עבר לגור יחד עם רחל בתוך שכור. הם המשיכו להפציץ את הרבנות במכתבים ותזכירים. אולם הרבנים לא מיהרו להשיב.

יהודי תוך שבועיים. השבוע החליט סאלח, שבינתיים שינה את שמו ליוסי, ל- עשות נסיון אחרון. הוא לקח איתו חבר ערבי שהתגייר בנסיבות דומות, הלך למש-רדי הרבנות בתל-אביב. "מה יהיה הסוף אתני?" שאל. סקידו הרבנות לא התרגשו. "אתה צריך לחכות שנה", אמרו לו. סאלח הגיח על השולחן את הקלף האחרון. "אשתי

בהריון בחודש הששי. היא לא רוצה שיהיו לה בנים ערבים ויהודים. אנחנו רוצים להתחתן ובשביל זה אני צריך להתגייר". הודעתו עשתה אמנם רושם, אך לא במידה שקיחה. סאלח יוסי הוסיף: "או שאני אהיה יהודי או שרחל תהיה עריבה. תחליטו אתם". זה השפיע. הפקידים ערכו התייעלות מהירה, הודיעו לו מיד "יהיה בסדר, תבוא בעוד שבועיים."

תזכיר

חנה ריצח

"קיום חשש שפנינה כהן מתה", הודיעה השבוע המשטרה, שחיפשה מאז ראש ה- שנה את פנינה כהן שנעלמה מביתה אחרי שחודשה כי היא יוצאת לים עם גבר זר (הטונס הזה 1156). לאחר שלא התגלו כל עקבות של הנערה הנעדרת, העלתה המש-טרה את ההשערה כי פנינה נרצחה. גופתה הועלמה. . . התינוקות שהוחלפו בבית-החולים הדסה בבאר שבע (העולם הזה 1161), הוחזרו השבוע ליוכינה האמיתיים. חנה אהרון, אדם מנכבדים, שוכנעה להחזיר את ילדה לחממה יחיא, שיומיים לפני ההחזרה חלתה מרוב צער, הוכנסה לבית-החולים. . . המועצה לביקורת הפרטים ומחוזות עומדת לדון בקרוב בהוי-פנות הסטרופיטיבי, הודיע השבוע לוי גרינש-פון, יושב-ראש המועצה, לאחר שהעולם הזה (1160) כתב בהרחבה על התופעה הי- מתפשטת בישראל. המועצה תבקש חת-דעתו של היועץ המשפטי אם היא מוסמכת לאסור הופעות אלה.

ול בהול של אשה נשמע מבדל לשור-פרת הטלפון בתחנת מכבי-אש ברחוב פבזנר, חיפה. היומנאית נטלה עפרון אדום - סימן שהיא עומדת לרשום ביומן התחנה כי נמסרה הודעה על שריפה - ורשמה: 18.35. בעלת חנות הודיעה על בית בוער ברחוב הגיבורים 43 וכל אותה סביבה. חמדה. מיד מתחת לרישום זה בא רישום אחר, בעפרון כחול: "יצאו למקום במכונית מספר 11 בנקיה, סובחי, פלם ואנ-שי הג"א. הודעת להברת חשמל."

לפני שמכונית הכיבוי מספר 11 הספיקה להגיע לבית הבוער ברחוב בני מאמין 18 (ולא ברחוב הגיבורים הסמוך) כבר התערב מישהו בנעשה בדירת משפחת צבי, שבקומה השלישית של הבית הערבי.

היה זה השוטר ישראל פה, שחזר בשעה ששי-חצי בערב לביטול שברחוב בני מאמין, בעברו על פני הבית מספר 18 נתקל בקרי-אות: "יוצאת אש מהקומה העליונה!"

כשאחד העוברים והשבים נלחם אליו טיפס השוטר פה במדרגה האבן בעלות המקעה היעוץ, אל הדירה העולה באש. מבפנים הדהדו לפתע שתי התפוצצויות. היו אלה מי-כלי הגאון, במטבח הברז. השוטר הגיע אל הדלת, ניסה לפתוח אותה. אשה צעקה: "יש שם ילדים! יש אנשים בפנים!" ואז הטיל השוטר את כל כוחו על הדלת, שנפרצה.

באותה שניה שמע חבטה בפנים הדירה. היתה זו גופת גבר שנפלה אל הרצפה. יותר מזה לא יכול היה השוטר לראות. עשן סמיך השחיר את הכל, אדים לוהטים ומור-עלים התניקוהו עד שלא יכול היה לנשום. הוא נסוג לאחור.

★ ★ ★

מתחת למיטות, בארון

תוך כדי כך הניעו למקום הכבאים. הנוסיעה מהדור-הכרמל לשכונה הערבית בעיר התחתית ארכה בדיוק שתי דקות. תוך כמה שניות מרגע הגיעם היו הכבאים כבר בקומה העליונה, מיכנים לפעולה. הם פעלו בשיטה המיוחדת לכבאי חיפה: לא בעזרת סילון מים, כי אם על-ידי יצירת פטריית אדים בתוך הדירה. האדים ניתקו כל מגע בין האש לבין החמצן שבאוויר החיצוני, החניקו כהרף-עין את האש. אך הדירה נש-אה עדיין מלאה עשן ואדים מחניקים.

בשעה 18.42 רשמה חמדה ביומן התחנה: "בנקיה הודיע על שליטה וביקש עזרה מהמפרץ. הודעתו לתחנת המפרץ והם יצאו במספר 13."

פעולת הכיבוי ארכה שבע דקות.

לעיני הכבאים נתגלתה גופה חרוכה, מוט-לת על הרצפה, במעבר בין המטבח לבין חדר המטבחיים הגדול. "לא היה אפילו מה לבדוק", סיפר מאוחר יותר אחד הכבאים. "היה ברור לגמרי שהאיש מת."

ואו שמו הכבאים לב לפרט מדאיג: בתוך שלוליות המים שנותרו עקב כיבוי האש היה מעורבב בצע אדום - צבע של דם. הם חלפו על פני הגחיה החרוכה, אל תוך החדר. ליד ארון-הבגדים הגדול, בעל ארבע הדלתות, נמצא מיטת ברזל. מתחת למיטה היה מונח צרור ארוך, עטוף שמיכות - לפי כל הסימנים גופה של אדם. הכבאים, שאליהם הצטרפו בינתיים שוטרים, פתחו את החבילה. בתוכה מצאו גופת אשה, כפר-תה בחוטי-ברזל. כל גופה היה מכוסה דם וסימני דקירות למכביר. על ראשה ניכרו גם סימני חבטה קשה.

הכבאים והשוטרים החלו מחפשים ביתר פינוח החדר. ליד הקיר המקביל, מול הי-מישה הראשונה, עמדה מיטה שניה. מתחת היה ארגז-הבגדים הצמוד בדרך-כלל למיטות אלה. אחד הכבאים משך את הארגז אליו - וגילתה בו גחיה נוספת. היתה זו גחית ילד. גם הוא היה דקור. גם עליו ניכרו סימני חבטה מהממת.

מן המיטה פנו אל הריח השלישי: ארון-הבגדים. תוכנו השלים את מניין הוזעות של בית צבי. בתוכו היו מונחות גחיותיהם של שני הילדים הנותרים של אליהו וסלימה צבי. גם הם נרצחו באותה חתה.

★ ★ ★

גפרו ובעיטה בכיפא

מה מת האב, שלפי כל הסימנים רצח את בני משפחתו התשובה ה- בקשה מאליה: הוא תלה את עצמו לקורת עץ, העוברת מעל למעבר בין המטבח לחדר-המגורים. אחרי שרצח בזה אחר-זה את ארבעת בני משפחתו, שפך שני פתי בניון בכל פינות הדירה. אחר ניצב על כיסא מתחת לקורה, קשר אליה קצה אחד של כבלי-

חדר הטבח כפי שהוא נראה דקות ספורות אחרי שהמשטרה הוציאה ממנו את חמש גוויות משפחת צבי. הצד הימני של החדר נראה חרוך ומפויה, מכיוון שזהו הצד הקרוב ביותר למטבח, שנשרף כמעט כליל. בקצה הימני אפשר

לראות את המקרר השרוף. לידו ניצבת מיטת ברזל, שלרגליה נח ארגזי בגדים. בתוך ארגז זה נמצאה גופתו של אחד הילדים. לרגלי המיטה משמאל נמצאה גופתה הכפותה של האם, ואילו בארון הבגדים הפתוח, בקצה השמאלי של התמונה, הכניס האבירוצח את גופות שני בניו.

חמישה בני משפחה החיפאית ניספו בפשע האחריד ביותר בתולדות האדינה האבירוצח

אנטנה לקורה. את קצהו השני כרך סביב צהארו. האבירוצח העיף מבט אחרון סביבו, והד ליק גפרור. את הגפרור השליך אל החפצים רתי-בנוזין שמסביבו, ובתנועה אחרונה בעט בכיסא שמתחת לרגליו. יתכן כי מת מן החניקה, שנגרמה על-ידי הידוק הכבל סביב צהארו. אך יתכן כי הכבל הדק ניתק מכובד הגוף. זאת תקבע הבדיקה הפאתולוגית.

מפקד שירות מכבי-אש מנתם נעם, שי הוועק למקום השריפה מאמצע הצגת-קולנוע, הסביר: "אם הצית את הבנוזין, כבר לא היה צריך לחכות עד שייחנק. שום אדם אינו יכול להישאר חי, אחרי שעמד חמש שניות במכת-אש כזו של בנוזין... והדירה בערה בלי שום חכמות. הוא שפך בנוזין בכל פינה ופינה". למעשה, בגלל התערבותם המהירה של מכבי-אש, נשרף רק המטבח. החדר הגדול נחרך רק בחלקיו העליונים. השמיכה העל-

מטיות מיניות

באות השכנים והמקרנים שהת-אספו ליד הבית מספר 18 ניסו למצוא הסבר כלשהו לרצח הסיטוני. שום סיבה לא נתקלה על הדעת. כי משפחת צבי (דבי) יכלה להישב כמשפחה ממוצעת מבחינות רבות: גם האב וגם האם עבדו; הוא כפועל בבית-חרושת שמו, היא כמוכרת בחנות לרהיטים. מאז עלו (בנספר) מעיראק, הסי פיקו סלימה (29) ואליהו (30) (ראח שער) ל-הסתדר בחיים, עברו משכונת-העוני של חוף שמן לרחובותיה הישנים אך הנקיים של חליסה. ילידהם — אמנון בן ה-9, הרצל בן ה-7 ואריה בן ה-6 — למדו בבית-הספר

הבן האמצעי

הרצל בן ה-7, בתמונת בית-ספר שצולמה בשנה זו. הרצל ובני משפחתו נפלו קרבן לחוסר הטיפול הציבורי במקרים בולטים של הפרעות נפשיות. למרות שהאב ניסה פעם לרצוח את אשתו והיה ידוע כמופרע מבחינה מינית.

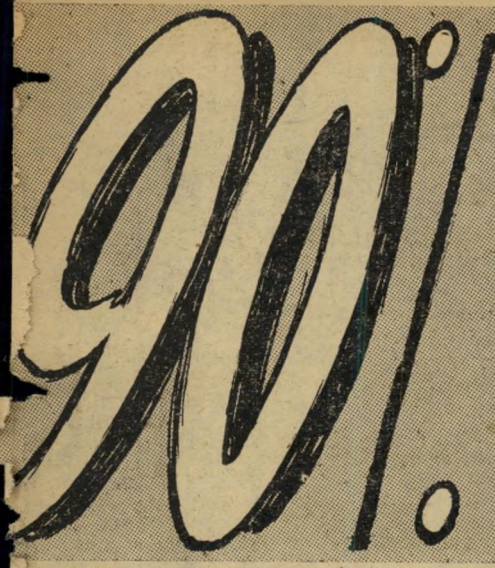
את מרירותו הפנה כלפי ילדיו. "רק היו רואים אותו", סיפרו השכנים, "היו מסתגרים בשקט בביתו" — אוריה שהטביעה חותם של פורענות בילדים. אחד מחבריהם לכיתה א' של הרצל ואריה סיפר, מתוך לויאליות לנרצחים, כי בשליש האחרון קיבלו ציונים טובים וגרמו לשמחה רבה בביתם.

הסוד ירד לקבר

כל זה אינו מסביר עדיין מדוע ביצע אליהו צבי את פשעו המחריד. גברים אחרים נמצאו ונמצאים במצוקה נפשית ומשפחתית חמורה הרבה יותר, מבלי שיר-צו בשל כך לפגוע ביצורים הקרובים ביותר אליהם. מעשה הרצח לא היה תוצאה של דחף פתאומי שאליהו לא יכול היה להשתלט עליו. הוא היה תוצאה של תכנון מדויק וקפדני. יומיים לפני הרצח הכין אליהו את ילדיו להעדרותם הקרובה של אשתו וילדיו: "הם נוסעים לבלות בתל-אביב". בבוקר יום הרצח נראה אליהו חיוור ורגזש מאד. אותה שעה כבר לא היתה אשתו, כנראה בחיים. הניתוח הפאתולוגי יגלה את סוד ביצוע הרצח: אם האב רצח תחילה את אשתו ורק לאחר מכן את בניו, או להיפך. אולם את סיבת הרצח המחומש, לא יגלה שום ניתוח. סוד זה לקח עמו אליהו צבי לקבר.

הקרבו מובל במשאית משטרה למכון הפאתולוגי באבו כביר. אפשר לראות בברור את חולצתו המשובצת ואת ידו של אחד משלושת הילדים ההרוגים שעה ששוטר מכסה את הגופה בשמיכה, שבה הורד מחדר המוות, לאחר הרצח המחריד.

שרד הכסחון הועמד על הרגליים. השלישות הראשית של צה"ל התגייסה מיד למיבצע מיוחד. קצינות הח"ן הועקרו לפעולה דחופה. העתונים היומיים נקראו לשתף פעולה.

לא היה זה תמרון גיוס פתאומי. הגורם לאזעקה הכללית היה מכתב צנוע של עציר אמריקאי אלמוני מפלורידה. הארב קולט (25), סטודנט לאירונוטיקה, ראה בשבועון האמריקאי לוק תמונה של חיילת ישראלית מחייכת. הוא מיהר לשלוח מכתב אל ממשלת ישראל, ביקש לזהות עבורו את הנערה. תוך 24 שעות זוהתה הנערה במיבצע בוק כמילכה ויינשטיין (20), גרפיקאית המעסרת בציוורה ספרי ילדים.

לא עבר שבוע גאון מיבצע האיתור, אחריו עקבו בנשימה עצורה רבבות בישראל, ותע"ל לומה חדשה נזרקה לחלל, תבעה פתרון מידי. גיווגי אלבניס, אורח ניויורק, ראה אף הוא תמונת נערה ישראלית בשבועון לוק. הפעם לא היתה זו חיילת, אלא דמות של קיבוצינית במכנסים קצרים וכובע סמי בל. האורח האמריקאי רצה לזהות אותה בכל מחיר, כדי שיוכל לקשור עמה קשר מכתבים. שוב זכה מכתבו של האמריקאי להדר רב, פורסם בכותרות ראשיות. שוב נעצרה נשימתם של רבבות בישראל: היציאה אלבניס לזהות את הנערה הישראלית ולהתקשר עמה, אם לא?

זאת יכלה להיות בדיחה מוצלחת לולא שיקפה מצב עגום מאד. היא העידה עד מה רבה בישראל ההתעניינות בנערות הנוכחות לתשומת לב בעיני זרים. זאת לא היתה התעניינות בתוך סקרנות גרידא. היא נבעה מתוך רגש הערצה והערצה שרווחים רבים לצעירה ישראלית המצליחה בחוץ לארץ.

בכל העולם קיימת התעניינות ציבורית בסיפורי הצלחה. אולם בעוד שבארצות הברית, למשל, סיפור ההצלחה האופייני הוא זה של הסלף-מיידינג, האיש שהתחיל במכירת עיתונים וצליחצוח נעליים ונעשה מיליונר, נעשה סיפור ההצלחה האופייני בישראל סיפור של הנערה שהצלחה לזכות בהתעניינות זרים ואי להתחתן עם זר.

דוגמה של שרכו

ישראל מרבים לגנות את היהודים. עצם המושג "יורד" הוא המצאה ישראלית. כי מה שנחשב בכל העולם לטבעי ומובן, כמו העתקת ארץ המגורים בגלל סיבות כלכליות או חברתיות, נחשב בישראל לבגידה לאומית. המהגר נראה כעריק היורד מאונית-מלחמה בטרם קרב.

יש כמה סיבות מוצדקות לזווית-ראיה מעין זו. בארץ שאחת ממטרותיה העיקריות היא ריבוי-אוכלוסיה מהירה, בה מודיעים העתונים על כל עולה ועולה, אולי טבעי שהציבור יראה את העוזבים את הארץ לצמיתות כעריקים מן החזית.

אולם סוג אחד של ירידה לא זו בלבד שאינו נתקל בארץ בנינוי, אלא שהוא אף זוכה באהדה ובהערצה. זוהי הירידה על-ידי נשואין. איש אינו מעלה על דעתו להאשים צעירה ישראלית העוזבת את הארץ משום שהתאהבה בזר.

תופעה זו דומה למה שהתרחש בתנועה הקיבוצית בזמנו. עד לפני שנים מספר נחשב כל חבר שעזב קיבוץ כעריק וכבוגד. אולם גב או היה סוג אחד של עזיבה, עליו הביטו חברי הקיבוצים בעין סלחנית. כאשר בתי-קיבוץ או חברות-קיבוץ היתה מתאבדת בגבר עירוני, עוזבת את הקיבוץ למענו, לא נאלצו גם השרופים שבין מצדדי רעיון הקיבוץ לראות בכך כשלון של הרעיון הקיבוצי, יכלו ללכת את העוזבת בברכתם. בכך מה קיבוצים, בהם לא היה עדיין נעים לבנות המקום לעזוב סתם כך, פשטה ממש מגיפה של נשואין לעירוניים.

אם אפשר אולי לומר, לגבי כמה מן המקרים רבים הבולטים המפורסמים של נשואי ישראליות לזרים, שיתכן ובאמת היתה כאן אהבה מן הרגע הראשון, וכי מקרים בודדים אך מרעישים אלה אינם מעידים עדיין על תופעה כללית. הרי ישנם סימפטומים אחרים המעידים על כך.

אין אנשים המצויים בשוק הנשואין כמו בעלי המקצוע היהודי העתיק — השדכנים. השדכנות, שנראתה תחילה כתופעה גלונית שאין לה מקום בחיים המודרניים, התפתחה מאוד בישראל בשנים האחרונות. משרדי שידוכים, ושדכנים ללא משרד, הופיעו בכל הערים, כפרטיות אחרי הגשם. ואם עוד לפי ני שנים מספר היה שוק השידוכים דיסקרטי

וחבוי מעיני הציבור, הוא יצא לאחרונה ממש אל הרחוב. מדי שבוע בשבוע אפשר למצוא בעתונות מודעות רבות-מילים, בהן מציעים השדכנים למיניהם את סחורתם. וכשם שסוחר טוב, הדואג לפרסם את בית-העסק שלו, מקפיד לציין את טיב הסחורה — דואגים גם ריב השדכנים לציין במודעותיהם כי מצויה בידם רשימה ארוכה של תיירים, המוכנים לשאת נשים ישראליות.

מבחר גדול של תיירים ותיירות! קוראת מודעתו של שדכן בשם גליק. משרד לשידוכים בשם כרמלה מפרסם: "קשרים טובים עם תיירים!" "מיליונרים מאמריקה!" מכר ריוה מודעתו של שדכן אחר. ואם דואג כל שדכן לציין דוקא עובדה זו, נראה שיש דברים בגו: התיירים הפכו לסחורה המבוקשת ביותר בשוק הנשואין בישראל.

כסף על הריצפה

אזל ואסתר לווין נמנים על הותיקים והמפורסמים שבשדכני הארץ. ב"דירתם המרוהטת באופנה מיושנת שברחוב קרית-ספר בת-לאביב, בה קיים חדר אחד המרוהט בריהוט מורוני יותר, לצורך פגישותיהם עם הלקוחות, הספיקו בני הזוג, במשך 26 שנות עבודתם במקצוע, לשדך אלפי זוגות.

שאל לווין, יהודי אדוק, שעל שולחנו מונחת במסגרת-זכוכית תמונתו של דוד בן-גוריון במדי הגדוד העברי, סקר את התופעה: "לפני 20 שנה לא באו הרבה תיירים לארץ. משום כך היו גם הנשואין ליהודים מארצות אחרות נדירים מאד. אולם מאז קום המדינה, כשמספר התיירים גדל משנה לשנה, גדל גם מספר התיירים הרוצה להתחתן בארץ. ואלה לא סתם יהודים. באים בחורים בעלי עמדה, בעלי השכלה וכסף.

קוטלר. סגנית מלכת-היופי מרים ב1955, נישאה לרב צבאי אמריקאי, אשר שירת בצי האמריקאי השישי.

בתייעור, יוצאת הדופן בין נערות הזוהר הרבות. נורית דחתה הצעת נשואין אשר הוצעה לה על-ידי צעיר בן עשירים מדרום-אפריקה. עמדה בפני הפיתוי הקוסם של וילה בת 14 חדרים וחיי מותרות בנכר, שנערות אחרות נכספות אליהם כליכך.

נורית

נשואים

אריבה ברדב
חיה
נשואים
9.3.59 ביוטה (קולומביה)

סרן שילמית גרונדמן
חיה
נשואים
ד"ר סריל ל
ייתמכר

צפורה אשכנזי
חיה
נשואים
קלייב
גואל

נשואים
כיום רוסיה, 9.3.59

לאה מלמד
חיה
נשואים
כ"א אדר א' תש"ט 1.3.59
112 St. Forest-Hills, Queens, L.I.N.Y.
הנען למברקס

ד"ר גרונדמן אינדיק
חיה
נשואים
פרינסטון
החופה נערכה בחוג משפחתי
15.11.59

חנה ספיר
חיה
נשואים
7.11.59
Martim Tenorio, 100 (Esq. Rua Cincinato, Poinponet) - Sao Paulo

עובדה שהתיריים הבאים לישראל אינם יכיר לים לשאת בארצותיהם נשים באותה רמה שהם יכולים למצוא בישראל. רוב התיריים הנושאים ישראליות הם מבוגרים בגילם. בי-ארצותיהם הם יכולים על-פירוב לשאת נשים בגילם. האמצעים שבידיהם הם די ממוצעים בארצותיהם, אולם הם נתשבים לגבוהים בארץ. לכן אין הם יכולים למשוך שם את ליבן של בחורות צעירות, היכולות להינשא שם לבחורים צעירים בעלי אותם האמצעים.

גורם חשוב שני היא עובדת היות הכלה הישראלית דבר שבאופנה. בחברה של יהדות ארצות-הברית או דרום-אפריקה מעלה כלה ישראלית את קרנו של בעלה, ביחוד כשהוא יכול להציגה כבוגרת אוניברסיטה, או מי שהיתה סרן בצה"ל. כשם שמכונות חדישה ומפוארת (וגם מכונות-ספורט זרה) נחשבת באמריקה ל"סמל מעמדי" של רמי המעלה בחברה, כן מעלה גם הכלה הישרא-לית את קרן בעלה.

***

נשואין לפי שער הכורסה

לא כל התיריים הבאים לארץ במט-רה לצוד כלות, בחורים להירשם אצל שדכנים. שיטה אחרת, המקובלת מאוד, היא כניסה פשוטה לבורסת הנשואין. לבורסה זו, המתקיימת בעיקר בבתי-הקפה של רחוב דיזנגוף ובמלונות המפוארים, באות מצד אחד נערות הזוהר המחפשות "מיליונרים" זרים, ומצד שני ה"מיליונרים" המחפשים כלות. ההיכרות בבורסה זו אינה אורכת הר-בה זמן. היא נעשית במהירות וישר לענין. ריבה אמיתי (21), סטודנט למדעי-הרוח ופקידה במשרד-הבריאות, טיילה במקרה ב-מלון פראק התלאביבי לפני חודשים מספר. בטרגלין היא משכה את עינו של תייר מארצות-הברית, שמיהר להציג את עצמו ב-פניה. בתום היכרות של שלושה חודשים, נשא שלום אפרים, האגרונום ממסצ'וסטס את ריבה לאשה בעת ובעונה אחת התחתן בן-צירו וחברו, שבא ארצה לאותה מטרה, עם מרים אופנהיים. חברתה של ריבה, או-רה הכיר כמעט באותה דרך.

באותו מלון עצמו נערכה לפני שמונה שנים ההיכרות בין ישראלית, שהיתה בזמנה יוצאת-דופן, לזר. יהודית שמילהאור, נערת זוהר במושגים של הימים ההם, ילידת בר-לין ובת למשפחת נגנים, הכירה במלון זה את רישארד אינגר, זמר יהודי מארצות-הברית, ששהה בישראל לרגל הופעותיו. הם הכירו זה את זה על רחבת הריקודים, נישאו כעבור שבועות מספר.

אלה בינשטוק, צעירה ישראלית שהחליטה לעסוק בעתונות, היתה כתבת של דבר ה-שבוע, הכירה צעיר אמריקאי בשם סטיבנס, בן לאחת המשפחות הידועות בארצות-הברית. אביו של סטיבנס קנה לו שם עולמי שעה שעמד בראש תנועת מגלי-השחיתות בעתונות האמריקאית. לפני 50 שנה, אלה נישאה לצעיר יפה-התואר ועדין-ההליכות ו-היגרה לאמריקה.

אילנה (פלקוביץ) פז (21), ילידת חיפה ובוגרת בית-הספר הריאלי, נבחרה בשנת

רוצה רק תייר. עם ישראלי לא רוצה אפילו להיפגש, אפילו שיהיה דוקטור או מהנדס.

***

מכונות חדישה או סרן צה"ל

גם הגברת ברונה ליבר, אשתו של ה-שדכן אברהם ליבר, השהה מזה שנתיים וחצי בארצות-הברית, נמנית על הותיקות שבשדכניות בארץ. גם היא בדעה אחת עם לויין. מבלי שנדברה עמו קודם קבעה: "90 אחוז מהבנות הפגונות לחפש חתן, רוצות תיירים כדי לנסוע מכאן. אני אומרת להן: מה, אתן רוצות? יש לנו פה בחורים טובים ממשפחות טובות. באמת נחמדים."

בכלל, מה חסר לנו פה? יש אוויר טוב, יש כל טוב בארץ. ואיזה בחורים רשומים אצלי! עורכיידי ורופאים. יש אפילו בחורים עם פרייבט. לא עוור שום דבר. רק לפני כמה זמן היתה פה אמה של בחורה בת 21. יש לה תעודת בגרות, והאמא אמרה לה: גברת ברונה, אולי יש לך איזה תייר ב-ביל בתי? באה עוד בחורה שרוצה תייר. אמרתי לה: יש לי תייר מאנגליה מאוד נחמד, גבוה ויפה. מאנגליה? בשום אופן. רק מאמריקה. כששאלתי אותה למה, היא אמרה שבאנגליה קר.

ברור שהביקוש לתיירים לצורך נישואין לא היה כה גבוה, אילולא ההיצע הרב. חלק ניכר מהתיירים הבאים לישראל בא במטרה ברורה לשאת כאן נשים ישראליות. במשרדי השידוכים יודעים לספר על תיירים המעכבים את יציאתם מן הארץ, אפילו עד לתקופה של שנה, כדי למצוא אשה.

מדוע הם רוצים נשים ישראליות? מדוע כה גבוהות מניותיה של הכלה הישראלית בשוק הנשואין של יהודי הארצות האנגלו-סכסיות? לשאלות אלה יש שתי תשובות, העונות על רוב הגורמים. הסיבה הראשונה היא ה-

"רוב הבחורות שנרשמות עכשיו רוצות תיירים" המשין לויין, "תשעים אחוז רוצות להכיר רק תיירים. ישראלים לא באים ב-חשבון. אם נתן להן אפילו מיליון, הן לא רוצות. רק תייר. הן חושבות שתייר יותר טוב מבחור מקומי. אפילו שיהיה זקן, רק שיהיה אמריקאי. והבחורות האלה הן רק ישראליות. לעולות חדשות לא חשוב עם מי להתחתן. אלה הן בחורות טובות, מבתים טובים, שגמרו גמנסיה ויש להן השכלה. רק תיירים. ברוך השם, יש מספיק לכולן."

הנה לפני שנתיים בא אחד, תייר נמוך ושמן, הוסיפה אשתו של שאול, השדכנית אסתר לויין. "זה היה ביום העצמאות. הוא בא אלי ואמר שרוצה נערה צעירה. הוא בן 65 ואמר לי: אני רוצה בחורה מקסימום 25. אמרתי לו: מה, תעשה עם בחורה כזאת? היא תהיה אצלך שנה ותברח. אז הוא ענה: לא איכפת לי שתהיה רק שנה, אבל שלא תהיה זקנה. הבאתי לו בחורה מיפה. אבא שלה מוכר ירקות. אמרתי לה: "יש לי אדם, אמריקאי עשיר, אבל בן 60. בכונה הורדתי חמש שנים. אמרה: טוב, אם הוא יקנה להורים שלי חנות ודירה, אני מסכימה."

"עשיתי להם פגישה. הוא תלכך שאל אותה: מה שמך? היא אמרה: יהודית. את רוצה אותי? הוא שאל. כן, למה לא?" היא ענתה. אז הוא קנה להורים שלה דירה וחנות והיא התחתנה איתו.

כמעט כל הבחורות חושבות שבאמריקה יש כסף על היציאה, המשין שאול לויין. "זה נכון ששם החיים יותר נוחים. כל אחד יש לו טקסי, טלביזיה, וטלפון; אז הבחורות לא רוצות לשמוע אפילו על בחור רים מכאן. הנה יש לי כאן, רשומה בחורה ילידת פתח-תקוה. בחורה הגונה. אבא שלה פועל בסולל-בונה. היא גמרה בית-ספר תי-כוני וגם בוגרת סמינר מורה. היא בת 19.

היבור

זהו קציר מקרי מתוך אוסף קטן של עתונים יומיים. שלל המודעות המודיעות על נשואי ישראליות לזרים, היא תופעה יום-יומית בעתונות. מתחת לשם החתן מופיעה תמיד עיר מגוריו.

1957 כמלכת היופי של חיפה ובאותה שנה נבחרה גם למלכת המכביה. אילנה הבלונדית זכתה לפירסום רב בעת שרותה בחיל-הים, כשהשתתפה בשלוש נעודות רצופות בשלוש השנים האחרונות. עם שחרורה עבדה אילנה כפקידה במשרדו של פורד-הדוין החיפאי חוטר-ישי. לפני כחצי שנה פגשה אילנה בדייר מרסלו לגומן, גניקולוג, בן למשפחה עשירה בלימה, בירת פרו. מרסלו בן 28, בא לארץ לפני כשנה יחד עם אחותה, שהס-פיקה להתחתן עם קצין ישראלי בשרות-קבע.

הוא עבד בבית-החולים רמב"ם, משך תשומת-לב כללית בחיפה במכונות האולדס-מוביל המפוארת שלו. האהבה ביניהם היתה מייבט ראשון. כעבור שלושה שבועות ל-יציאתם המשותפת כבר הציע מרסלו לאילנה נישואין. הם עומדים להינשא באמצע ינואר הקרוב, יעזבו לפרו בעוד כחצי שנה.

"טענה אילנה: "מטרתני אינה לצוד מיליוני דולר ולרדת עמו לחוף-לארץ. חשבון שלי מרסלו אינו מעניין אותי. אני מקווה שאצליח כעבור שנתיים להפוך אותו לבעל דרכון ישראלי ונחזור לארץ."

דמות יוצאת-דופן בין צעירות ישראליות אלה היא נורית בתי-יער (פולישוק), זוגמנית צעירה (20), שזכתה השבוע בפירסום רב, שעה שתמונתה נשלחה לחיילי האו"ם בי-עזה (ראה מדור אנשים). נורית, בוגרת גמי נסיה גאולה וקורס לציון אופנה, ביקרה לפי-ני שבועות מספר בבית יידיים, שם משכה את תשומת-לבו של ברנרד קאצן (24), סטוד-נט לרפואה מדרום-אפריקה, בן למשפחה עשירה מאד. כעבור ימים מספר אור הצעיר עזר, עלה לדירת הוריה של נורית, אחרי שראה אותה ברחוב, התיידד עם נורית. היא הסכימה לשמש לו מורת-דרך בסיוורו בי-ארץ. כעבור 24 שעות בלבד הציע לה ה-צעיר נישואין. נורית ביקשה זמן לחשוב.

ההצעה היתה קוסמת מאד. הצעיר בעל ה-זקנקן הקצר הציע להעמיד לרשותה של נורית וילה בת 14 חדרים, מכונות-פאר וכל שאר המותרות העשויים לבלבל את דעתה של צעירה ישראלית. נורית דחתה את תשו-בתה. ברנרד חזר לדרום-אפריקה. משם המ-שיך להמטיר עליה מכתבים, ביקש שתבוא לבקר, תראה את מקום מגוריו ומשפחתו לפני שהיא מחליטה.

ארקין, נישאה לבעל-עסקים צרפתי עשיר, מקיימת כיום חיי מותרות במרסיל, עומדת לקבל בקרוב מכונת ספורט מיוחדת לרשותה.

גליה

פז, מלכת המכ-ביה, העומדת ל-הינשא לרופא יהודי עשיר מפרו.

אילנה
הדני, נישאה לספורטאי אשר בא למכביה, משמשת כיום זוגמנית טלביזיה מצליחה בארצות-הברית.

הארץ מכדי שאהיה מוכנה לעזבה.

★ ★ ★

צ'ק מאבא עשיר

כ שם שכל עסק ככלי משגשג מושך אליו רמאים מכל המינים, כן לא חסרים גם טיפוסים כאלה בבורסת ההתנים הורים והעשירים. לפני שבוע פורסם במאמר הראשון בסידרה זו סיפורו של צעיר אוסטרלי שביקש צעירה ישראלית ידועה להינשא לו, אחרי שתבוא אליו קודם לכן לאוסטרליה. כשסירבה, צד נערה בעקבות א לקח אותה עמו. חקירה שנערכה בעקבות א תו צעיר, גיל-תה שהוא אמנם חושב אוסטרליה, אולם היגר לשם מאוסטרליה לפני זמן קצר. הוא הציג עצמו בארץ כשליט על ענף האופטיקה. קה החקירה העלתה שהוא בעל עסק קטן לאופטיקה. מלבד זאת העלתה החקירה כי קשר עם הצעיר, שרצה להתחתן בכל מחיר, ושהיה מוכן להציע סכומי-כסף גבוהים ל-מתווכים, כי הוא נשוי ואב לילד.

סוג רמאות אחר הומצא עלידי צעירים ישראליים, בעיקר מבני הפרובינציה, שאינם מוכרים בתל-אביב. לא מכבר הופיע צעיר כזה בתל-אביב כשהוא נוהג במכונית מהיר דרתי, לבוש בבגדי פאר לפי האופנה האמריקאית, ומדבר אנגלית במיבטא אמריקאי. הוא שכר לו חדר באחד המלונות המפוארים ב-ציר. הצעיר אפילו לא היה צריך להציג את עצמו כזר, כדי להעלות בחכתו כמה נערות שהיו מוכנות לבוא עמו לחדרו, לעמוד מק-רוב על סיכוייהן לנשואין.

רמאי אחר נתפס לפני חודשים מספר על-ידי המשטרה, אחרי שהציג את עצמו בפני מספר נשים כתייר עשיר מארצות-הברית, הבטיח להן נשואין, גילה באופן פתאומי כי מלאי-הכסף שלו בארץ אולי, וביקש הלוואה לזמן קצר עד שיגיע הצ'ק מאבאו העשיר. בשיטה זו הצליח להוציא ממספר נערות כשלושת אלפים ל"י, עד שנעצר, התגלה כחיפאי שלא עזב מעולם את גבולות הארץ.

★ ★ ★

סטטיסטיקה של מזכית

א ולם גם בין נערות-הזוהר בישראל קיימת שכבה מיוחדת, שאינה מסתפקת במכרז ה"מיליונרים" המוצע להן בישראל. על שכבה זו, המעדיפה לחפש את החתן ב-ארצו שלו, נמנות בעיקר צעירות שהגיעו אל פסגת הזוהר, נבחרו כמלכות-יופי. מרים בן-ירון, מלכת-היופי הראשונה של יש-ראל, בת למשפחה דתית בירושלים, התגרשה מבעלה אחרי בחירתה, נישאה ל"מיליונר צרפתי" ממוצא רומני, השתקעה בצרפת. מרים קוטלר, סגנית מלכת-היופי בשנת 1955, צברית שלמדה עד הכיתה השביעית בגימנסיה הרצליה, נשלחה לתחרות מיס-עולם בלונדון, הכירה שם רב צבאי אמרי-קאי, קצין-דת בצי השישי, נישאה לו.

שרה טל, מלכת-היופי בשנת 1956, נש-אה בארצות-הברית מאז נסעה לתחרות מיס-תבל, התארשה כמה פעמים. אך עדיין לא נישאה. אירושיה הראשונה היו לויד שיין, עורך-ידון יהודי צעיר ועשיר מאד, ש-זכה בזמנו לפרסום כאחד מעוזריו של ה-סנטור מקאקארתי, צייד הקומיניסטים. כיום עומדת שרה, לשעבר חברת הנהגת השומר הצעיר, להינשא למנהל אחת החברות ה-מסחריות האמריקאיות הגדולות ביותר.

מרים דהר, מלכת היופי לשנת 1958, סג-רת דגנית למשפטים, נשאה אף היא בארצות-הברית. לא זמן פורסמו בעתונים ידיעות על נשואיה לאחד ממלכי תעשיית-הבגדים בניו-יורק. אולם הוריה של מרים הכחישו. נערת זוהר ישראלית אחרת, דליה גרשוני, התגרשה מבעלה לפני כשנה, בעת סיור באירופה, נישאה ליורד ישראלי שעזב את הארץ לפני כחמש שנים, מנהל עסקים גדולים בגרמניה המערבית.

גליה ארקין, אחת מבנות הצמרת של נע-רות-הזוהר הדיזנופיות, התגרשה מבעלה, נתין צרפתי. שעבד בארץ, חרשים מעטים אחרי נשואיה, נסעה לפני שנה לטיול בצרפת. משפע המחזורים שרכשה לה ב-פאריס, ביניהם אמן הפוטומימה מארסל מארסו וסוכני-מכוניות מליונר, בחרה גליה באלברט כהן (36). בעל מפעלי אופנה, מנ-הלת כיום אורח חיים אמיד במרסיי.

האם הן מאושרות במה שהשיגו? כמה מהן הכירו בעובדה שנשואיהן היו טעות מרה? מה היא האמת על החיים בחברת "מליונר זר"? התשובה על כך, בחלקה השני של והאחרון של הסידרה, כש-בוע הבא.

קולנוע

סרטים

אגדה מערבית

דייוו קרוקט (אלנבי, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא בעל הכובע המפורסם ביותר בעולם — כובע העשוי מפרוות נמיה שלמה. האיש החובש כובע זה, לובש חליפת-עור דהויה, ומדבר בלשון איטית אך נמרצת, הוא אחד מגיבוריה האגדיים של ארצות-הברית, מעין שמשון הגיבור במהדורה מודרנית יותר, שפעל בראשית המאה שעברה במדינת טנסי, מצא את מותו כשחש להציל את טקסט מידי הספרדים.

קרוקט הפך לגיבורם של מאות ספרים, שירים ועשרות סרטים. מאחר שתולדותיו הרשמיים לא נכתבו מעולם, יכול היה כל בעל דמיון לשלב את הגיבור הנערץ באין סוף של אגדות והרפתקות. לפני חמש שנים, כאשר החל ואלט דיסני להפיק סדרת סרטוני טלביזיה, לפי סיפוריו של תום בלקבורן, הפך דייוו קרוקט לאחת הדמויות המפורסמות ביותר בארצות-הברית. כמעט כל נערי אמריקה הצטיירו בתלבושת כתי-בשנתו. הסנטור קיפור, שיצא במסע בחירות לנשיאות הברית, חבש דרך קבע מצנפת דייוו קרוקט כדי להגביר את פופולריותו. נגד דובים, פסיכולוגיה, הסרט, ה-נראה תחילה כמערכת רגיל למדי, המבוסס על נוסחה קבועה של כך וכך אינדיאנים, שיש לשכנעם בכנותיהם הטובות של ה-בנים וכך וכך נבלים שיש להרגם, הוא ל-מעשה הרבה יותר מזה.

מצירוף של כמה סיפורים, שהוצגו ב-טלביזיה שאין אפילו קשר ביניהם, הפיקו יצרני הסרט אגדות עם מצולמת חביבה, ה-יחס הלא-כליכך רציני שגילו לתוכן הסי-

פילים צהובים ומעופפים. במקום זאת יש בו שפן לבן השוכב במיטה כשקרח על ראשו. אין בו דם. אבל יש בו שחקנית קולנוע הנשארת בתחנותיה בשדה-התעופה, נופלת ממדרגות המטוס ומתגלגלת בתוך שטח. אין בו רופאי אליל, אבל יש בו ענק יפאני הזומם לכלות את גירי המסכן, רודף אחריו לתוך בית-מרמחץ יפאני, קופץ לבריכה וגורם לשטפון כללי בעיר.

אין בו בעיות. אבל יש בו נער יפאני יתום, שהוריו נהרגו בתאונה ואין איש מסוגל להעלות חיך על שפתיו, גם לא דודו הבונה לו בבריכה את אותו הגשר שבנו על גשר קחאי. אין בו טיפ-סים מתוסבכים. אבל יש בו בני-אדם מפגרים.

הילדים ילכו באמת הביתה ולא יצרחו מרוב אימה, אלא יחייכו. השאלה היא רק אם החיך החולני הזה לא ישר לנצח על שפתותיהם, כסימן היכר למחלה נפשית.

ואריאציה על רביזור

פרננדו בעל מאה הפרצופים (ירון, תל-אביב; צרפת) הוא פרננדו בעל אותו הפרצוף הסוסי שהיה לו תמיד אולם בתל-בושת שונות. הוא מנסה להוכיח הפעם, כי תלבושתו של אדם וכוסר התמצאותו בחברה הם הגורמים העיקריים להצלחתו. הרעיון אינו מקורי ביותר. הוא מתחיל

ג'רי לואיס בכייתמרמחץ יפאני ב"נער הגיישה"

בלי פילים מעופפים ורוצחים פטיכופטים

בוריאציה על הרביזור של גוגול. שחקן תיאטרון ממדרגה שלישית, שאיש אינו רוכש אמון לטיפוסים שהוא מגלם, הבמה מוצא יום אחד את עצמו ברחוב במדי סרן לגיון הזרים השייכים לבמה. מחוסר ברירה הוא מציג את עצמו כסרן שנשלח לערוך ביקורת, זוכה לאמנו של אלוף הצבא הצר-פתי ולתשוקתה של אשתו.

כיון שהדבר עולה בידו, הוא מחליף את תלבושתו ובהתאם לכך את צורת חייו. בסמוקינג וצילינדר הוא חוזר לחברת הסגל הדיפלומטי בפאריס, ובתלבושת מריר תי-רים הוא משוחזר בארוחות על-ידי בעליהן. הקומדיה הקלילה שאינה מצליחה לסחוט יותר מאשר חיוכים, מסתיימת בפארסה חס-רת טעם, בה מופיע פרננדו על הבמה כשח-קן ללא קול שאינו יודע את הטקסט, זוכה דווקא משום כך להצלחה הגדולה.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● גורלן של ארם (צפון, תל-אביב) — יסוריו וסבלותיו של חייל רוסי המנסה למצוא לו ייעוד חדש על חורבות משפחתו שנהרסה. סרטי בונרצ'וק.

● סיפוריה של נזירה (ארמון-דויד, תל-אביב; אדיסון, ירושלים) — אודי הפכו רן נכנסת למנזר כמאמינה, יוצאת ממנו ככר-פרת למחצה, בסרט המנסה לחשוף את ה-מסתתר מאחורי גלימותיהן של הנזירות.

● מקום בצמרת (ארמון, חיפה) — דרכו של בן-מעמד הפועלים לפסגה החברתית של עיירה בריטית, דרך מיסת בת החברה הגבוהה. סימון סניורה.

פורים, סגנון המשחק הדרמתי המופרז בו מתהלכות מלצות רמות, והבלדה השירית המושמעת לאורך כל הסרט, משוים לסרט אופי אגדי שה אותו שונה מסתם מערבון. דייוו קרוקט (פס פרקר) נלחם בדובים בפסיכולוגיה, מכה צירי קונגרס במסדרונות, ומוצא לו מחת הירואי אחרי שחיסל תריסרי אויבים במיניו — ולמרות גייתוך שב-מעשיו, כדאי לראותו כדי ליהנות מאגדה המוגשת בטעם.

מחלה נפשית

נער הגיישה (אופיר, תל-אביב; ארצות-הברית) מציג שוב את גירי לואיס כשהוא פוזל בעיניו, מעקם את רגליו, בוכה, צועק, פויתמם, צוחק, מגרד את פדחתו, חושף את שיניו ומעוה את שפתיו, בקיצור — הדמות הקלאסית של הדביל המערער גיחוך ורחמים גם יחד. למה הוא עושה זאת?

בהצגה שהצהיר ערב הצגת הבכורה של סרט זה טען לואיס: "האנשים בכל העולם גדושים בבעיות. מה עושה תעשיית הסרטים? היא נותנת להם עוד בעיות להצר עליהן. ולזה קוראים בדיור. לדעתי נועד הקולנוע ליצור עולם של חלומות ו-זוהר, להוציא את הצופים מעולם המציאות לשעות מספר. מי רוצה לשלוח את הצופים בתום הסרט מדוכאים ועמוסי בעיות? אני בטח לא. אצלי אין רופאי אליל! לא פילים יכול להציע זהו שעשועו טהור וצחוק. ה-ילדים יוכלו ללכת לישון הביתה ולחייך במקום לצרוח מאימה. אין לי שום חשק לשחק טיפוסים מתוסבכים או רוצחים פטיכופטים. אני משאיר זאת למרלון ברנדו-אים ולגרגורי פקיס."

שפן לבן במיטה. בנער הגיישה אין

Advertisement for Stock Brandy. It features a bottle of Stock Brandy with a label that says 'STOCK Brandy Exquisite' and a glass of brandy. Below the bottle, the text reads 'ברנדי אקסקוויזיט' and 'STOCK' in large letters.

פרסום תנא

Advertisement for Gregg's typewriters. It features the text 'פקידים! תלמידים! סטודנטים! הרשמו עוד היום לקורס ל"קצרות עברית ו/או אנגלית' and 'הצלחה מובטחת!'.

Advertisement for 'Tip' brand. It features a large graphic of a hand holding a pen, with the word 'טיפ' (Tip) written in large, stylized letters. Below it, there is more text and a small logo.

מדור בו ידובר על צפורים שאינן צפורי הנפש ועל נכסים שאינם נכסי-צאן-ברזל, על הכל ועל לא כלום - על דא והא.

תל'אביבים קונים כלבים וקנריות -

ובקרוב גם יאכלו שבלולים וצדפות

חיי כלב

בחנוכה מלאה שנה לקיום הנות החיות ברחוב פרישמן, ליד קליפורניה. לידה מתעכבות כל החתיכות הנכנסות ו/או יוצאות מן המסעדה, כדי לספוק בהתלהבות כפיים ולקרוא כמה שהכלבים הניבטים אליהן מחלון הראווה הם חמודים. ילדים נכנסים בקבוצות כדי להתבונן בעכברים הלכנים, התיכים, הקנריות והדגים. אחרי שאמרה לצעיר אלגנטי שהיא תמציא לו מתן את מגילת-היוחסין לכלב שקנה לאמו, עטפה גוף-חמורם לאקוריום לגבר אחר, ושילחה בעדינות קבוצת-ילדים רועשת, לקחה אותנו הגברת חנה איכילוב, בעלת החנות, לבית-הקפה שממול, כדי שנוכל לשוחח בשקט. "העסקים", הסבירה האשה הנלכבת וטובת-החיוך, הם טובים למדי, השבוע. ייתכן שזה בגלל חנוכה.

על כל פנים, מכרנו השבוע שלושה כלבי-זאב, שלושה תוכים ושלוש קנריות. זוג עכברים לבנים, ארבעה אקוריונים לילדים, כמה סלסלות ורצועות לכל-ביב, שלא לדבר על מסרקות ברזל לכלבים.

"אני לא יכולה לומר שאני אוהבת דג", הודתה בחיוך הגברת איכילוב, אלמנתו של סגן-ראש-העיר לשעבר, "אני אוהבת כלב. לפעמים יש לי סיבות למצבי רוח. הנה, אתמול, נסעתי לחנות כשאני מדוכאת במקצת. נזכרתי בתחש (ואקל) קטן שיש לי, והתחלתי לחייך לעצמי. נכנסתי לחנות ומיד לקחתי אותו על הידיים. מה שמצער אותה הוא שעדיין לא נפוצה בארץ שיטת מגילות-היוחסין של הכלבים הגועים. אולם כך או אחרת, היא רואה חובה לעצמה לראות קודם את הוריו של הכלבלב לפני שהיא קונה אותו. אני מחזיקה במלונה בחנות עד ארבעה כלבים. בהתחלה הייתי לוקחת את כולם הביתה בערב, עד שהם כירסמו לי ספה ושטיח, ובני אמר לא. כשיש לי לכלבלב אח, אני לוקחת אותו. אין לי לב להשאיר כלבלב לבד בלילה..."

אחרי שהתברר לנו שפודל עולה כשמונים ל"י, פקינז כ"120-100, גרייט-דנין 160, וזאב כ"40-60 ל"י, רצינו גם לדעת מה קונה כלבים. "אני יכולה להבחין באדם, אם הוא יהיה טוב לכלב או לא", אמרה הגברת איכילוב. "אם הוא שואל שאלות טפשות, אני מסוגלת לומר לו: אדוני, כלב זה לא בשבילך. נערות באות בשביל כלבי-שעשועים חמודים. לפעמים קונים כלבלב לאם בודדה. אולם כאשר באים נערים או נערות צעירים

Hors d'oeuvres ואוכל קר. לאחד מכן, אם יש לך כשרון, אתה עולה לדרגת *Pâtissier*, עוסק בצליחת כל מיני בשרים. הבא אחריו הוא ה-*Pâtissier*, המומחה לעוגות ומיני מאפה. דרגה חשובה מאד, היא זו של ה-*Saucier* מכין הרטבים. ואז בא ה-*Chef* שהוא האקונום, דואג לקניות, מפקח על הכנת הארוחות, מחבר את התפריט ואחראי על כל המטבח. הוא אוהב בעיקר להתעסק ברטבים. הרטבים שהוא אוהב ביותר להכין הם *Sauce Diable*. הצלחנו, איכ"ש, להבין שזה רוטב שטני חריף מאד, *Sauce Zingara* הרומה לרוטב השטני, המחובל עם מלפפון חמוץ, לשון ושבלולים, ו-*Sauce Maurice*, שהוא מין רוטב קרם.

בחופפה צברית אופיינית שאלנו אם הוא שווי. לא, אמר. האם ידוע? מאשתו? שבשלב? "כמובן", אמר ב"ססקנות. "לא בא בחשבון שאני אכ"ש נס למטבח, כאשר אתחתן. אולי בא שר ארצה להכין משהו מיוחד, בא"מת". הוא מבטיח שלא יהיה קפדן. הוא אומר ברצינות רבה מאד ש"הוא בחור שקט, אוהב לקרוא ביוג'י, רפואות וספרות קלה. הנה, קעת הוא קורא ביוגרפיות על שו"ב. הוא אוהב מאד מוסיקה קלאסית. גם לרקח, לפעמים. לטפס על הרים, ללכת לקולנוע, אך לא לכר"טים צרפתיים. מעריך את השחקנית הגרמניה נדיה טילר, ואת אודרי הפבורן. ביקשנו אותו שיאמרת לנו על המקום תפריט יפה. הוא התרכז שתי דקות, ואמר: "בבקשה":

- Hors d'oeuvres riches à la Casbah,
- Tortue Claire,
- Homard à la Termido,
- Ronionade de Veau Forrestière,
- Artichaut, Sauce Hollandaise,
- Pomme Noisette,
- Fromages Assorties,
- Omelette Surprise,
- Café, Liqueur.

מכל הדברים האלה, מה הוא אוהב לאכול? "אני אוהב אינני אוהב את המאכלים המפוצצים. אני אוהב ביצה, סלט, ומרקיחות פשוט... כשאני אוכל במקום כלשהו, לא מפרעץ לי אם האוכל איננו טוב במיוחד. וכשהוא טוב, אין לי גיגונים של כוכב. אני לא הולך אל ה-*Chef* ומברך אותו." לעומת זאת, הוא אוהב למדי שיברכו אותו. אפשר לעשות זאת במתמאה באמ"צעות המלצר, או בשליחת בקבוקי-יין, למשל. יש לו הרושם שהישראלים אינם כה אדיביים. הנה, למשל, בליל תגהמולד נסע עם קבוצת תלמידים לנצרת. "זה היה יפה מאד-מאד", אומר מילר הקתולי, אבל לא הבינות מלה מהסברי המודרך. הוא הסביר רק באנגלית. ביקשתי ממנו שיסביר בגרמנית. הוא סרב. אני יודע שהוא דובר גרמנית.

אבל אין דבר, זה היה נעים לבלות את תגהמולד בארץ-הקודש. אגב, הוא בישל פעם ארוחה בשביל ה"אפיפיור הנוכחי, יוחנן ה'23. "באיו הזדמנות?" קפצנו על המציאה. "אז הוא לא היה עדיין אפיפיור", הודה, ואלכס מיהר לציין: "הם מאד ישרים, השחיצים האלה. המשכנו להתעניין באפיפיור שהיה אז רק קארדינאל. למעשה הוא לא היה או חשוב לגמרי. סתם קארדינאל. המאורע היה במנזר, בלוצרן, לכבוד הקארדינאל מיטרא, שהוא קארדינאל חשוב מאד. המנזר פנה אל מי שהיה הפרופסור שלי לבישור באפיפיור שהיה אז רק קארדינאל. טוב להכנת הסעודה. הפרופסור המליץ עלי הייתי נרגש." התעניינו לדעת מה אוכלים קארדינאליים. מילר הכין:

- Hors d'oeuvres,
- Spanferkel,
- Pompeii, (תפוחי אדמה מסוגנים, דקים כנפרורים)
- Asperge Hollandaise,
- Salade,
- Dessert bavaroise,
- Petits fours.

מכל השמות נוכחנו שהוא ביטא את השם *Spanferkel* בהיסוס, וללא הסבר. שאלנו למה. "הו, אינני סבור שאני יכול לומר כאן." התקשנו. הוא השפיל את עיניו ואמר: "החזירים רכים."

על פי שהשם הוא זול, המקום צריך להיות אכסקלר-זיבי ביותר. לא מתוך סנוביות. פשוט שהיה מקום לתיריס ודיפלומטים. זהו נסיון נועז ביותר מבחינת ההשקעה. רמה מסוימת וסטף מסויים. זה לא רק עניין של כסף, כי אם של הובי. הייחוד של המקום, הוא רב-טבח שווייצרי.

שאלנו למה שווייצרי דקא, ונענינו: כי השווייצרים הם הפרוטסטים של הגסטרונומיה בעולם. השווייצרים הם הכי קרובים לצרפתים.

המקום מבחוצץ עושה רושם נאה ביותר. בדלת ה'נחושת הרקועה אין ידית, אך לעומת זאת יש פעמון קטן, חבוי בקיר. "זה כדי שלא כל אחד יכנס סתם. הוא מצלצל בדלת והשוער פותח לו מבפנים."

השומשום נפתח ונכנסנו אל תוך אפולוית נעימה, כשעל הקירות והתקרה כל מיני כוכבים ומזלות מוארים באורות עמומים. כדי להגדיל את האפקט, הפעיל אלכס את המנורה המסתובבת והמקרינה אורות צבעוניים ש"גם הצלחנו להבחין בכמה ציורים על הקירות. "זה של שרגא הייל. צייר גדול מאד", אמר אלכס. פה ושם נראו כוכים ומעקות. למלנו שזה נראה לנו אינטימי. שאלנו בתמימות כמה, בערך, צריכה לעלות ארוחת ערב בקאסה. "ארוחה ממוצעת, כ"20-25 לירות." התביישנו לשאול אם יחיד או לזוג.

"היו פה גם שני גיטאריסטים. מציילי. לוס צייליאנוס, בשביל רקע נעים. אני לא יכול להכניס למקום הזה זמרת חם ותחילה זה לא בא בחשבון. זה מקום סולידי. אנחנו לא יכולים לתת לקהל הדיוגנופי לבוא, כך בהמור גם. צריך להזמין מקום שבוע מראש. יש כאן כ"50 מקומות ישיבה. הארוחות הן *à la minute*. זאת אומרת מבשלים אותן על הרגע. זה לוקח לכל היותר חצי שעה. השירות - דרגה בינלאומית."

שאלנו מה יקרה אם יבוא זוג יומיין רק מנה קטנה אחת וקפה. "זה הכל תלוי ב-*Maitre d'Hotel*. ה"קריטי" או זה לא יהיה נעים לא להזמין ארוחה ממש. לא בא בחשבון להיכנס בלי עניבה. הגברות צריכות להיות אלגנטיות מאד. השירות יהיה בכלי-כסף. אמילו באירופה אין דבר כזה. המלצר יעשה לפני הלקוח *flambée* ועל כל שולחן תהיה מגורת ספירט קטנה, שכל לקוח יוכל בעצמו לחמם את נתחי הבשר ברוטב המיוחד."

התענינו אם את כל הפרודוקטים אפשר יהיה להשיג בארץ. אלכס הסביר שחלק מן הדברים יהיה צורך להטיס במיוחד מאירופה. כמו שבלולים, צדפות, ואיננו בטוחים שלא שמענו את המלה חלונות. "במקרה ש'מישהו רוצה להזמין דבר כזה. הוא צריך להודיע כמה ימים מראש, כדי שיוע טרי. בכלל, יש לכם, נצמח, יום-הולדת, או יום שנה לנישואין. אתם נגישים, ומודיעים ל-*Chef* מראש ומחייצים אתו על התפריט."

שאלנו מה יקרה לגסי-הרוח, שיאכלו ארוחה דשנה ולא ישאירו דמי-שתייה למלצר. האם יחמיץ פנים? "חס וחלילה", אמר אלכס. "תפקיד של מלצר בינלאומי הוא להיות אדיב. לא חשוב אם משאירים טיפ או לא. אסור לו להיות גם פאמיליארי מדי. אבל צריך שתהיה לו גישה אינדיבידואלית ודיסקרטית. כל אחד שמקבל טיפ, נותן בערב (ואנחנו הולכים בשיטה של אמוץ) את הטיפ לקופה משותפת. הכסף יחולק לפי נקודות. זאת אומרת, לפי הדרגות."

הבחנו באפולוית בדמות דקה, לבושה חליפה כהה. אלכס הציג אותה בפנינו. זהו ה-*Chef*, רבי-הטבחיים.

הוא השיב לשא"ל לותינו בגרמנית, תחילה בהיסוס וב"הסתייגות שווייצרית אמיתית, אך לאט לאט הפשיר, שמו, נודע לנו, הוא יוזף מילר. הוא בן 32, אבל 15 שנה במקצוע. הוא מבאלסאר. למד שלוש שנים ב-*Gewerbe-schule* בבאדן. עבר בחינות בתיאוריה ובפראקטיקה והחל לעבוד בבית-מלון מפואר בבאדן, בתפקיד קטן. זה לא כל כך פשוט להגיע לדרגת *Chef*, הסביר לנו בסבלנות. קודם כל אתה *entremetier*, זאת אומרת, מתעסק רק בייקנות ובמרקים. אחר כך אתה ממונה על ה'

לקנות כלב, אני שואלת דבר ראשון אם ההורים מרשים להם. היו לי כבר כמה פעמים עניינים, כשנערה קנתה כלב ולמחרת באה האם בצעקות ורצתה להחזיר אותו. "על פי רוב אין ביקוש לכלבות. לא רוצים שימליטו, או שיהיו עניינים אתן. אני לא יודעת, אבל אצל הכלבה שלי לא סבלתי אף פעם מכלבים שרצו אחריה. היא חומר שמורחם על רגליה האחוריות ועל פתח הבית, ולכן לא רצים אחריה ברחוב."

עכברים לבנים מעניינים רק ילדים, הקונים אותם אחרי שהצליחו לשכנע את אמותיהם. זוג עכברים עולה שתי לירות. "אפשר לאלף עכבר שישחק אתך", אמרה הגברת איכילוב במשיכת-כתף עדינה. "אבל אין ליטראטורה על עכברים. תוכים, זה משהו אחר. איש אחד קנה אצלי תוכי ואמר: את יודעת, גברת איכילוב, הוא משחק אתי קלפים."

כשנראינו לה ספקנים לגבי הצהרה זו, הסבירה: "הוא מוציא בערב את התוכי מן הכלוב, אוכל אתו מצלחת אחת, מוציא את חפיסת הקלפים. הוא מוריד קלף, וה' תוכי קלף."

היא תמיד חוזרת לנושא האהוב עליה ביותר: כלבים. אפילו כשהמדובר הוא בחתולים סיאמיים. הם מתוקים וחמודים מאד, אבל אם מסכימה. הם משחקים כל-כך נחמד, הם כל כך רכים, אני לא מעיפה בכל זאת כלב. הוא מבין כל מה שמדברים אליו."

לא מתוך סנוביות

בתחילת חודש ינואר תיפתח מסעדה בשם קאסה ברחוב ירמיהו, פינת דיונגוף. אחד משני בעלי המסעדה הוא אלכס שור, מבעלי פיצה, הנראה כאיטלקי ושיאינו אלא יקה. בדרך למסעדה, סיפר לנו אלכס למה קרא למקום קאסה, דקא.

"המקום בנוי בסטיל מתיכוני. תערובת בין ספרד וצרפת. סטיל מאור, אם אתם יודעים למה אני מתכוון. אני מוצא שהשם הוא ארוטי ואכזזי מאד. קאסה, אם אתם יודעים, זהו חלק מעניין של קאובלאנקה. כל התיירים מבקרים שם. זה יזכיר לכם קאסה. אבל אף

מחול

האיש שידע יותר מוב

אם אתה יודע יותר טוב ממני, בבקשה תהיה אתה המורה, התרגו המורה בבית הספר לרקדנים שבמאורזי. הנער בן ה-14, שעורר את חמתו של המורה, לא היסט. הוא תפס את מקום המורה, הדריך את בני גילו בביצוע מחול מסובך. עברה רק שנה. הנער השחרר לואיס פרס דאווילה היה אז מורה בבית הספר. אם אתה יודע יותר טוב ממני, התרגו יום אחד מנהל בית הספר, תנהל את בית הספר במקומי. לו איס, המכונה לואיסילו, ליד מקסיקו, שרצה בילדותו להיות לוחם שוריים, לקח את הרב רים ברצינות, החל לנהל את בית הספר. מאז עברו כעשרים שנה. לואיסילו היה מורה לרקודים, מנהל להקות של רקודי סולקלור ספרדיים, וכוריאוגרף. לפני תשע שנים החליט להקים לו להקה משלו, וזה בביקורתו של טענו כי הוא מסלף את רקודי הפולקלור הספרדיים מצד אחד, ומכניס עמ' מיתות'ת' ברקודי הבאלט שלו מצד שני.

כיום נחשב לואיסילו כאחד הטובים ש' בכוריאוגרפים הספרדיים. במקום שבועות, שנים. תיאטרון המחול של לואיסילו עמד להגיע ארצה לפני כשנתיים. נבוא אליכם בתום סיוור של ששה שבועות באוסטרליה, הבטיח לואיסילו לאמרנן הישראלי. הוא לא עמד

נב, ירדנה כהן ויהודית אורנשטיין. ב' מאוחר הרגיש סמי שהרקוד אינו מספך אותו. אפילו ברקוד הרגשתי שאינו יכול לשלף את כל הגוף בפה שאני רוצה לה ביע, הסביר. הוא בחר בפנטומימה. הוא למד מעט משייקה אופר ואלחין אפשי, השתף בלהקתו של ארקין, החל לאט לאט לרקום רעיונות משלו, עבר על הגשמתם. כקשר בצהל היה מנצל את שעות הפנאי שלו לתרגילי פנטומימה, ול' הופעות בהתנדבות בפני קהל חיילים. כשהשתחרר הופיע כשחקן בתפקידים פני טים בהימה ובקאמר, המשיך כל הזמן לעבוד על תנועת הפנטומימה הפרטית שלו. בפסטיבאל-הנוער האחרון שנערך בווינה, הר' פיע סמי במסגרת המסלח החלוצית, וזה לציוני שבה. הוא החליט לעלות גם על הבמה הישראלית.

כשיופיע סמי בשבוע הבא בריסטי-היחיד הראשון שלו, הוא יוכל להתגאות כי כל תכניתו, החל ברעיונות וכלה בביצוע היא כולה שלו, פרי עבודה מאומצת ובררנית במשך שלוש שנים.

מאחורי הקלעים דלידה למצרים

הופעתה של הזמרת הצרפתית דלידה בישראל, שנועדה לאמצע 1960, התבטל כנראה. דלידה, שתיכננה את ביקורה

פנטומימאי מולכו הראשון היגר, השני נפטר

בישראל, במסגרת סיור רחב יותר במזרח התיכון, שעמד לכלול גם את מצרים, קיבלה רמזים ברורים שהופעתה במצרים תידחה באם תופיע בישראל. קרוב לודאי שדלידה, שהיא מצריה ממוצא יווני, תעדיף את מצ' רים... מחזה מקורי חדש יועלה ב' קרוב על בימת התיאטרון הקאמרי. המחזה הוא הידוע בציבור, קומדיה של אפרים קישון. המחזה עבר בקריאה ראשונה עלידי ועדת הרפרטואר של התיאטרון, ויוצג עוד העונה, אחרי שהנהלת התיאטרון החליטה לת עדיפות למחזות ישראלים... ב' ישיבת הקולקטיב של התיאטרון הבימה, שממדה לבחור בהנהלה החדשה של התיאטרון, רון, נדונה בין השאר בעיה מעניינת - הקמת קרן-פנסיה לשחקנים. הקמתה של קרן כזו היא עניין עקרוני בלבד, כיוון שלגבי שחקנים לא קיימת בעיית גיל, המגבילה את הופעתם על הבמה... עתידו של בית הספר הדרמטי של הבימה מוטל בספק. בית הספר, שהכנסותיו אינן מכסות את הוצאותיו, מביא רק גרעונות לקופת הבימה. מהמחזור האחרון של בית הספר לא התקבל אף לא שחקן אחד לתיאטרון... יהודה שבק, המנהל הטכני של התיאטרון הקאמרי, הופיע השבוע, לראשונה בחייו, בתפקיד קיד שחקן על הבמה. היה זה בהצגת בית הבורות. מנהל הבמה שצריך היה להופיע על הבמה בטע הקצר, בו הוא מביא את אשוח חג המולד, ומבקש עבורו חצי קרונה, חלה, ושבק מילא את מקומו. כל מה שהיה על שבק להגיד הוא: "חצי קרונה, בבקשה". למרות כל התכונות, התבלבל שבק באור הורקוים ורדש מונה מרון: "שתי קרונות, בבקשה"... לא פחות מבוזבז היה גם אברהם ניניו, במאי הצגת ה-12 המושב' עים המוצגת בחימה. בהצגה, שנערך ב' ירושלים, היה ניניו צריך למלא את תפקיד שמש בית המשפט, הפותח את הדלת בפני המושבעים. ניניו התבלבל, ובמקום לעלות על הבמה במדים, עלה לבוש בסודר.

בהבטחתו. סיור של ששה שבועות הפך ל' סיור של שנתיים. רק בשבוע הבא יציג לואיסילו את תיאטרונו בפני הקהל הישראלי, על בימת היכל התרבות.

תיאטרון הבלט הספרדי של לואיסילו כולל 25 משתתפים, בהם זמרי פלמנגו, גיטריסטים ופסנתרנים. המחול הספרדי אותו מציגים רקונו של לואיסילו הוא תשובת של רקודי דיעם במאלטיס מתוכננים וערוכים. הוא מכיל דרמה ריקודית שעלילתה דומה לעלי-לת דומיאו ויוליה, והמבוצעת ללא לוי מוסיקלי כלשהו, ועד לסצינה של מחולות עם ספרדיים כפריים; מחסיפמנייה הטבילי' אניה, שהיא קטע באלט קלאסי טהור, ועד לקטע האחרון של הבנות, בו מבצע כל אחד מחברי הלהקה רקוד סולו לצלילי ה' גיטרה. משום כך זכאי לואיסילו לכנות את להקת המחול שלו - תיאטרון באלט.

פנטומימה הכנה אישית

מזלה של הפנטומימה לא שיחק לה בחיי האמנות בישראל. היא לא הצליחה לתקוע בהם שרשים. חלוץ הפנטומימה הישראלית, שייקה אופיר, היגר לארצות-הברית. הצעיר שזכוכי זרח כפנומן, זאב (וילי) ליכטנ' באום, נפטר בראשית פריחתו האמנותית. גיוקי ארקין, חובב מוכשר שניסה לחפות על חוסר מקצועיותו ברעשנות, נסע אף הוא לחפש את מזלו בחוצות ברודביי.

אחרי הפסקה קצרה ינסה בשבוע הבא אמן ישראלי נוסף להחזיר לפנטומימה את מקומה. סמי מולכו כחוש הגוף ומתולתל הישיר הוא אמן צעיר בגיל (24). ממרכז ועדת התרבות שבטש הצופים מעניינים, ובוגר בית-הספר הטכני מונטיפיורי, התחיל את דרכו האמנותית בגיל צעיר כרקודן. הוא היה חניך הסטודיות של רינה גיקובה, רחל

עליזה בארץ האהבות

איך רואה קוסמטיקאית צעירה את העולם

היא ירדה באיטיות בכבש המטוס הבלוי, כשהיא לבושה מעיל נהדר בעל צהארוך פורה ענקי כובע אלגנטי לראשה, ובידה היא מחזיקה ארנק שחור גדול מעור גדי - והבעה של שיעמום נסוכה על פניה. העובדים והשותרים מיהרו לקראתה, היפנו אותה באדיבות לעבר אולם המכס, כשהם מדברים אליה כל העת אנגלית. הדבר שייע' שע אותה שתי דקות בדיוק, עד אשר הגיבה, בעברית הברורה ביותר שלה: "מה יש, אתה חולה לדבר עברית?"

עליזה עולש חזרה אמנם מאירופה, שם שהתה כשלושה חודשים לרגל הקונגרס הבינלאומי (13) לקוסמטולוגים ואסטטיקאים בלוצרן, ולאחר מכן שוטטה סתם בצרפת, איטליה, אוסטריה ואנגליה - עשירה יותר במלחמה ובחזיונות - אולם דבר לא השתנה באופיה ובהתנהגותה. היא עדיין מהרהרת בקול רם על הצורך לעשות דיאטה כלשהי להרזייה, מבלי לעשות דבר בנידון, איננה מוכנה להישבע שתישאר ל' מעלה מחודשים בגוף הבלונדי-הכהה החדש שלה, מסוגלת סתם כך, לשם ההנאה ש' בדבר, לצאת לבושה ברישול מחושב למי קומות שהיא יודעת שהנשים בהם תהיינה הדרות, או להתגנדר במקום שהפשטות מ' חייבת - רק כדי לראות את מבטיהן ה' בקורתיים. מסרבת להיכנס למחוך. מכריזה בלי כרכורים על גילה (29). פורנית ללא חשבון, חברה טובה. מכאה גברים בלתי סימפטיים לה ("רק כדי לראות אותם מת' אוששים אחר כך"). בוכה, "בסרטים מוסי' קליים מחורבנים כשהזוג רב וכל אחד הולך לדרכו". היא לא חזלה להשתגע אחרי ז'ראר פליפ ("כל כך האתלטי של מותו שהלכתי יוגיטי נעליים. כעת קניתי לי גם תוכי ו' קראתי לו ז'ראר"), מאלרון בראנדו ("לא מנני שהוא שחקן - מפני שהוא חתיף"), אנתוני קהין למרות שהוא שייך לחברתה אלישבע מיכאל. להפסיק לעבוד כשהיא משימעה במכון תקליט של איב מונטאן, משום שהוא עושה לה דברים.

היא עדיין שונאת גלדיולות. טלפון. את מריה של ("ראיתי אותה בשדה התעופה, ו' שמחתי נורא לראות שהיא מלאה קמטים ויש לה רגליים עקומות. כמובן שהיא חייכה את החיוך הסריני שלה והתרפקה על ב' עליה"). לנסוע באוטובוסים. ו'חתיכות מ' תוקות מדי או כאלה המתאמצות נורא להי' ראות סקסיות."

כרם עם ביקיני

חברות המנסות לדובב אותה, היא יכולה לספר את האפיוודה המשעשעת ביותר, באדישות וכלאחריי, כאלו חיתתה דעה על מזג האויר, דבר שאבן אין היא עושה כמעט עולם. רק מי שטרוד להצין לעיני האגוז שלה יבחין בניצנוץ משועשע ומרושע במקצת. העולם הוא באמת קטן, אחרי הכל, לדבריה. רק כדי להוכיח זאת יש בפיה סיפור: "... המקום לקבל רגש נחיתות נוראי - לא עוזר איך את נראית - זה בריביירה. הייתי בעדן רוק. זה מלון מפואר מאד. באים לשם המון מיליונרים אנגלים... אני באה יום אחד לשם, הולכת למקלחת ללבוש את הביקיני שלי ששקטן בקאן, כמובן, ואל תשאלני כמה זמן לקח לי עד שמצאתי את המידה שלי... ובכן, אני נכנסת ללבוש את הביקיני הפרחוני שלי, ולמלחמה נכנסת ח' תיכה נהדרת לבושה מכנסיים צהובים וחול' צה גברית סגולה קשורה בחזה, בלי חזייה כמובן. היא שאלה אותי באנגלית באיזה

מכוניות יופי זכרים

ה ביקור המשעשע ביותר היה במכוך יופי לגברים, היחיד מסוגו בפאריז. מן הלת אותו גברת קשישה, פקחתי מאד, צינית במקצת ואשת-עסקים מצויינת. המכוון חסר את האלגנטיות והקוקטיות והצבעים הורודים סגלגלים שראתה בסוירה במכוני-היופי ה' נשיים, אולם הוא משגשג כנראה מאד. "ש' אלתי את פארל מי הלקוחות שלה," מספרת אך מתברר שרובם אנשי-עסקים מודקנים ו' עשירים, או כוכבי קולנוע. ישנם לפעמים צעירים, הבאים, מבווישים, לספל בפצעי-הגברות שלהם - אולם הם נמצאים במיעוט." רוב לקוחותיה של מדאם פארל הם גברים קשישים שאינם רוצים בקמטים סביב העי' ניים. מטפלים שם גם בגוף, להרזייה, באותן השיטות הנהוגות לגבי נשים: אמבטיות' אדים, מקלחות חמות וקררות, עיסויים. את הטיפול במצעים גברים. בפנים מי טפלות נשים. טיפול בפרצוף גבר אורך כשעה. "מדאם פארל התגברה אפילו על בעיית הזקן בשעת הטיפול. יש לה פודרה מיוחדת, בעזרתה היא מעסה את פניהם. המעניין הוא שלקוחותיה הצרפתים הם במיעוט. למדאם פארל יש תיאוריה מעניינת על כל העניין. קודם כל, היא אומרת, הגבר הצרפתי איננו בזבזן, ואיננו קוקטי. בארצות, שהגברים הם קצת דקרנטים, מוכרחות הנשים להיות מאד קוקטיות כדי לגרות אותם. הלקוחות ה' טובים ביותר הם האיטלקים, הספרדים ו'

עליזה עולש מדגימה את שיטת הפעולה של הזאב (ימין) והכבשה (שמאל)

את התיקים שלה במשרת ניו יורק...
בצינציותה, פגשה עליזה את מדאם סרי
פינה קאלף, המאפרת של חיה הררית ב-
בן-חור. היא היתה מלאת התפעלות ממנה,
בעיקר משום שידעה לבכות לפי הזמנה, ולא
היה צורך להשתמש בטריקים כמריחת וזלין
ועליו טיפות מים. אפה של חיה, אמרה
בטאקט, "הוא קלאסי, אבל בכל זאת קצת
יהודי". היא היתה חביבה מאד אל כל אנשי
הצוות וקנתה בכך את לבם, דבר שאי-אפשר
לומר על כל החקניות.

★ ★ ★
לבת 74 מאהב בן 61

רדעה המקובלת היא שפאריז היא
המלה האחרונה במה שנוגע לקוסמטיקה.
אולם האמת היא שהמתקדמים ביותר הם
הדקא התינאים. האיפור, שם, אינו מעניין
אותם במיוחד. הם עוסקים יותר בדיפויז
ובשמירתו של העור. לעומת זאת, הצידוד
הטכני המעולה ביותר הוא הדקא הגרמני.
בצרפת אסור, לפי החוק, להשתמש במכ-
שירים חשמליים, כי קיימת מלחמה מתמדת
בין הרופאים והקוסמטיקאים. אסור להוציא
שם שיער בחשמל. הניתוח הפלאסטי, לעומת
זאת, הוא נפוץ שם ביותר. עליזה, שהדבר
הנורא ביותר היכול לקרות לה היא ההרגשה
שמה היא מחמיצה דברים — הלכה לראות
פעם ניתוח פלאסטי של אם ובת. האם
היתה כבת 74 והבת כבת 50. כשהוקנה
היתה רדומה על השולחן, והמנתח ניגש
למתוח לה את העור, שאלתי אותה, למה, ב-
עצם, היא עושה את זאת. הרופא הסתכל
עלי בתמהון: "מה זאת אומרת למה? שאל,
יש לה מאהב בן 61! היא סיפרה לו שהיא
יוצאת לתופשה ובאה לבלות שלושה שבועות
בבית-החולים".

ללקוחותיה, המורכבות בעיקר משחקניות,
חברות, עתונאיות, חיילות וקובוצניקות (לא
תמצאו אצלי אשת חברה סנובית) שהי
ציפו אותה השבוע, חלקן מתוך סקרנות
לראות או לחוש כל מיני חידושים על עורן
ואחרות סתם לביקור ולו רק כדי להתבונן
בקולקציית התחתונים הסגולים שהביאה מי
כל ארץ — היו גם שאלות לא ביותר
מקצועיות. בעיקר מפי אלה שטרם נסעו
לחול. אומרת עליזה, לא בהתלהבות גדולה,
משום שהיא מאלה המאמינות שזה עניין
אינדיבידואלי: "את חייבת להכיר קודם כל
את מנהגיו של כל מקום. מה מותר ומה
אסור לעשות. בספרד, למשל, לא תיכנסי
למסעדה לבד. לא בא בהשבון לטייל ברחוב
בשעה מאוחרת אפילו אם אין לך שום כח
נות... באיטליה, שלא תעזי לעמוד בערב
לבד ליד חלון ראוה או סתם לשוטט ברחוב
בות כדי לספוג אהירה, יעני... ושלא יעלה
על דעתך להסתכל לגבר בתוך העיניים, אלא
אם כן...".

כיצד לנער זאב? היא איננה מאמינה ב-
"מה אתה חושב שאני?", ו/או, "עזוב אותי".
"אם את באמת לא רוצה — ניחוח לך".
כאשר היא נשאלת אם אמנם נהגה כך,
היא משיבה: "השתגעתי?"

הדרום-אמריקאיים. היא עושה עסקים טובים
מאד בעונת התיירות.
"נעים לעבוד עם גברים, מסתבר. הם פחות
שקששנים, משלמים יותר בקלות ואין איתם
שום עניינים. מתי לראות כיצד מטפלים ב-
פרצופו של הגבר שנכנס. הוא היה כבן 35
ונראה גברי ומושך מאד. הוא בא לטיפול
בשקיקים מתחת לעיניו. זה מוקין אותו.
כמובן שמדאם פארל התחמקה בצורה אל-
גנטית מאד, כששאלתי אותה דוגרי אם באים
הרבה הומוסקסואליסטים למכון שלה.
היא מעסיקה נערות צעירות מאד בעבודה,
משום שלדבריה נערונת כזו, רעננה ועליזה
וחיכנית, משרה רווח טובה על הלקוח. היא
מספסת קלילות, אין לה בעיות, בעוד ש-
סיפורי הנשים המבוגרות יותר מדכדכים.
הגבר יצא מהטיפול. פניו נראים נקיים ו-
רגועים יותר. הוא שילם בקלות. הוא לקח
אפילו מינוי לשישה טיפולים, שלא לדבר על
כך שקנה תכשיר מיוחד לטיפול בשקיקים
שמתחת לעיניו. כל מה שנתן עתה לעליזה
הוא לקחת שהגברכי בארץ יהיו מספיק
קדונטים כדי לפתוח בארץ מכון דומה.

★ ★ ★
גברים אוהבים שיער

ריתה לה הזדמנות לעמוד בעין ב-
קורתית ומרושעת במקצת על ההבדל
שבין הצרפתיות והאיטלקיות. האיטלקיות,
לדבריה, נוהגות, בערבים, להתלבש בפאר
רב יותר מאשר הצרפתיות. הן יוצאות ל-
מועדון לילה או למסעדה מפוארת, ממש
בשמלות ערב. לעומת זאת אין הן נראות
מסופחות ביותר. בעיר כמילאנו, למשל,
מטפלות בפנין בכימיקלים, מתוך מיליון
נשים, רק אלפיים. הטיפול שם יקר למדי —
כ־10 לירות. הן יודעות לאפר יפה את
עיניהן, אך לעומת זאת רגליהן שיערות
מאד. "שאלתי קוסמטיקאית ידועה מדוע אינן
מסירות לפחות את השיער ברגליים. היא
ענתה שהגברים האיטלקים אוהבים אותן כך.
לצרפתיה יש השיק, אותו אפשר למצוא
אך ורק אצלה. אין זה משנה אם זוהי אשת
חברה הרויה או סתם זכנית ומקסימה.
היא איננה נקייה ביותר, אך היא מתאפרת
להפליא. תמיד נמצא ברשותה שקיק-איפור
עם כל האביזרים. היא לא תחלום לצאת
לרחוב, בגמר-העבודה או בהפסקת-הצהריים,
מבלי שתערוך מחדש את פניה. זה לוקח
לה בדיוק שלוש דקות. שלא כאנגליה, שיש
לה עור-פנים נהדר ואיפור נוראי, יש לצר-
פתיה הממוצעת עור פנים רע למדי, אבל
משום מה זה לא משנה אצלה. והיא יודעת
ללכת... על הגרמניות לא כדאי לדבר".

הזאבים הצרפתיים, הם לדעתה מקסימים
אך בלתי מוזיקים לחלוטין. אך האיטלקים:
"באיטליה, אם את רק מתקבלת על הדעת,
את יכולה לקבל את ההרגשה שאת הדבר
הנפלא ביותר מאז קליאופטרה. הם הולכים
אחריך ברחוב, וצועקים לך, בללה! בללה!...
הם די מתכוונים לזה. אם הם לא עושים לך
את זה — סימן שאין לך כבר בכלל סי-
כויים בעולם. אבל אוי ואבוי לך אם את
מסכימה להיפגש אתם. הם יהיו גלאטטים
להפליא, וערכו לך תוכניות לפחות לחודש,
יחזרו אחריך, יאמרו לך דברים, אבל אחרי
הגועל-נפש, תמשיכי לשבת במלון ולחכות
להם. לעולם לא תראי אותם שוב. אבל הם
יתנו לך את ההרגשה עד הסוף המר שאת
נפלאה ונהדרת... זהו שעשוע לאומי אצלם.
כנראה, ברומא, בחיא ונטו, את יכולה לר-
אות אותם מסתובבים במכוניות משגעות —
פרארי, אלפא-רומאו, מ.ג. — אבל בדרך-כלל
היהזרי. את עוד עלולה לשלם את ארוחת
הצהריים שלהם... ואם את הולכת בערב
לבד ברחוב, דעי לך שאת נחלת הכלל".

★ ★ ★
חיה בוכה להפליא

כשלמדה איפור סרטים בצינציותה,
הלכה לראות כיצד מאפרים את אדמונד
פורדום כרספוטין, בלילותיו של רספוטין.
לא קינאתי במאפר שהיה מוכרח להדביק
לו את הזקן, מפני שהטיפוס הזה התעקש
לשיר בפאלסטו את מדאם באטרפליי, ובלו
שום קשר לשום דבר, הכריז שפוצייני בכל
זאת היה מלחין פנטסטי. בעוד המאפר הי-
אומלל מוזע להדביק לו את הזקן המדוב-
לל שערה שיערה, הודיע לי פורדום, שהוא
רוצה לחיות את התפקידים ולממש את
האגדות על רספוטין. הוא השמיץ שלוש
דקות את אשתו הראשונה ואמר שהיתה
פולניה. אך אשתו השנייה, לעומת זאת, היא
סתם פרוצה. מה שמרגיז אותה בכל העניין,
הוא אומר, הוא שהעלתה את המחיר 50%
למאה דולאר אחרי הנישואים. כאשר העזתי
לפקפקי, אמר לי שהוא מוכן להראות לי

הזאב טוקר
בללה, בללה!
תרפו, כבשה תמימה, התועה בחוצות רומא.

הגידי לנו כן, אנו רוי
במבינה
ציט. ניקח אותך לקוליי
סאט, לקטקומבות וזוויא ונטו מספר 12.

א- ריבירצי
אם אשכחך,
תדבק לשוני
לחיכך. את חכי לי ואחזור. ציאו ציאו במבינה.

מה יתה חושב?
שאני אחת
כזאת? יתה
לק מהר מכאן! בסדר, אבל רק עד הפינה.

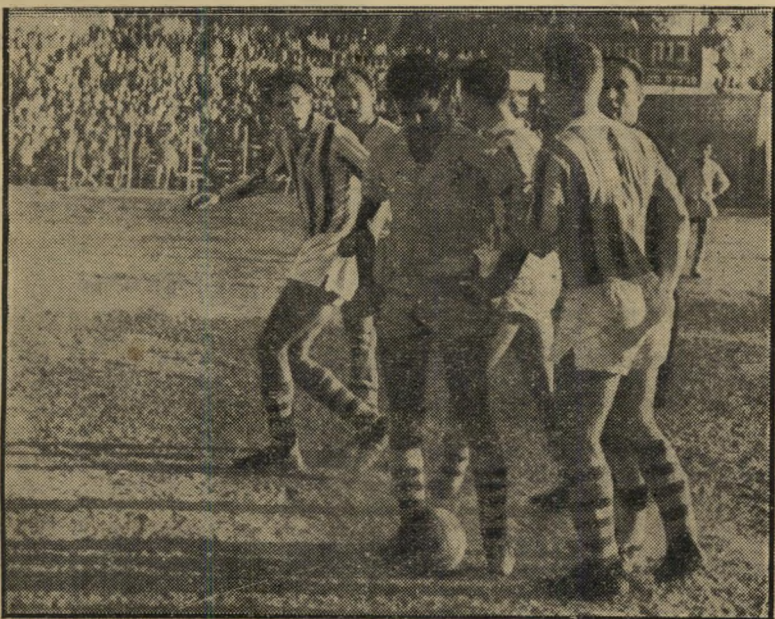
לאט, לאט
זכור מה שהבסחת.
הקוליטיאוס, הקטא
קומבות. וויא ונטו 712 שכח מזה, 20 או כלום.

מלכיו שבו
הוא הבטיח שיצלצל, לא ייתכן שלא יצלצל. אני מחכה לו כבר
שעות. אחרי כל מה שהיה בינינו, וארוחת הצהריים ששילמתי
בשבינו. הוא מוכרח לצלצל. בסך הוא מסתובב כבר באלפא-רומיאו שלו עם איזו ילית.

הגוד הראשון של מכבי. הכדור שנבעט על ידי שייע מקרן, נראה באוויר, כשמסלול מעופו מסומן בקווקוים שחורים אל ראשו של רפי לוי ומסס לשער בו עומד המגן סגל.

הקטטה. אחרי שהפועל השיג שער יתרון 2:3, פרצה קטטה. דני גולדשטיין (קיצוני משמאל) טען שרפי לוי חבט בעינו. רפי (במרכז) טען שדני התגרה בו תחילה.

נחושת. אחר כך לקחו אותנו לראות את בנין הועד הפועל, באמת בנין יפה מאוד, ונתנו לשמות מיץ. וזה עוד לא נגמר. הצגות מרגישים, מסיבות וארוחות ערב. אנחנו מרגישים עכשיו באמת כמו תיירים. התחלנו את המשחק בהתקפה רצחנית שלא הרגה אף אחד. אבל אחרי לא הרבה זמן הרגשנו שלא הולך. עלי רפי עמדו שני דחלילים, שהלכו אחרינו לכל מקום, ולא נתנו לזון. ובאותו זמן עשו החלוצים שלהם שתי התפרצויות והכניסו שני גולים. מדבר כזה לא נבהלים. אבל עשינו את כל המאמצים להכניס לפחות גול אחד עד המחצית. אחרי התקפה מתוכננת קיבלתי כדור מהאוייר והמשכתי אותו בחולי לשער. עד היום אני לא יודע איך השוער הצליח לעצור את זה, ולהוציא את הכדור לקרן. אבל עוד לפני שגמרנו לנשק אותו וללחוץ לו את הידיים הוא היה צריך להוציא את הכדור מהרשת. בעטתי קרן ישר לראש של רפי לוי שהכניס את הכדור לרשת.

דם עם דמעות. את הגול השני נתן רפי לוי מבטיחה פנדל מוצדקת. חשבנו שהתוצאה תישאר כבר תיקו, לולא המקרה הרע. המגן שלנו, ריגל, נפצע באחת ההתנגשויות ודם הציף לו את הפנים. הוא ירד לרגע שינגבו לו את הדם, אבל באותו הרגע בדיוק התפרץ יצחק מנחם מהפועל לפניה שלו והתקרב לשער. ריגל רץ אחורו עם הדם על הפנים, ואחרי רגע חזר עם דם ביחד עם דמעות. הכדור נכנס לשער. חשבנו שהכל אבוד. כמעט התיאשנו. ראינו שכל הזמן אנהנו מתקפים והפועל ניתן את השער. מרוב יאוש נשארתי כבר לעמוד ליד השער שלהם. פתאום ראיתי כדור מתקרב על הארץ, מבעיטה של אהרונסקי. רצתי בסטארט לשער. האינסטינקט אמר לי שפה הולך להיות גול. הספקתי לרוץ אל הכדור ולתת פלוק אחד בין שלושה מגינים, ומצאתי את עצמי תלוי על הרשת. וכך כמו שאומרים, השגנו נקודה מפני שהיה לנו מול יותר משכל.

ספורט כדורגל הגדול

על משחק הכדורגל שהתקיים השבת בין קבוצות הפועל ומכבי תל-אביב, שהסתיים בתוצאה תיקו 3:3, כותב שייע גדור:

זמן שחורנו ארצה לא מפסיקים לשאול אותנו איך היה בקוציין. אמנם העתונים כתבו על זה הרבה. אבל לפי העתונים מה בר שבכלל לא היו צריכים להשקות את המגרש בקוציין. כשניצחנו — בכינו, כשי הפסדנו — גם כן. אז איך צורך בהשקאה. ביחוד עשו לנו חור בראש על זה משחק האחרון נגד פאקיסטן. איך זה יכולתם להשחת את התוצאה כשהפאקיסטים הובילו 2:0? היו שואלים. כל מה שניסינו להסביר, לא עזר. אז אמרנו: תבואו לבטטה בשבת, ותראו איך עושים דבר כזה. או בשבת התחלקנו בנבחרת לשתי קבוצות. ארבעה שיחקו במכבי תל-אביב ושלושה שיחקו בהפועל. נתנו להפועל להוביל ב"יתרון של 2:0, והחלטנו להראות לקהל איך משוים בתוצאה כזאת, כדי שלא יבלבלו את המח. רק שבסוף היה קצת פוציר בתכנית. הישחנו ל-2:2 והפועל הכניסו גול שלישי. ראינו, מה זה? נותנים שניים, מקבלים שלישי. ניתן שלישי, נקבל רביעי. חשבנו שזה לא יגמר אף פעם. אלא שלמולנו שרק השופט כשהיה כבר 3:3. אז אני מקוה שהבנתם איך השגנו תיקו נגד פאקיסטן.

תיירים בארץ. לפני המשחק, החליטו שמכיון שחורנו ממסע ארוך להודו, ואנחנו בטח לא זוכרים את הארץ, לעשות לנו סיור בארץ. לקחו אותנו לעירית תל-אביב למשל, ושם חילק לנו נמיר את הירושה של השאיר לו לבנון. סמלים כאלה של העירייה מצבע כסף שבעצם אינם לא כסף ולא

כ! / לו בעלך היה מכבס, מוזמן כבר היתה בבית מכונת כביסה. ובודאי..

Super רינה

מכונת הכביסה המשוכללת עם מנגנון הבטחון האוטומטי לצנטריפוגה.

טובה יותר - חסכונית יותר - בטוחה יותר

להשיג תל-אביב גנדל רדיו. מ. רוזנבוים. אלנבי 66. חשמל מוגרביי פינסקר 2. ירושלים פרדלנדר. רחוב יפו 50. ובנין על עמודים.

ח.י.פ.ה. אונברסל רח הרצל 8. ובחנויות חשמל מובחרות ברחבי הארץ.

בית חרושת גרהיטים ב. ג. את. א. לוינשטיין דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לוינשטיין

בית המסחר: תל-אביב, מרכז זולובלסקי רחוב מס' 2 טלפון 82525 רהיטי בית ומשרד מוכנים ולפי הזמנה

מערכות רהיטים חדישים ביותר אצל

א. זוזובסקי

תל-אביב, רח' הרצל 39 פינות סלון נחמדות חדרי שינה אינטימיים ריהוט מקורי

המשחה הבדוקה נגד הצטננות וכאבי שרירים

המנוי - קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

ניסים לא יכבד

עול משפחתי כבד הסור השבוע מעל כתי פיו של ח"כ הצ"כ משה ניסים. עד כה היה מקובל בבית אביו, הרב הראשי יצחק רחמים ניסים, כי משה הצעיר יגיש את הכיבוד לא רחמים הבאים לבית המשפחה. לפי החלטת המשפחה, בניגוד לרצונו, שוחרר משה מן התפקיד מאז נבחר לכנסת... הסבר מאלף על ההבדלים בין שוטר עברי, צרפתי ואנגלי, נתנה השבוע ח"כ מפא"י ז'ניה טברסקי. סיפרה היא: בחורה מאימת להטביע את עצמה בנהר. השוטר הצרפתי עוצר את הצעירה, אומר לה שיש גם עוד אלף בחורים יותר מוצלחים מהחבר שלה, ושולח אותה הביתה. השוטר האנגלי קונה לבחורה כוס תה, מושב אותה ליד אח ואחרי שהיא נרגעת, שולח אותה הביתה. השוטר הישראלי מתחנן לפניה: תרחמי עלי, יש לי אשה וחמישה ילדים, אני לא יודע לשחות ואטבע אם אנסה להציל אותך. אבל יש לי במקרה חבל. קחי אותו הביתה ותעי שי מה שאת רוצה. זה כבר לא באזור שלי... אחרי מינויו של אבא אבן כי שר בלי תיק, נפוז במסדרונות הכנסת הסיפור הבא: בעת ההתעצויות על הרכבת ה' ממסלה, גונב לאוניה של פולדה בן-גוריון כי בעוד שאבן נשאר בלי תיק, נשאר תיק הדואר בלי שר. הציעה פולה: 'מדוע שאבן לא יקבל את תיק הדואר ויפתרו שתי הבעיות בבת-אחת?' כאשר הסבירו לה כי אבא אבן מעוניין בתיק הקשור במקצועו - יחסי חוץ, השתוממה פולה: 'אם כן, למה באמת לא יתה שרה-החוף, הרי הדואר עוסק גם במשלוח מכתבים לחוץ-לארץ?'... לפני כניסת הוועידה-הפועל הציוני בירושלים, עמדה לתכנס השבת בתל-אביב האקספוזיטיבה של תנועת הציונים הכלליים העולמית. ברנע האחרון התכסלה הישיבה. הר"ר עמנואל ז'בוטינסקי, חבר ההלל הסוכנות, לא יכול היה להשתתף בישיבה, מאחר שהודיע כי הוא אינו נוסע בשבת... הכמת השבוע שיכת לרזותי מזרחי (12), חברת המכבי הצעיר ברמלה, שהשתתפה השבוע במירון הקדי המסורתי, כשהתעוררה בבוקר, סיפרה רותי, היא ראתה שהשמים מכוסים עננים וגשם מטפטף. 'אלוהים הוא בהפועל' קבעה ב' דאגה. כאשר לקראת הצהריים השתפר מזג האוויר והמירון התקיים בכל הארץ בהצלחה, עמדה רותי עם חבריה בלשכת נשיא המדינה בירושלים, לחשה: 'ברוך השם, שאוהים עבר כבר למכבי'.

מתנת הגיהמונד לחיילי האו"ם בעזה* שחור, אדום, צהוב

גיל 25 כגיל מינימום לעורר-דין: בתקופת המנדט חי בארץ עורר-דין ערבי עשיר ובעל השפעה. על ערש דחי, לפני גיסתו, ציפה האב שבנו בן ה-23, שסיים את הכשרתו המשפטית, יירש את לשכתו. לכבודו של ערבי זה שינה הנציב העליון את החוק, הוריד את הגיל מ-25 ל-23 שנה... נר-עשת עד עומק ליבה היתה לאחרונה העתור נאית-מורה-פסלת עדה הוז. גנבים פרצו לדירתה, הריקו אותה כמעט לגמרי, לא נגעו בשני סוגי חפצים: פסלית של עדה ואוסף תמונות גדול של חברתה ז'וזה שפיר. התמרמרה עדה: 'על עצם הגניבה אני עוד יכולה לסלות, אבל על זה שלא מצאו לגנוב את פסלי, לא אסלה לעולם'... שחקן הבימה רפאל קצ'קין, העומד לג' לם מחדש את זמנה של סאקיני מאוקיאווה, בהצגה מחודשת של בית-התה לירח אוגוסט, זכה לכבוד בלתי-רגיל. העתון לענייני אמנות אנטרטיינמנט, המופיע בלוס-אנג'לס, בחר בקצ'קין כאחד מארבעת מלכתי-המסכים ביותר בעולם. מתוך 40 השחקנים שגילמו את הדמות ב-40 ארצות שונות.

סיבוב עם החתונה

ערב חג המולד נמסרו לידי חיילי האו"ם שבמחסום ארו, בבבל רצועת עזה, כמה אלפי חבילות-שי קטנות לחיילי האו"ם, הם שוהים ברצועה ובסיני. היתה זו מתנתה של המחלקה לועדות שבת-ההגשק במשרד-החוץ הישראלי. החבילה הכילה בקבוק אחד, כמות תופינים שונים, גליה צבעונית מאחד ה' מקומות הקדושים לנצרות הנמצאים בשטח ישראל, ועוד שלוש גלויות צבעוניות, ה' משמשות כגלויות-דואר. על גלויות אלה התנוססו תמונותיהן של שלוש יפהפיות ישראליות, נורית פילצר, אדומת-השערה, נורית רונאי שחורת-השיער, שיהתה אחת המועצמות בתחרות מלכתי-המים 1958 ונרית רית בתייער, צהובת-השיער. בזמנה, כש' החל באריות החבילות, התברר כי תמונתה של בתייער אולה מן השוק. אנשי הלשכת התיירות הממשלתית, אליהם הופנתה הבק' שה, דאגו להדפסה מיוחדת של תמונת נרית בתייער. מוסיכך נוצר עורך בתמונתה, והמספר רב של חיילי האו"ם קיבלו

שלוש גלויות מתמונתה בלבד. התמרמר ה' שבוע אחד מקציני האו"ם שביקר בישראל: 'מבחרות כאלה אתם עושים גלויות-דואר? מי ירצה לשלוח אתן לאחרים?!'... לי 'לאון יוריס, מחבר זעקת הקרב ואקטור' דוס, יש כנראה השפעה מהפנטת לא רק על קוראיו אלא גם על שומעיו. לאחרונה הוא הצליח לשכנע את מר"ם הר"ר, מלכת' היופי של ישראל בשנת 1958, כי קורות חייה שונים סיפור, ואם התנסתה כבר ב' מיבחנים חמורים, מדוע שלא תנסה גם ל' טוב ספר. קשה לדעת אם הוא התלוצץ או לא, אבל מר"ם, שהוזה באמריקה, לקחה את דבריו ברצינות, עומדת לכתוב ספר שייקרא: מעל חומותיה, ירושלים... מול רב היה גם מלמכה אחרת. עזיזה גרוס, סגנית מלכתי-המים 1959, זכתה לאחרונה באחד ה' תפקידים הנשיים הראשיים בסרטו של פיטר פריי אי לייק מייק... ישראלי אחר שיש לו סיכויים רבים להופיע בסרטו זה הוא שמעון לוי, הרקדן התימני המתגורר ב' לונדון. לשמעון נקבע מיבחן-כד שיעשה באמצע החודש הבא, כשהבחון יהיה אוטו פרמינגר הגדול בעצמו. אם יצליח המיבחן, יקבל שמעון את אחד התפקידים בסרט אקסודוס... תפקיד מסוג אחר מצפה ל' אייבי נתן, בעל מסעדת קליפורניה. תפ' קיד זה יגרום ודאי אכזבה למספר נערות בתל-אביב. אייבי רכש השבוע מטוס קטן ומישן מסוג פוקר, עומד לערוך בו מסע אוירי ארוך אל תוככי אפריקה. אין סיכויים שהוא יקח איתו בת-לויה כלשהי. במטוס יש רק שני מקומות והמקום השני שמור לעתונאי המממן את הסיסה... חוצפה צברית אפיינית הוגימה השבוע השחקנית חיה הררית בעת ארוחת צהרים חגיגית, שנערכה לכבודה במלון טאבו הלונדוני ה' מפואר. במסיבה שנערכה עליידי הווראייטי קלאב האנגלי, השתתפו שחקנים כגרגורי פק, צ'רלטון הסטון, הבמאי ויליאם ויילר, ו' שחקנים ואישים בריטיים רבים, שבראשם עמד הבר הפרלמנט מסיעת הלייבור יו גייטסקל. את פני הבאים הקבילו מארחות, נערות-זוהר בריטיות שלבשו תלבושת חדי' שה של סבא-תי-המולד, שהותירה את תזיהן ורגליהן חשופים. הגיבה על-כך חיה בעת

קדוש נוצר ב ישראל

האם צריכים יהודים בישראל לחגוג את חג הסילבסטר?? על שאלה זו התבקשו להשיב השבוע כמה אישי-ציבור על-ידי כתבי העולם הזה, ואלה תשובותיהם: שושנה פריסין: 'אני מתנגדת בכל אברי מה פתאום? מדוע צריכים לחגוג חגי עכו"ם? לא במקום זה מוטב לחגוג כיאות את ראש השנה.' לאה לוי: 'לא! לא! שנאמר בתורה: ובחוקותיהם לא תלכו'.' אלוף איתן אבישר, לשעבר נשיא בית-הדין הצבאי העליון: 'לדעתי אף יהודי אינו יכול להתנגד לחגיגה כזו. אנו חיים במאה העשרים ומשתמשים בלוח הכללי, לכן טבעי שאנשים רוצים לחגוג את ליל הסילבסטר.' יוסף אריבא, סופר: 'לא צריכים לחגוג! ביחוד לא בשנה בה קשור החג ב' תנוכה, אם כי נכון שאנחנו קשורים בתא' ריך זה יותר מאשר בתאריך המוסלמי, ל' משל. אם אדם מזדמן למסיבה, הוא יכול להשתתף בה, אולם אין לטפח מנהג זה.' אריה בן-אליעזר, ח"כ חרות: 'לא, אבל אפריע לאף אחד לשתות ב' לילה זה, כשם שלא אפריע לו לשתות ב' לילה אחר.'

פסוקי השבוע

הד"ר הרצל רוזנבלום, במאמר ראשי על הפרת הבטחתו של דאג המרשלל קשר למעבר מטען ישראלי בסואץ: 'ואני טוען כי לא טוב, לא יפה הדבר שהכל מרמס אותנו, שכן כך אין מתנהלים! כך אין עושים! כי לא נאה, לא יאה לעשות ככה!'

שר החקלאות משה ריין בעת שהוצג בפני כתבניות המחלקה לדיג שבמשרדו: 'כמובן, בלי כתבניות אי אפשר לדוג דגים!'

אשר רחמים, עובד מרכז הסדרות הציונים הכלליים, שהתבקש בישיבת הוועד הפועל של המפלגה, עליידי כמה מראשיה להחת את דעתו על המצב: 'לפני הבחירות היפשתם ניסים, עכשיו עליכם לחפש רחמים.'

ח"כ מיכאל חזני בעת דיון בכנסת על חוק מס העזבון: 'מס העזבון הוא המס הנחב ביותר לגביה. כי המוריש מת ואינו צועק, ואינו מתמרמר על המס.'

המשוררת שולמית הראבן: 'ישנם שלושה מיני בני-אדם - גברים, נשים ונשים עובדות.'

המלחין מאיר הרניק על הצמחונים: 'הם מתים צעירים, אבל - בריאים.'

אכתקווק פרותי

(1167/33) שאבדה לו נערה. הנה תשובה
בשבילך:
ביום 11.11.59 אמנם ירדתי באוטובוס
ובירה, כפי שציננת, אך עליך היה לציין
בתיאור מדויק יותר, אני לבשת חולצת
"ד", מצמר שחור, הייתי בחצאית צרפת
נכון, ועם משקפיים משם. עליך רק לציין אם
הייתי עם שיער קצת בהיר, איזה צבע נער
לייז? האם היה עורי שחום או בהיר וכו'.
אני מצפה לתשובה.
הכל טוב ויפה, אך היא נמנעה מלמסור
את כתובתה, אל תתיאש, איש צעיר, אני
אשור לך.

עוד מיכרז

הנה עוד מכתב מאותו סוג של תריסר
בשילונג, מבטיח לי (1162/5). "עוד מיכרז
רגיל".

"לא אתחיל כפי שזה קורה אצלך, למשל:
קרני השמש האחרונים נעלמים מאחורי ה'
רכס, או הגשם יורד. טיפות המים זולגות
מזכוכית החלון, ואני יושב כאן לבדי, או
איזה שיר וכו' וכו'.

"לא איכפת לי אם תדפיסי את המכתב
כולו, אלא רק קצת. אם תרצי, אכתוב לך
הפעם אתחיל ישר לעניין: כן, אני בן 25.
גובהי 170 ס"מ. שיער ועיניים עממיות ב'
החלט — חומות. ממוצא שיכונוזי, אם זה
מעניין את מישהי. לא אקדמי וגם לא בוגר
תיכון, ומסתפק מאונס ב־10 שנות לימוד,
אשר גם אותן גמרתי בחו"ל.

"אם אני יפה? זו שאלה של טעם. אצל
אמך אתה יפה, אצל חברתך אתה נחמד,
ואצל אשתך אתה גם נחמד לפעמים. מה
אני אוהב? הרבה דברים ובין היתר: מוסיקה,
ריקודים, ספרים, סרט טוב, תיאטרון, בנות
נחמדות, וגם לשיר ולצחוק כשיש סיבה
לכך.

את הצבא גמרתי לפני כ־4 שנים, ומאו
עברו עלי גלגולים רבים. הייתי בחברות
שונות, היו לי כבר בתקופה זו ידידות,
או יותר מזה, רבות ונחמדות, אשר אחרי
אחת מהן מגלדי פצע קטן אישם עמוק
בלב, ולפתע נשארת, כמו אותו שחקן
רולטה, ללא כלום. לא חברה ולא ידידה
ולא אפשרות להתחבר לאינו חברה שהיא.
במקום מגורי (כפר חסידים), חיי החברה
שלי עלובים למדי, והחברה מורכבת מכמה
סליפוסים ריקניים, שאינני יכול להסתגל
אליהם ולכן משעמם לי לפעמים מאד מאוד.
... כן, כדאי שניחשת. אני רוצה
להתכתב עם נערה שלא תהיה מתחת לגיל
17 ולא מעל ל־25. "עשירים וכמה". כמובן חמודה,
אבל שלא תחוש על עצמה יותר מאשר
הינה באמת, ולא סנובית. לא חשוב אם היא
תלמידה, או חיילת או סמינרסטית. לא
חשוב היכן היא גרה, אם כי רצוי מסביבות
הצפון."

פס על הטוב

לא. היא באמת לא כמו כולך (1162/6).
כל אלה שרוצות להתכתב עם כאלה שיהיו
יפים ונחמדים ובעלי מכוניות, היא לא כזאת.
היא מחפשת טוב־לב, פקחות, הבנה וכנות.
הישי, היא שואלת בפאתוס, "מי שיציע את
אלו?"

היא רוצה לקחת שרירותיה אינן מופ'
רוות. היא מבקשת תמונה במכתב הראשון,
אבל לא משום שאיכפת לה איך נראה ה'
אישי. לא. היא פשוט סבורה כי "מראה
ומבט ומבט פניו של אדם, מעיד עליו, אופיו
כאלו מצטייר עליו". היא נערה רגילה
מאד, היא אומרת, בת 21. והאני מאמין שלה
הוא, "עדיין לא פס הטוב מן העולם, ועל כן
אני ממשיכה בחיפושי אחר אותו טוב ר'
אנושי, בכל דרך שהיא."

הבדיחה האחרונה על מארי-שאנסאלי: את

יודעת שר, גילחתי את פרוות המינק שלי.
היא נראית עכשיו כמו מעיל זמש."

טיפוס מוזנכרתי

הוא רק רוצה לומר לך שהוא טיפוס מ'
לנכולי (1162/7). את מוכנה יופי, כי הוא
אומר שלא חשוב הגיל או כל דבר, "פשוט

מחוסר חברה, אלא מחוסר חברה מתאימה.
ואולי אתם תוכלו לעזור לי?
"הייתי רוצה להכיר מישהו שיסבחה את
לבי. לא במראהו החיצוני, (למרות שלמען
ההתאמה רצוי שיהיה גבוה) אלא בתכונותיו
ובדיעותיו. אני אוהבת לעשות חיים ותמיד
לשמח. אין צורך בחספה או במכונית ח'
דישה. אני רוצה להכיר אדם בעל תכונות
דומות לשלי. את גיל הטפסעשרה עברתי
כבר לפני למעלה משנה ונשאר לכם רק
לעשות את החשבון בת כמה אני וכמובן...
לכתוב."

אני מוכנה להישבע שהיא עוד כתבה את
זה קודם על טיפוס והעתיקה את זה לנקי.

מרבח בינה ודעת

אולי בכל זאת נאמין (1162/10) הטוען
שהוא סטודנט נחמד בן 20, מביט על העולם
בעיניים עליונות מגובה של 180 ס"מ. הוא
סטודנט בטכניון, אם זה משנה לכן. ידידיו
אומרים לו שיש לו כל התכונות כדי ל'
הצליח בקרב המין היפה, דבר שלא הפריע
לו לא למצוא אחת "שתהיה רצויה לי ואני
לה".

הוא מקדיש זמן רב לספורט והאונה ל'
מוסיקה רצינית ומבדרת. הוא מאלה ה'
הולכים לסרטים "היכולים ללמד אותי
משהו". כמו־כן הוא "מגלה עניין בכל נושא
המרבח בינה ומלמד דעת". הוא רוצה להת'
כתב עם תל־אביבית. דחוקא.

את מוכנה? אבל עלי להזהיר אותך: תהיי
מוכרחה לקרוא או לשמוע כמה שהחיים
בטכניון הם קשים, וכמה הרבה עבודה יש,
ואיך שהפרופסורים רוככים וכולי וכולי.

המנטליות של נערות ימינו

מוכרח להשתף אתכם במכתב שהועבר
אלי על־ידי בחור בשם בנימין שוהם, שמצא
אותו ליד סמינר לוינסקי, בצירוף ההערה:
"מה דעתכם על התוכן ועל המנטליות של
נערות ימינו?"

כדי לא להיות גועלית לגמרי, אשנה רק
את השמות.

"לנורית הנחמדה, כמרים.
"נורית היקרה.
"כפי שחטרונך היום בבית־הספר מעיד
אני מבינה שאת חולה. ולכן חשבתי ש'
אשלח לך החלמה מהירה במיילוח אולי
תבריא באמת ותשובי מהר לבית־הספר. אני
חושבת שאם אכתוב לך שאני כותבת לך
בשיעור את בודאי תביני שהשיעור המעניין
ביותר — ממש שיעור מתח אני כותבת לך
שיעור גיאוגרפיה.

חנה עברה למקום שלך, כך שהיא מצ'
חיקה אותי כל הזמן. אנחנו צוחקים על
ראשי התיבות שרקומות על חולצת המורה
נכרנה שאם ישכח את שמו יוכל להביט
ולהיזכר או פשוט מאד "פרופסור מפורז"
אם יאבד את חולצתו שיעורו למי שייכת
ולמי יש להחזיר. צוחקים על הכתפיות של
המורה. כי הרי המורה לובש מכנסיים עם
כתפיות. תינוק בגן.

"היתה הקדמה נהדרת לשיעור. הכיתה
החליטה שהיום אין חשק ללמוד גיאוגרפיה
כך יצאנו והסתדרנו בוגות לפני הכיתה
ואמרנו למורה שהמורה הבטיח שגלך היום
לשפת־הים. אך כשהמורה בא זה לא היה כל
כך פשוט כפי שאנחנו סברנו והוא אמר
שהיום אי־אפשר ללכת ושנחנו צריכים
להיכנס לכיתה וללמוד. או עברה התמרמרות
בכיתה ולא רצו ללמוד אמרו שלא הבאנו
מחברות ולא התכוננו לשיעור או הוא
אמר שלא איכפת לו בזה שעבר בשתיקה על
כל הערות והתחיל להעביר את השיעור.
"שיעור חלמוד חנה ורותי נעדרו מ'
השיעור. הסתלקו. בקיצור היום זה יום לא
ותלמוד. חזן משיעור תנ"ך שזה כרגיל
מעניין וכל הילדים שקטים ואפילו אם לא
רוצים להקשיב זה נקלט לראש מבלי שנרצה.
"שיעור פסיקה היה גם לא רע אבל
משעמם קצת אומרים שהיו רק ארבע שעות
היום. אני לא יודעת אם זה נכון או זה
סחם הפלטה של אחד הילדים שאומר שהיום
לא יהיה שיתת כיתה. הלואי. אז נלך יותר
מוקדם הביתה. ולאחר כל סקירות שיעורי
היום אחזור לשיעור גיאוגרפיה. כרגיל כל
אחד עושה מה שהוא רוצה משחק סורג
מסתרק שלח מכתבים קורא מתחת לשולחן,
מספר בדיחות כמה ששולה צועדת עד ל'
יוכבד או עליוה.

ועתה לאחר שכבר סיפרתי לך מאט וב'
ודאי רינה תשלים את מה שאני לא סופרת.
אסיים משום שבוזה הרגע צלצל הפעמון
הגואל.

ממרים שכתך לספסל"

הגברברים

(המשך מעמוד 9)

מקומות. הווגות נמצאים עדיין בשלב מוק'
דם מאד של מיזמוז: הבגדים מסודרים, וה'
לחישות המתמידות מעידות כי האחסים נמצ'
אים עדיין על רמה אינטלקטואלית־עיונית.
"רי, מסיק לי" קורא קול של נערה,
"בואו נרקוד!" והיא מדליקה את האור.

דודו נכנס לחדר, ובידו קערה מהבילה.
"נקניקיות חמות!" הוא קורא. החברה מת'
נפלים על האוכל. סנדביצים של נקניקיה
בחצי פיתה. הם כבר מכירים את הפרוצדור'
רה. זהו הכיבוד האחרון לפני סיום המסיבה.
עוזר להתגבר על האלכוהול. בעוד חצי־שעה
יחזרו הריוו של דודו מן הקולנוע.
"מה עושים בשבת?" שואל מישהו. "בואו
כולנו נצא לטיול", מציעה פרגית בת 15-16.
בתימיות חשתי על טיול רגלי בריא, או
אפילו באופניים, עד הצלילה או נתניה. יעני'
תי. הגברברים אינם הולכים, כשהם יכולים
לנסוע. וכל הממהר, הרי זה משובת.

"אם לא ירד גשם, אקח אותך בוסספה"
קובע אחד. "אני אבוא עם שמעון", מודיע
שני המצב קצת ביש. בכל החבורה של 16
חברה אין אלא ארבעה סטנועים. "נשכור
שני גיפים", מציע יורם. הוא כבר בן 17
ויש לו רשיון־נהיגה. הוא מוכן לשכור על
שמו את שני הגיפים, ולתת לאחד החברה,
שאין לו רשיון, לנהוג באחד מהם.

"איפה לשכור?" משטע אותו גברבר גיני'
גי, מסורק למשעי, "נסחוב סנדר וחלס".
הבנות מביטות בו בהערצה. הן כבר
שמעו על מלך הגינגיני. הוא עצמו התי'
פאר בהם אף פעם. אולי קצת הגונים, אבל
לסחוב מכונית הוא בטח יודע. דודו מתנגד.
"שמע גינגיני, אתה תפסיק עם החתמות
שלך, או שיעוד תשב בבית־סוהר. אני אסע
בגיפי. רוצה לסחוב סנדר — תמצא לך
נוסעים אחרים!"

לבסוף החלט: כל אחד יכניס שבע לירות,
ומארגנים פיקניק לנבי רובין. "אני מביא
טרנזיסטור!" התנדב אחד. "אני אביא את
הגרילר בשביל הצלות סטייקים" הודיע ה'
שני. "יורם יקנה את המשקאות וכל אחד
יביא קצת פרודוקטים מהבית. נעשה חיים!"

פריפריטיוז לנוער

רבע שעה לפני חצות עובנו את בית
דודו. הוא נשאר לעשות קצת סדר.
"לאן נלך, חברה?" שאל מישהו. "בואו
לגן־מאיר." שתי בחורות הודיעו כי הן חיי'
בות לחזור הביתה; ארבע הנותרות אמרו
שלא איכפת להן לחזור מאוחר.
הם הלכו לאורך רחוב אלנבי, מחובקים.
חלק שרו, חלק שוחחו. אני הלכתי עם
יורם, מאחורי. חלק לך בחורה קבועה?
שאלתי. הוא לפת תחת זרועותיו שני
ספרים. לא הספיק עוד לחזור הביתה אחרי
השערים בבית־הספר. הוא כבר לומד ב'
שמינית ויכול לחזור הביתה מתי שהוא
רוצה. בעוד חצי שנה יתניס לחיל הים
ואז בכל — — על העולם. חקא יש
לו בחורה. היא רוצה שילך אתה קבוע,
אבל הוא לא רוצה. "כולן אותו דבר,
רוצות רק להנניס אותך לפח!" הכריזו.
אז איך הוא מסתדר בלי בחורה?
"זה לא בעיה. איזה בחורה שאני רוצה
בכיתה שלי, אני עושה ככה והיא שלי!"
ובכל זאת?

"ה לא בעיה, אני אומר לך!" לרגע
נראה כאילו שקל אם לגלות לי סוד, ולבסוף
הפליט, גאה: "חוף מזה, אפשר תמיד לתפוס
איזה חתיכה על שפת הים."
"אתה מתכוון לוונות?"
"כן, יש אחת או שתיים בכלל לא רעות.
יש אחת ברחוב מאפו."

מאחורי יותר שאלתי קצין מבחן ממשרד'
הסעד, שתפקידו לפקח על צעירים פרובל'
מטיים, אם אמנם נכון שצעירים בגילי של
יורם הולכים אל פרוצות. אילו היו עורכים
סטטיסטיקה אצל פרוצות, השיב האיש,
"היו מגלים כי תלמידי בתי־ספר תיכוניים
ומקצועיים מהווים אחוז לא מבוטל של
לקוחותיהן. ואחוז זה גדל והולך."

זאת לא ידעתי אותו ערב, כאשר שוחחתי
עם יורם על כן הבעתי התפעלות. "מה
הבעיה?" שאלו. "מתארגנים כמה חברה הול'
כים יחד. ובכלל, בקיץ היה מועדון־ליילה של
שפת־הים, שרק חברה צעירים היו באים
לשמ. זה היה על הגג, מול הבניין שהיה
פעם בניין הכנסת. בשביל חמישיש לירות
היית שותה ומכיף ומצא שם איזה חתיכה
בומבה. היה שם סטריפטיז אמילון."

תוך כדי שיחה הגענו לגן־מאיר. החבורה
התעכבה לרגע בכניסה, כמתארגנת. אחר־כך
נכנסה לגן. במרחק כמה פסיעות נפרדו שתי
דמויות מן החבורה ונצלמו בחשיכה, בין
העצים. יורם שתן אותי בורזו. "בוא נוזו",
אמר, "תן להם לתמוזו בשקט."

בשבת הבא: כנופית גברברים
מתלבשת על קבוצת גימוזיסטיות.

ד.ו.ב.ה.

הנהגה ביותר בישראל

העולם הזה תשבץ 1162

תחרות התשבץ של "העולם הזה" עוברת כל גבול. היא הפכה לבינלאומית. אליעזר דומקה, מתחרה תשבץ השבוע, לשעבר תושב חיפה, שיגר אותה מאיטליה "ציס" א/ק ציון, בעודה חוזרת ביט התיכון. דומקה, הנוסע לבקור משפחתי בארצות הברית (למעוניינות: בן 21, עדיין רווק) — טוען שהוא עמל עליו כל הדרך בין חיפה לנאפולי. כקורא וותיק של "העולם הזה", כפי שהוא טוען, ואוהד אפשרי של תנועת החרות, לא יכל דומקה להימנע מלנקוב בשני הנעלמים הראשונים, בשני שמות החזו"ר בתשבץ המתחרים עשרות פעמים. אם תצליח(י) לפתור שני נעלמים אלה, אנא, אל תחזור(י) עליהם בתשבץ שתשלחו(י) למערכת. יש לנו מהם המון.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
	19		18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
28		27			26		25	
33			32			31	30	29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
47		46		45		44		
			52	51		50		49
	58		57	56	55		54	
			60					59

מאונך: 1. איר שיות מחבתי; 4. בחרות אומרים עליו שהוא מפא"יניק; 10. נהר באפריקה; 11. עונה לכל קריאה; 13. לא מבושל; 14. מאמין לכל דבר; 15. טיפש-עשרה או הבות את ניגודו; 17. עליו נאבקות תברות קדישא; 19. שוא בלי אלף; 20. לפעמים אתה מחכה לו עד שאתה מתמרע; 22. אכסניה; 25. מטבע יפאני; 26. עוד פעם; 27. חתמו; 30. כמלכה היא לא חיבבה את הסטריפטיו; 32. הוא עומד בראש הסולם המוסיקאלי; 33. איר יב; 34. כבש טיבטי; 36. נזכר לעיל; 37. מנאפולי אפשר להגיע אליו במערה; 39. נציג העדה היהודית כלפי שלטונות הגיטו; 41. בני עדות המזרח חובבים אותו לאמהול; 42. קול גמון; 44. הוא איים להלאים את הנפט הפרסי; 46. הגימנוסטיק מתמוגגת בשמען אותו; 48. לא תמיד הוא מתרחש בחנוכה; 50. מילת זרוז; 51. בירה אירופית; 53. רבי-ערך; 55. רחמנא ליצלן; 56. מספר עיקרי הרמב"ם; 58. נולד בחודש השביעי; 59. שולחים בה את חיל הרגלים גלים גלים; 60. שר בממ"שלה.

מאונך: 1. אשף; 2. מאמינים שהוא בשמים; 3. קוביוסטוס; 5. תואר הולנדי; 6. מסור; 7. שוהה על המים; 8. מחלקת

התשלומים בצה"ל; 9. נמנית על הגדולות בערי תבל; 12. זוגי; 15. המתחמק מנער אותו מכל עניין; 16. עתיד לקרות; 17. מלון בשרון; 21. מזכירו הראשון של ה"אוי"; 23. צלח ראשון בשחייה את תעלת למנש; 24. מה ששובר ברגיל את גב הגמל; 26. נטע; 28. מאס; 29. גבורת אופירה של גלוק; 31. פומון צרפתי; 32. הכה בפטיש; 35. אופיני לארצות הצפון; 37. נתן; 38. הוא גורם למאונה השלילי של ישראל; 40. ישן; 41. הב; 43. מפתח; 45. קשה עורף; 46. בן ענת; 47. מתלונן, שופע טרוניות; 49. טוענים שפרויד גילה אותו (בלועזית); 52. מילת צער; 54. ראשי תיבות; 56. מספר צדיקי העולם; 58. לשעבר "ש"ל".

המאבק על מפא"י

(המשך מעמוד 5)

נוסף על קבוצת הצעירים-מטעם, השייכים לסייעת בן-גוריון, יש כמה וכמה סיעות כאלה: הצעירים המוגדרים בתור שכאלה. זוהי קבוצה הכוללת את אשר ידלן, אברהם עופר, מוריק בראלי ואחוביה מלכין. לעתים נדמה כאילו חוג זה זהה עם חוג דיינפרס, עמו הוא מקיים את "החוג הרעיוני המרכזי", אולם זהות זו פיקטיבית. צעירי איהוד הקבוצות והקבוצים, כמו נחמן רן, משה נצר, אהרון ירין ומיקי ידלן, הערוכים נגד דין פרס. צעירי תנועת המושבים, כמו עמוס דגני, ראובן יפה וגר יעקובי, התומכים בדין ובפרס.

צעירי ירושלים, בעיקר פקידים ממשלתיים, כמו שאול רמתי, אהרון כידן. **צעירי חיפה**, כמו המאירי. **צעירי תל-אביב**, כמו נחום רז ויצחק לבני. **סגם צעירי**, בעיקר בוגרי אוניברסיטאות, אשר כל הסיעות מנסות לצוד אותם. כל הצעירים גם יחד — להוציא את צעירי בן-גוריון — סורים בסיסית-כוח אמיתיים. לכן אין כל יחס בין המקום המוקדש להם בעתונות לבין משקלם האמיתי בימי הכרעה.

בכירים - לא בחירים

המאבק בין הקבוצות השונות הוא במידה רבה אישי — מלחמה על השלטון, מן הסוג שהתנהל במשך מאות בשנים בימי משטר האצילים. אולם אי אפשר להבין מאבק זה — ואת הערכות הכוחות בנושאים השונים — מבלי להבין את הניגודים הרעיוניים והסוציולוגיים העמוקים יותר, המנחים את הגופים השונים, בהכרה או שלא בהכרה. אין זה מקרה כי שני המאבקים האחרונים, בהם ניצחה קואליציה גדולה של דוכסים את המלך בן-גוריון, נגעו לקופת-חולים ולהרכבת הקואליציה. כאשר יצא פנחס לבון באופן הפגנתי מ"הברנו", המוסד הבלתי-רשמי המנהל את מפא"י והמתחה מעין "מועצת המלך", לא הכריז רק מלחמה על בן-גוריון. הוא הכריז מלחמה על מגמה ותפיסה, שבן-גוריון מבלם אותה, ושיטתו מנסה להשליט במפלגה ובמדינה.

עיקרה של תפיסה זו הוא הרצון להשליט את המנגנון הממשלתי על כל שטחי החיים, תוך חיסול גורמי-הכוח העצמאיים. זוהי התפיסה הנושאת את השם היפה "ממלכתיות", ושאפשר גם להגדירה בסיסמה: "אין אלוהים מלבד המדינה, והבטחון הוא עיקר המדינה". אנשי סיעתו של בן-גוריון, שהם כולם נתיבי ויצירי כפיו, מייצגים כולם גישה זו. אלה הם מנהלי מנגנונים ממשלתיים, ובעיקר אנשי מנגנון-הבטחון. כשכבה חברתית הם מייצגים מעמד חדש, מעמד של פקידים בכירים שעלו לגדולה במציאות המדינה והודות למדינה, והרואים על כן במדינה את הגורם החשוב היחיד בחברה.

גישה זו של פקידים בכירים שהפכו שרים ("בכירים" — לא בחירים!) מלגלים עליהם אנשי לבון, מובילה באופן עקבי להשתלטות מוחלטת של המדינה על כל שטחי החיים. יריביהם במפלגה רואים בכך נטיה דיקטטורית מובהקת, אינם מהססים ליחס להם נטיית כמעט-פאשיסטית.

על רקע זה ברור כי לפרשת ביטוח-הבריאות היה ערך עקרוני מאד, אף מעבר לחשיבות הגדולה של הענין עצמו. לסייעת בן-גוריון היה זה כמעט מובן מאליה כי הבריאות שייכת למדינה, לא להסתדרות. קופת-חולים ההסתדרותית נראתה להם כשריד מתקופה שעברה. לא פחות ברור מדוע קמה נגד תפיסה זו קואליציה אדירה של כמעט כל הסיעות האחרות במפא"י. האיש הקיצוני ביותר היה מרדכי נמיר, והאיש המרכזי לוי אשכול. אולם האידיאולוג של המאבק היה פנחס לבון.

לבון היה ממייסדי תנועת גורדוניה, שדגלה בפולחן-העבודה של א.ד. גורדון ושהעלתה את הסיסמה: "עם — אדם". לפי תפיסה זו, האדם חשוב לא פחות מן העם. היה זה כסיס טוב לפיתוח תיאוריה של זכויות הפרט — ותיאוריה זו התאימה מאד למאבק נגד קבוצת המנהלים הממשלתיים. בשם עקרונ זה דרש קופת-חולים חלונטאיות.

מבחינת האינטרס של מפא"י עצמה, לא היה חשוב אם ביטוח הבריאות שייך למדינה או להסתדרות. בשני המוסדות מתכוננת מפא"י לשלטון לעולמי-עד — ושלטון זה נראה בטוח גם לבן-גוריון וגם ללבון. אולם בעוד שביטוח-בריאות ההסתדרותי מוסר בידי לבון גורם כוח חשוב, הרי ביטוח-בריאות ממלכתי עשוי להעביר גורם-כוח זה לסייעת בן-גוריון.

המפלגות - גייסות חגבורת

הכרעה השניה בה נוצח בן-גוריון היתה על רקע דומה. היה זה הקרב על הרכב הקואליציה הממשלתית.

לסייעת בן-גוריון, שתפיסתה ימנית ומנותקת מן הגורמים הפועלים שבתוך מפא"י, היה רצון כי הקואליציה הממשלתית החדשה תתבסס על שותפות עם הימין. כי במקרה זה היו השרים המיניים הורכבים באופן אטומטי לבני-ברית של השרים השייכים לסייעת בן-גוריון. לסייעת לבון, לסייעה הכלכלית ולסייעת-הערים היתה רצויה השותפות ההפוכה — עם מפלגות השמאל. כי מפלגות אלה דוגלות בחיזוק ההסתדרות, ואפשר היה לסמוך על כך ששריהן בממשלה יתיצבו בכל הכרעה לצד לבון. מפלגות-השמאל מקיימות שותפות הדוקה עם אנשי מפא"י בצמרת ההסתדרות.

מפ"ם היא אויבת טבעית של סיעת בן-גוריון לאורך כל החזית — הרעיונית והאידיאולוגית. היא הדין לגבי רוב אחדות-העבודה, אם כי במפלגה זו קיימים אנשים, כמו יגאל אלון, שיכלו להשתלב בקול בסייעת בן-גוריון-דיין.

בשאלת ביטוח הבריאות, למשל, היה ברור כי שרים צ"כיים ופרוגרסיביים יתמכו בעמדת בן-גוריון, וכי שרים של מפ"ם ושל אחדות-העבודה יתנגדו לו. כפיית השותפות השמאלית על בן-גוריון היתה, על כן, נחזון חשוב של הסיעות האחרות.

פרשה זו מטילה, אגב, אור על תפקידן של המפלגות האחרות במציאות החדשה. כיריבות למפא"י, שוב אין להן כמעט כל חשיבות. אולם יש להן ערך כגיטות-עוזר לסייעת השונות בתוך מפא"י, במאבק על השלטון במפלגה. עתה ברור כי בממשלה החדשה יתחלקו השרים הלא-מפא"יים בין עוזרי סיעת-בן-גוריון לבין עוזרי שאר הסיעות המפא"יות.

הקרב על הירושה

מהי חלוקת-הכוחות בין הסיעות השונות בשלטון? קשה לענות על שאלה זו. לא רק מפני שהסיעות השונות הן גמישות ובלתי-נוקשות, אלא גם מפני שהשלטון האמיתי בישראל אינו מרוכז במקום אחד. הממשלה היא רק אחד ממרכזי-השלטון, ובצידה קיימת שורה של מרכזי-שלטון אחרים — הסוכנות, ההסתדרות, העיריות ועוד. לכן אין חלוקת הכוחות בממשלה עצמה קובעת. אפשר להניח כי בממשלה יתיצבו בן-גוריון, דיין, יוספטל, פרס ואולי אבן נגד אשכול, גולדה, ספיר וארן, וכי שיטרית יהיה גיטראלי. חזיתות אלה אינן קבועות, והדבר תלוי מאד בסוג השאלות הנדונות. אולם מי ששואל על חלוקת-הכוחות בשלטון מתכוון למעשה לשאלה העיקרית המרחפת על החיים המפלגתיים של מפא"י: מי יירש את שלטונו של דויד בן-גוריון?

קשה לענות על שאלה זו מבלי לדעת מתי התעורר באופן מעשי. אולם אם יקרה הדבר בעתיד הקרוב, אין להניח כי יקום יורש יחידי. קרוב להדאי כי השלטון המעשי יעבור לחמישיה, שתכלול את משה שרת, גולדה מאיר, לוי אשכול, פנחס לבון ואדם המישי, שיכול להיות משה דיין או אבא אבן. במלים אחרות: במקרה זה תתפורר סיעת בן-גוריון. אויבי הסיעה מקחים כי יעלה בידם, בהמשך הדרך, להתפטר עם אבא אבן נגד דיין ופרס, או עם משה דיין נגד פרס והאחרים. לדיין, בתור איש מושב לשעבר, יהיה הרבה יותר קל להשתלב במערך כזה מאשר אבן או פרס. וכאדם הנושא את עינו אל כס ראש-הממשלה (ולדעת רבים אף יגיע אליו) יתכן כי ימצא לנכון להתפטר בכוא המועד עם הכוחות הנגדיים, תחת ליבונן את כוחו במלחמה בהם.

אולם לפי שעה רובצת דלתו של דויד בן-גוריון על המערך הפנים מפא"י — בן-גוריון שהוא מלך, אך עודו רחוק מלהיות מלך אבסולוטי בתוך מפלגתו.

נידוח למשעי

ב ירושלים, שחט אחד מ' עובדי בית השחיטה לעופות תרנגולות בסכין גילוח, לאחר שחלף השחיטה שלו נפגם, סולק מעבודתו ללא פיצויים.

★ ★ ★

עני להבה

ב חיפה, סירב מכה"אש מת' נדב לצאת לכיבוי שריפה בשעות הלילה אחרי שועדה מקצועית מיוחדת סירבה לחשב את עבודת הלילה של הכבאים כשעות נוספות.

★ ★ ★

אשרי יושבי ביתך

ב דמשק, ביקשה פטמה טמאן גם מבעלה חלד, טענה כי במשך עשר שנות נישואיהם לא הזמינה אפילו פעם אחת לקולנצ.

★ ★ ★

הדרך לחיים

ב יפו, הציל גבר צעיר אשה בת 48 מהתאבדות בטביעה, הואשם עלידה בנסיון לאונס.

★ ★ ★

אורות הכרמה

ב חיפה, טענו שבעה "בני טובים", שהודו בגניבת מכרז גיות בלילות שבת, כי עשו זאת מפני ש"בחפיפה אין מה לעשות".

★ ★ ★

למשוגעים בלבד

ב ירושלים, הודיע העתון אלג'יהוד כי בית החולים לחולי נפש בבית לחם מלא עד אפס מקום, יעץ לקוראיו לא להשתגע בחדשים הקרובים.

★ ★ ★

אוי רשע ואוי לשכנו

ב קולומבוס, ארצות הברית, עצרה המשטרה שמונה שוט' רים מקופים, שפרצו לתנויות במקופי שכניהם.

★ ★ ★

כוח סופ

ב מירון, ניסה עורא שמש להחניע את מכונתו בדחיפה במרד, הדפה חזק מדי, וידררה לוואי עמוק, גרם להתרסקותה.

★ ★ ★

יבוא סמוי

ב אילת, לאחר שהאניה עכו פרקה מטען של 250 טונות בטנים ו-250 טונות גרעיני חמניות. נאלצו בעלי בית הקול' גע המקומי לשכור פועל נקיין נוסף לניקוי האולם שרצפתו כוסתה קליפות גרעינים ובטנים.

★ ★ ★

בור ברה

ב גבעתיים, התלוננו דיירי בית משותף על ריח-צחנה, העמדו לדין על גרימת ריחות רעים, לאחר שפקח העירייה גילה כי הריח נודף מתעלת-ביוב פתור' חה, ששימשה את דיירי הבית.

★ ★ ★

שנת ישרים

ב עפודה, התלונן בעל מלון כי אורח גנב מחרור, לאחר לינת לילה, שני כרים.

LE 19 Octobre 1959

Société ASSIS S.A.R.L.
Tel. 4312

Chers Messieurs, Nous avons l'avantage de vous confirmer notre télégramme de ce jour, comme suit :

ÉCHANTILLONS APPROUVÉS - BONNE QUALITÉ MISE EN VENTE POTAGES -

PAR LEQUEL NOUS VOUS INFORMONS DE L'APPROBATION PAR NOS LABORATOIRES DES ÉCHANTILLONS DE POTAGES QUE VOUS AVEZ ADRÉSÉS, APRÈS EXAMEN, IL S'AGIT EN EFFET DE CES ÉCHANTILLONS RÉPONDENT À TOUTES NOS EXIGENCES, AUSSI BIEN AU POINT DE VUE DE LA QUALITÉ QU'AU POINT DE VUE DE LA QUANTITÉ À NOS RECHERCHES ET INSTRUCTIONS DE PRODUCTION. NOUS VOUS DONNONS DONC, PAR LA PRÉSENTE, NOTRE ADOPTION POUR LEUR MISE EN VENTE.

NOUS CONSTATONS AVEC PLAISIR QUE LE STAGE DE VOS SPÉCIALISTES DANS NOS USINES LEUR A PERMIS DE PRODUIRE DES POTAGES IDENTIQUES AUX NÔTRES EN QUALITÉ ET GOÛT.

NOTRE FORMULE "MARAQ ASSIS POTAGE SUISSE" NOUS SEMBLE TRÈS RÉUSSIE, ET NOUS FORMONS NOS MEILLEURS VŒUX POUR LE SUCCÈS DE VOTRE NOUVEAU PRODUIT. NOUS ESPÉRONS QUE NOTRE COLLABORATION BASÉE SUR LE CONTRAT "HONOR-TOUR" QUI NOUS LIE, SE DÉVELOPERA À NOTRE SATISFACTION MUTUELLE.

CONFORMÉMENT AU PARAGRAPHE 1-6 DE NOTRE SÉRIÉ CONTRACT, NOUS VOUS RAPPELONS QU'IL VOUS INCOMBE DE NOUS SOUSCRIRE, TOUTS LES DEUX MOIS, NOS FINIS DE CONTRÔLE ET APPROBATION, DE NOUVEAUX ÉCHANTILLONS DE VOTRE PRODUCTION.

NOUS VOUS PRIONS D'AGRÉER, CHERS MESSIEURS, L'EXPRESSION DE NOS SENTIMENTS DISTINGUÉS.

(-) DIRECTEUR
(-) CHEF DE PRODUCTION

19 באוקטובר, 1959

לכבוד
עסיס בע"מ
תל אביב

א. נ. מ.

הננו מאשרים את נוסח מברקנו מתאריך היום. כדלקמן:

דוגמאות מאושרות נקודה מסכימים פתחו במכירת המרקים נקודה בהצלחה

בו הודענו לכם, כי דוגמאות המרקים ששלחתם לנו נבדקו במעבדותינו ונמצאו מתאימות בטיבן ובטעמן למתכונת ולהוראות הייצור שלנו. אנו מסכימים, איפוא, כי תתחילו במכירת המרקים.

אנו שמחים, כי ההדרכה שקבלו המומחים שלכם אצלנו, אפשרה לכם לייצר מרקים הזהים לחלוטין בטיב ובטעם עם המרקים שלנו. הרשו לנו להוסיף ולחוות דעתנו, כי הסיסמא שלכם: **MARAQ ASSIS POTAGE SUISSE** מצלצלת באוזנינו יפה.

קבלו נא בזה איחולינו למוצרכם החדש תוך הבעת התקווה, כי העבודה המשותפת המבוססת על הסכם ידע הקיים בינינו, תתפתח לשביעות רצוננו ההדדית.

בהתאם לסעיף ו-1' בהסכם שבינינו, אנו מבקשים להזכירכם, כי אחת לחדשיים, יהיה עליכם להמציא לנו דוגמאות מתוצרתכם לבדיקה ולאישור.

בברכה ובהוקרה
(-)
מנהל
(-)
מנהל ייצור

• מסיבות מובנות, נשמר שם בית-החרושת בסוד (פרט לגורמים רשמיים).
נוכל רק לציין, כי הוא אחד החשובים והותיקים בשוויץ לתעשיית מרק.

מֶרָק עֶסִים POTAGE SUISSE

יובל חברת „מדים“

האיכות והטעם הם הם הקובעים כשהמדובר בלבוש. עינה של חבי „מדים“ פקוחה על טיב מוצריה — החל בחומר-הגלם שממנו ייוצר הלבוש שיושג לקונה וכלה בבגד המוגמר עצמו. למגמה זו התקינה החברה מעבדה מיוחדת במינה ששם מועמד הן חומר הגלם והן המוצר המוגמר בניסויים שיקבעו התאמתו למטרותיו, עמידתו בבלאי ויציבות צבעיו.

החברה לא הסתפקה בייצור מעולה אלא גם שקדה על כך שיוכשרו בבית האופנה שלה זבניה וזבנותיה לשרות מיוחד שהקהל הישראלי טרם הורגל לו. שרות זה מתבטא ראשית בעצם הופעת הסגל, ואחזקתו הנאה התקינה של המלאי המגוון, שיטת הצגתו לקונה, הליכות הנימוס ואופן הפניה ללקוחות.

הייעוץ והתאמת הלבוש לייעודו, לפי מטרותיו המרו' בות, וסיגנון המוצר לקונהו.

בית האפנה „מדים“ היה גם בין הראשונים שהנהיגו תצוגות-אופנה „חיות“ בארץ — מפעל שהיה בזמנו לחידוש מהפכני, ושכיום כולם הולכים בעקבותיו.

על כן, לרגל יובלם, לקונים התודה והיקר — והיא תבוטא מלבד המחירים הנמוכים, במכירת היובל, לבית-האפנה „מדים“, אף בהענקת מתנות יקרות' ערך — שימושיות וחידושות ביותר, לכל הקונים.

ההיה זו גם הזדמנות נאה לקראת חג האורות לרכו את קניות החג והעונה גם יחד, אצל „מדים“ — ולהנות מכל היתרונות והמעלות שהוא מעמידם — כדרכו מאז ומתמיד — לרשות קהל לקוחותיו.

תרגום

מדוע הם התאכדו?

הרקירי (רומן מלחמה מאת קוואהארה, תרגם דויד ליאור, הוצאת זמא, 156 עמודים) הוא טכס פולחן, בו איבד עצמו לדעת הסמוראי היפאני האציל, בעזרת מאכלת חדה וחתך לאורך הבטן, לאחר שנכשל ב-משימה כל-שהיא. זו היתה אף השיטה, לדעתו של טייס-קרב יפאני בן 17, לפיה איבדה עצמה יפאן הקיסרית, לאחר שד-רישתו האמילית של נשיא ארצות-הבריה, פרנקלין דילנו רוזוולט, לכניעה ללא-תנאי הביאה אותה להמשך המלחמה עד להפ-צצה האטומית של הירושימה ונאגאסקי. כאחד מטייסי-הקרב הצעירים ביותר ב-עולם, ומי שאימן עצמו במשך 18 חודש להטיס מטוס התאבדות זעיר, להנחיתו על אוניית משחתת אמריקאית, אין ליאוסואו קוואהארה הרבה אשליות. בעזרת כשרון תיאורי לא מבוטל, וחוסר כל יומרה ספרו-תית, ניסה הטייס שניצל בנס, להרוס את אשליותיה של האומה היפאנית לאחר הת-בוסה, אם נשאר לה כאלה.

סערה קדושה. לאחר הסברה קצרה וממצה, כיצד הובאו הטייסים היפאנים לכך שיטילו עצמם, עם מטוסיהם הטעונים פצ-צות של 250 קילוגרם, על אוניות המערכה האמריקאיות, מגיע קוואהארה לשיא ספרו: פרק התבוסה של מכונית המלחמה היא-פניו, אחת מהמעולות שבעולם, שחינכה את הייליה לנצחון בלבד, הביאה אותם ל-התאבדות המונית לכשנתקרה התבוסה.

שיטת האמונים היאפנית, המוכירה ביצי-לותה את השיטה הגרמנית, אך המזויעה יותר מכל שיטת חינוך אחרת הידועה ב-עולם, הביאה את איש הצבא היפאני לציות עיוור למפקדיו. סמכות הציווי, שנמסרה לרבי-הטוראי היפאני במישרין מהקיסר, הכ-שירה אותו לצוות, ללא ניד עפעף, על ביצוע פעולות העלולות להביא מוות בטוח על פיקודו. יתר על כן, שיטה זו, לפיה הפך הפיקוד למכשיר עיוור בידי מפקדיו הביאה לכך כי החייל היפאני נלחם לרוב עד הסוף, סרב להכניע לאויביו, גם לאחר שנצחרו. שיטה זו היא שאיפשרה, בפרק הסיום של המערכה, את מה שהיפאנים כינו "קאמי-קאזו", השמדתו של האויב תוך התאבדותו של המבצע. שם המיבצע, שפירושו המילולי: הסערה הקדושה, ניתן על-שם הסערה הי-בלתי צפויה, שהשמדה במאה ה-13 את ספינותיו הפולשות של גינגיס חאן, ממש לפני חופי יפאן.

פצצה לפני ההתאבדות. קוואהארה עצמו, שבגיל 15 זכה לאליפות הדאיה של יפן, גויס מיד לאחר זה לחיל האוויר הי-קיסרי, עבר את מכסת העינויים הרגילה, השוברת את המגויס הטירוק, הופכת אותו לבורג חסרי-ישות במכונית המלחמה של הי-קיסר. את כנפי הטייס שלו השיג באותה תקופה בה הציע אלוף-המשנה היפאני אוקר-מארה מיטוהורו את ה"קאמיקאזו" כנסיון-יאוש אחרון לנתץ את הצי האמריקאי. קוואהארה וחבריו נקראו לממש הצעה זו, יצאו בוקר בוקר, לאחר הגרלה מוקדמת, לפוצץ את עצמם על האוניות האמריקאיות. אולם הצי האמריקאי סיגל לו, לאחר ש-איבד שתיים מאוניות-הרגל שלו, שיטה מיוחדת לניטרול כתי-המחץ החדש, הגיע עד חופי לוון בפיליפינים — 700 קילומטרים בלבד מבירת יפאן. בחמישי באוגוסט הטיל מבצר מופץ עילאי את פצצת האטום מעל הירושימה, לא רחוק מבסיסו של קוואהארה, סיים למעשה את מלחמת העולם השנייה, הציל את חייו של קוואהארה עצמו, שהתעתד יומיים לאחר מכן לצאת להתאבדותו.

התעלומה הגדולה. סיפורו של המת-אבד שניצל, שהינו סיפור עובדות בלבד, ללא כל נסיון ליפוי ספרותי, הינו מיוחד במינו, מההה נסיון קצרות בסיפורת הי-עולמית להסביר את אחת התעלומות הג-דולות של מלחמת העולם השנייה — הי-קאמיקאזו, למי שהכיר עד כה את המערכה באוקיינוס השקט רק מצידה המערבי, הוא מההה אף חומר מאלף למחשבה.

חדש וקריא

קול הזעם

● **הזעם וההלכ** (סיפורים, תרגמו צבי ארד ובנימין טנא, הוצאת ספרית הפועלים). שני רומנים קצרים וספורים מפולין של אחר אוקטובר, מה שאפשר היה לספר לאחר תקופת המשטרה החשאית והמעצרים השירותיים, ולפני קימוץ האגרוף של מש-טר גומולקה.

ו"מטט" שוב לעזרתך...

המרגרינה
בטעם
חדש

רכוז
ויטמינים
D+A

משמנים צמחיים מובחרים ביותר -
ללא תוספת חמרי שימור

דואו
בי"ס
לרקודים
אקסקלוסיבי
ההרשמה: תל-אביב
רח' פינסקר 2 8-5 אחה"צ

חליכות הריון
כיצד מוחזקת
תנאים
ת"א שדר' מסדיק 19
אולבולס 62, 19 13, 12

הודעה לנהגים!

תחרות

"נהג זהיר 1960"

תפתח ב-1.1.1960

פרסים יקרי ערך:-

טיסה במטוס סילון
עם בלוי חופשה בחו"ל
ועוד ...

פרטים יפורסמו בקרוב

500 מקלטי טרנסיסטור

ראליים הם חברת בת לה, היא מהחברות הראשיות בייצור מקלטי רדיו וטלביזיה בצרפת וייצורה השנה — 150 אלף מקלטי רדיו ו-50 אלף מקלטי טלביזיה. מבלי שירצה בכך להשפיע על החלטתה העקרונית של ממשלת ישראל בשאלת הי-טלביזיה, הדגיש הדובר, שמחובתו להצהיר, כי חברת הבת שלו מוכנה ומוזמנת להת-חיל בייצור מקלטי טלביזיה. הוא סבור שבעזרת החברה האם, שתעמוד בכל נסיונה ועזרתה לכון צעדי החברה הישראלית, יוכלו להציע מכשירי טלביזיה במחיר מתקבל על הדעת בשלושת רבעי האוכלוסיה יוכלו לעמוד בו.

על הוצאתם לשוק, תוך חודש ימים, של 500 מקלטי טרנסיסטור משוכללים מתוצרת ישראלית, הודיע מר סאשה שניידר, יו"ר ומנהל מפעלי שניידר לרדיו וטלביזיה בצרפת במסיבת עיתונאים שהתקיימה במפעלי רדיו קליפר. מקלטים אלה, בניגוד למקלטי הכיס מת-צרת יפאן שמתהלכים בשוק כיום, הם מגודל תיק נשים רגיל וצלילם דומה לזה של רדיו ביתי גדול ורב מנורות. המקלטים יהיו משני סוגים, אחד שיקלוט גלים בינוניים וארוכים ושני שיקלוט גם גלים קצרים ויהיה מצויד במשושה טלסקופית מיוחדת לכך. חברת שניידר, אשר מפעלי קליפר היש-

ההנהלה

בחדר שרוף שכבו אליהו וסלימיה וצבי ושלושת ילדיה

צמחיה בן-צבי

